

פנימי

ליוצא למלחמת בית דוד

המחורל

ימות המשיח, פר' וירא ה'תשפ"א | גליון שלושים ושבעה

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

.. וענין זה מהוה הוראה כללית בעבודתו של כ"א מישראל (הן צדיקים והן בעלי תשובה): יהודי צריך לדעת ("א איד דארף וויסן"), שלכל לראש, מכיון שהוא יהודי - אומר אליו הקב"ה "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך": צא מהמציאות שלך, והתמסר להקב"ה ("גיי אוועק פון דיין מציאות, און גיב זיך איבער צו דעם אויברעשטן")!

(משיחת ש"פ לך-לך - 'דברי משיח' תש"נ ח"א ע' 259)

בחסות
קדמי
ביטוחים

יהי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

השתא נמי דעתאי עלויהו (ב"ב ח:)

ופקח את עיניו מעט ולאט לאט הוא התעורר! התאושש מעט ואכל, ולאחר שראו שב"ה המצב התייצב לפי ערך, הוחלט שאשאר איתו למשך הלילה.

מסרתי לו ד"ש מהישיבה גדולה שנפתחה אמש ל'זמן חורף' לאחר עיכובים, מבנו שנמצא שם, ועדכנתי שהישיבה הקטנה תיפתח בתחילת השבוע, וממש רצה לשמוע עוד ועוד פרטים.

הדבר הראשון שהוא פנה אלי היה: "תגיד ניגון של שמחה, ניגון של הקפות". ציינתי בפניו שבדיוק בתאריך הזה הרבי הורה בתשל"ז לערוך הקפות במערת המכפלה ובכותל המערבי, ומאד נהנה. ניגנו יחד את הניגון של ר' לויק וביקש לנגן את סדר הניגונים כמו אצל הרבי בשמח"ת וכל הזמן מעודד להמשיך בשמחה באומרו 'הרבי הורה לי להיות בתנועה של שמחה'.

ממש הדהים אותי לראות יהודי במצב כזה שכל בקשתו להיות בשמחה, סיפר לי כי הוא בחייו כבר עבר את כל סוגי הצרות והנסיונות ומעולם לא נפל בהם! בין הדברים אמר שפעם גנבו מביתו את כל הדולרים שקיבל מהרבי מלך המשיח ביחד עם כל התכשיטים וכו', באותו ערב הוא קרא לכמה בחורים מהישיבה ערך התוועדות ו"רקדנו כל הלילה!" אך עכשיו הוא אומר לי בכאב גדול "אני רוצה לשיר ולשמוח אך אין לי כח...".

אחר כך שאל מה השעה? אמרתי לו השעה כבר אחרי צאת הכוכבים. ורטן בפני 'למה לא העירו אותי למנחה, הרי סיכמתי שיעירו אותי למנחה?!' הסברתי לו בפרוטרוט את המצב שהיה לו ושכולם מגדירים את זה שהתעורר כנס. לאחר כמה זמן אמר כמתנצל "מעולם לא קרה לי כזה דבר שלא התפללתי מנחה" (!). וכמה זה קשה לו שלא העירו אותו (אני בליבי חשבתי ר' זלמן במצבך אתה פטור וכל פסוק או ברכה בודדת שאתה אומר, הקב"ה מקבלה כתפילה שלימה בזמנה, אך לא העזתי לומר זאת) אמר "אם כן מותר לי להתפלל עכשיו מנחה".

בביקורו האחרון בזאל הישי"ק לפני פתיחתה.

ידוע רצון כ"ק אדמו"ר שליט"א כי מ'דארף שרייבען. זה תוכנם ומהותם של כל ספרי הזכרונות של חסידים. אך בנידון דידן הנני כותב את הדברים הבאים על פי בקשתו ותחינתו של דודי המשפיע ר' זלמן, כאשר במשך לילה שלם, במסירות נפש וגוף שראיתי מול עיני ביקש שוב ושוב להכתיב לי מכתב לתלמידי התמימים בישיבתו בראשון לציון.

כבר כמה שבועות תכננתי לבקר את ר' זלמן ולמסור לו ד"ש מהתמימים ודיווח מהישיבה הקטנה שנפתחה, שהוא כל כך התמסר והשקיע בה את שארית כוחותיו ולא חסך מאמץ על מנת לסייע בפתיחת הישיבה והיה מעורב בכל פרט ופרט, ממש מההשקפה

הכללית איך צריכה להיראות הישיבה עבור דרך בחירת צוות הישיבה ועד לפרטים טכניים גשמיים והשגת תורמים וכו', אך לא איסתעי' מילתא.

בתחילת שבוע פרשת נח, נכנס לי פתאום דחף לא מוסבר 'אתה חייב לבקר אותו עכשיו' סיכמתי עם בני המשפחה ובלייל שישי ה' מר-

חשון בשעה שמונה בערב הגעתי

לבית הרפואה 'שערי צדק' מקום שר' זלמן הגדירו 'סניף תומכי תמימים שערי צדק'. הגעתי כדי לשהות לידו במשך כל הלילה, כפי התורנות שהיתה במשפחה.

ממש לפני שנכנסתי לבית הרפואה אני מקבל טלפון מהמשפחה שאם לא יצאתי עדיין אז אולי אין טעם כי המצב ממש לא טוב ובני המשפחה כנראה ישארו איתו בלילה, אבל בגלל שכבר הייתי בפתח בית הרפואה אמרו לי שאכנס.

כשהגעתי ראיתי את המצב שר' זלמן כנראה נכנס ל'תרדמת' שממנה קשה להעירו ואי אפשר לדעת כמה זה ימשך. כשהגעתי אמרו לו בני המשפחה 'אתה יודע מי הגיע? זלמן פלדמן מהישיבה בראשון לציון, הוא מוסר ד"ש מהישיבה'. לפתע בהפתעה גמורה הוא הגיב

העצומה שלי כראש ישיבה בישיבה קטנה. יש לחשוב על התלמידים יום ולילה. התלמידים הם הדבר שאיתם צריך למלא את היום.

כשהחל להכתיב, הייתי בטוח שינסה כמה שורות וזהו, משום שכל שורה נאמרה כמה פעמים, כי הדיבור היה לו מאד קשה. לאחר כל משפט חשב ונח ושוב חשב. באמצע הלילה כבר הייתי ממש בטוח שהוא כבר שכח מהמכתב. בתחילה אפילו לא בדיוק הבנתי מה הוא כותב ואם יש קשר בין המילים, כפי שתראו בהמשך, אך הוא התעקש שאני יחזור לו על כל משפט שכתב וניסח אותו שוב.

לקראת השעה שש בבוקר הוא שוב נח. המכתב היה באמצע. הוא כמה פעמים ניסה להמשיך, אך לא הצליח. אני בכלל לא ייחסתי לזה חשיבות, אך ראיתי שהוא מרגיש משהו שהוא חייב להעביר דרכי מסר לתמימים.

בשעה תשע בבוקר כשהגיעו בני הבית עמדתי לצאת, הוא שם לב, הביט בי ואמר "אני באמצע המכתב. ביום ראשון תקשר אני יסיים לכתוב את המכתב". כך הוא נפרד ממני.

רק אחרי הלוויה קראתי את המכתב ברצף. ונדהמתי כיצד לא הבחנתי במשמעות תוכנו כאשר כתבתי אותו. אולי בגלל שהוא הכתיב אותי תיבה תיבה. הוא כתב כאן ענין עמוק בחסידות באותיות של 'קבלה' להסביר לתמימים מעלתם ומעלת התקופה, כדרכו הקבועה ש'אין ירידות הכל עליות'.

המכתב הזה שזכיתי להיות שליח להעבירו, איני יודע אם זה 'צוואה', אבל ראיתי במוחש כי כל מילה בו נכתבה מתוך יסורים כפשוטם.

הלילה הזה במחיצת דודי המשפיע ר' זלמן גילה לי בבת אחת מה זה משפיע! גם בשעות כה קשות שכל הרופאים כולם פשוט עומדים ומרימים ידיים, הוא נאבק לשמוח, נאבק לחשוב על התמימים ולהעביר להם מסר.

דבר ברור ופשוט עד כי אין צורך אפילו לכותבו, כי המסירות נפש הזו שהתמסר לישיבה תישא פירות ופירי פירות, ותלמידי הישיבה יהיו הראשונים לקבל את פני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כאשר ר' זלמן בראשם.

הוא התכונן ותפילת מנחה לקחה לו יותר משעה. כל כמה דקות נאלץ לנוח. אחרי מנחה הוא שוב נח והחל לדבר איתי על הישיבה. התנצל שבשבועיים האחרונים אינו יכול לעשות הרבה עבור הישיבה, ואמר לי, אני מרגיש שהישיבה נותנת לי חיות אני רוצה להיות יותר מעורב וכמו ביקר את עצמו על כך שבשבועות האחרונים הוא לא עושה מספיק למען הישיבה... אמרתי לו ר' זלמן עכשיו המנוחה שלך היא זאת שעוזרת לישיבה, אך לא היה מוכן לקבל זאת...

לידו שכב יהודי מבוגר כנראה דובר רוסית וזוגתו היתה עמו במשך כל הלילה. ר' זלמן מפעם לפעם הביט אליהם וביקש ממני לנגן ניגוני חב"ד ברוסית וכן בהמשך הלילה דיבר כאילו לעצמו בקול כל מיני מסרי אידישקייט ברוסית. הדבר ה'קטן' הזה כשלעצמו מגלה לנו על אישיותו כי גם במצב שהוא נמצא בתשישות נוראית, הוא חושב כל הזמן על מי שנמצא בחדר כיצד לשמחו וכיצד ניתן להשפיע עליו...

לפני הגעתי, המנהל הגשמי ר' אלירן שלום ביקש שאנסה לשוחח עמו על המכתב לתמימים שרצה לכתוב. אכן הזכרתי לו זאת, אך בליבי חשבתי שזה לא יוכל לצאת לפועל, אך ר' זלמן מצידו אמר לי שברצונו אכן לעשות וגם הבטיח לר' שמעון ויצהנדלר שהוא יכתוב מכתב לתמימים.

[לאחר מכן הראה לי מנהל הישיבה ר' אלירן שלום מסרון שקיבל כמה ימים קודם מהרב נוטיק להעביר לראש הישיבה הרב ויצהנדלר: "היום מתחילים זמן חדש ואשתדל עד השעה 10 לכתוב מכתב שיכיל בתוכו 50 מלים לתלמידים. תמסור לרב ויצהנדלר בשמי שאני לא יכול לדבר ולכתוב כמעט, אבל היום בשעה 10 בערב אצליח לכתוב לתלמידים מכתב גם בעזרת השם ובעזרת הרבי מלך המשיח (על החילוק בין עזרתו יתברך לעזרה של הרבי מלך המשיח, ראה ברמב"ם הלכות חמץ ומצה). עד השעה 10 אשלח מכתב לרב ויצהנדלר"]

חשבתי לעצמי כיצד הוא יצליח לכתוב מכתב, כל משפט קשה לו לבטא ולהוציא, אך לאורך כל הלילה ממש, כאילו לקח את כל כוחותיו על מנת להצליח להכתיב זאת.

כשהחל להכתיב לי את המכתב דיבר על האחריות

"הוצרנה לדורות - נכתבה"

הערת מערכת החייל: מכתב זה נכתב מתוך קושי גשמי עצום, כפי שמתאר הר"ז ש'י פלדמן, מתוך רצון פנימי לבטאות חיבה והכוונה לתלמידי הישיבה עליה מסר עצמו בגופו ובנפשו במשך יום-יום בשנים האחרונות, ראוי להיות נלמד. בימים כתיקונם המשפיע הרב נוטיק בעצמו היה כדרכו ממלא אותו במראי מקום לעיון נוסף, כפי שאהב, אך בשעה קשה זו לא היה שייך וכתב בקיצור. לאות חיבה, חביבות, יוקר ומסירות, ערך משפיע שיעור ב' הרב לב ש'י לייבמן לקט מראי מקום ופענוח כפרפראות לחכמה ולאות תודה והערצה למען דבריו האחרונים ממש של משפיענו, למען יהיו מבוארים ונקראים שוב ושוב. ת"ח ת"ח לו.

הרב זלמן נוטיק - משפיע הישיבה

וזה דבר המכתב:

"תמימים יקרים, תלמידי ישיבה קטנה ותלמידי ישיבה גדולה המאוחדים באחדות גמורה עד לדרגת הנקראת "ראשון"¹ (שבריבוי מקומות בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח בלקוטי שיחות² מובן שדרגת "ראשון" הוא בכתר שלפני סדר ההשתלשלות וההתחלקות וזהו גם כן דרגת "ציון" כידוע ומובן בתורת רבותינו נשיאנו³ ש"ציון" היא הנקודה שלפני כל התחלקות הנקראת עצם⁴

חלקכם (ישיבה גדולה) כבר התחיל הזמן החדש באופן שכבר נשמע בכמה וכמה מקומות הצלחת הלימודים הן בנגלה והן בתורת החסידות ובאופן הראוי ובאופן שהתלמידים נמצאים בתנועה של שמחה.

דעו לכם תמימים יקרים שאף על פי שאני במזרח אבל ליכי במערב, נמצא אני בבית הרפואה ב"שערי

[1] פסחים ה, א: בשכר שלשה ראשון זכו לשלשה

ראשון: להכרית זרעו של עשו, לבנין בית המקדש (עליו נאמר "כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו") ולשמו של משיח (עליו נאמר "ראשון לציון הנה הנם"). נתבאר בלקוטי שיחות כרך י"ט ע' 653. וע"ד הקבלה - לקוטי לוי יצחק (אגרות) ע' קג ואילך. [כדאי להוסיף את ששמעתי מהרה"ח ר' יחיאל ש'י מלוב (שהיה בהנהלת ישיבת אחי תמימים ראש"צ באיזו תקופה), שהרבי פעם אמר לו בדולרים, שיסביר לראש העיר של ראש"צ את פשר השם ראש"צ (שזה נסוב על שמו של משיח)]

[2] ספר השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 114. ומקשר זאת ל"מצוי ראשון" שבהל' יסודי התורה להרמב"ם. ובהערה 43 - מקשר זאת לשמו של משיח ע"פ פסחים שם.

[3] ד"ה ציון במשפט תשל"ה (סה"מ מלוקט ח"א) ס"ב: "ציון קאי על עצם הנשמה בחי' פנימיות הלב". ד"ה השקיפה בספר המאמרים מלוקט ד', סעיף ה: "ציון מלשון סימן שאינו מציאות לעצמו והוא רק סימן

למעלה".

[4] תוכן פסקא ראשונה: הגם שישביה גדולה וישביה קטנה הן שתי ישיבות שונות, בעלות סדרים שונים (הן ברבנים והן ובמיוחד בתלמידים), אמנם מצד הפנימיות והעצמיות, הן מתחברות ונעשות לדבר אחד. [כדאי להוסיף: ישביה של בחי' "ראשון" ושל בחי' "ציון", ישביה שבה עובדים את ה' בהתמסרות למעלה מטעם ודעת, עם היחידה שבנפש].

[5] והוא הפירוש "אני במזרח", כידוע שירושלים היא בצד מזרח למדינות אירופה (וארה"ב) שלכן מתפללים לצד מזרח - שו"ע אדמו"ר הזקן או"ח סימן צ"ד ס"ב. ועיר ראשון לציון בכלל הנ"ל, שנמצאת במערבה של ירושלים, ולכן מתפללים בה לצד מזרח.

[6] כאן עובר לדבר על מזרח ומערב במשמעותן הרוחני: מבואר בחסידות, שמזרח לשון זריחה, מקום זריחת שמש הוי", קאי על ספירת החכמה, שבה מאיר אוא"ס ב"ה. לעומת זאת, צד מערב, שבו השמש שוקעת, רומז על בחי' המלכות (ועל זה אמרו רז"ל "שכינה במערב",

אך נפשי רוחי ונשמתי נמצאים במערבה של ארץ ישראל כי תקומת המערב היא תקומת המזרח⁶ והוא המעמיד את הגאולה ואת בניין מלכות דוד שתהיה בירושלים במזרח של ארץ ישראל כי בדור השביעי דור שענינו ספירת המלכות הרי ענינה של ספירה זו ספירה האחרונה שהוא צד מערב של ארץ ישראל, הרי בתקופתנו תקופת ימות המשיח היא בבחינת "אשת חיל עטרת בעלה"⁷ דהיינו שעל ידי ספירת המלכות שהיא חיזוק לימוד התורה בהתמדה ושקידה כנגלה ובחסידות ובעיקר לימוד תורת עיני גאולה ומשיח המבוארים בתורתו של רבינו בלקוטי שיחות שלו ועוד יותר בשנים האחרונות⁸, נפעל התחזקות לימוד התורה וקיום כל רצונות רבותינו נשיאנו ועל ידי זה כל⁹ הישיבות כולם עד אפילו בישיבות ליובאוויטש ואנ"ש בחו"ל שכולם יונקות מספירת המלכות וארץ ישראל, הרי על ידי זה מתחזקים כולם ומתעלים עד אין קץ בגילוי בבניין בית המקדש שיהיה במזרח ארץ ישראל הנקראת חכמה אבל כל זה נפעל ויכול להיפעל אך ורק על ידי ישיבת תומכי תמימים אשר נמצאת בראשון לציון מערבה של ארץ ישראל ספירת המלכות.

ועתה תמימים יקרים אהובים אפרוש בפניכם כמה וכמה דברים שתראו בעיניכם איך ב ה'תש"פ וביתר שאת ב ה'תשפ"א תראו בעיני בשר כיצד חושך העולם מתהפך ונעשה אור גדול יותר מאשר האור הרגיל¹⁰

א. התנועה של המדינה הציונית אשר היתה באופן של ניתוק עם ישראל פועלת עכשיו באופן של היפך טבעה וגורמת התעלות בבני ישראל ובעיקר בצעירים הלומדים תורה.

הביטו וראו עכשיו הם מבקשים שהישיבות הקדושות יהיו באופן הרצוי והנכון של רבותינו נשיאנו ובראשם כ"ק אדמו"ר נ"ע מייסד ישיבת תומכי תמימים שרצונו הק' היה שישארו בישיבה ולא יחזרו לבתייהם והבחור ישיבה יתחיל להרגיש שביתו האמיתי זהו ישיבת תומכי תמימים.

ב.

(ע"כ כתב)

בתש"פ - כוונתו בפשטות היא, שבתש"פ הייתה רק ההתחלה של קורונה, שבחיצוניות הביאה חושך לעולם, אבל בפנימיות ובהסתכלות הגאולתית (כידוע לכל שזו הייתה כל שיטתו של הרב נוטיק), הקורונה הביאה אור של גאולה, של התעוררות אצל אובדים ונדחים, ועוד עניינים שהם מסימני הגאולה ומקרבי הגאולה.

וממילא בתשפ"א, שהוא המשך הקורונה, אומר הרב נוטיק, שודאי וודאי, צופנת הקורונה עוד הפתעות, שאמנם העולם מתיירא, אבל הובטחנו שאין להתיירא ואדרבה החושך דווקא יביא לאור ולגאולה, וממילא בתשפ"א יהיו שינויים ואתהפכא גאולתיים שנראה בעיני בשר כו' כפי שממשיך במכתב, והתכוון לפרט בזה עוד כמה סעיפים ודוגמאות, אך לא הספיק.

ועלינו להמשיך ולהשלים סעיפים אלו, לדרוש ולמצוא כיצד כל העניינים המתחדשים כעת - מוסיפים ומסייעים בעבודת השם ומחזקים את צד הקדושה בעולם, מסירים את ההעלם וההסתר ומביאים את הגאולה

כי שכינה היא בחי' מלכות), שהיא הספירה התחתונה והרחוקה מגילוי האור, ויורדת בהעלם והסתר, אמנם מבואר בחסידות שתכלית כוונת העצמות נמצא דווקא בהירידה של מל', ועד שבה תהיה הזריחה של הגאולה (ספר המאמרים מלוקט ח"ב ע' כזו ש"נ).

[7] משלי יב, ד. ורצונו לומר כפי המבואר בזה בחסידות (ראה ד"ה לכה דודי תשי"ד, סה"מ מלוקט ח"א), אשר בזכות המלכות (אשת חיל), נפעלת עלייה גם בז"א (בעלה). ובנידון דידן, על ידי המערב (ישיבת ראשון לציון), נפעלת עלייה גם במזרח (היינו אפילו בירושלים), ובכל העולם כולו כו', החל מהישיבות שבכל העולם.

[8] ראה שיחת ש"פ תזריע מצורע תנש"א.

[9] אולי במקום "ועל ידי זה כל" צריך להיות "על ידי זה בכל".

[10] הערת הרב לייבמן: האמור במכתב שבתשפ"א, יהיה יתרון האור מתוך החושך ביתר שאת מאשר

ועד כדי כך, אז אפילו ווען ער שלאפט בא די עלט-
ערן אין הויז - חלום'ט זיך עם ענינים פון די לימו-
דים פון דער ישיבה,

ועד כדי כך, שאפילו כשהוא ישן אצל ההורים
בבית - חולם לעצמו ענינים של הלימודים של
הישיבה,

און איידער ער ווערט אנטשלאפן, און גלייך ווי ער
כאפט זיך אויף,

ואח"כ הוא מתעורר, ומיד כפי הוא תופס עצמו,
ניט טראכטנדיק צי דאס איז קודם ברכת התורה צי
לאחר ברכת התורה, איז ער קיין בעה"ב ניט אויף
זיין מחשבה,

לא חושב אם זהו לפני ברכת התורה או לאחר
ברכת התורה, הוא לא יכול להיות בעה"ב על
המחשבה שלו,

וואס בעצמה הויבט זי גלייך - ווי ער כאפט זיך
אויף - הויבט זי גלייך אן טראכטן אין דעם ענין
מיט וועלכן ער איז גענגאגן זיך לייגן שלאפן,

אשר בעצמה מתחילה מיד - כפי הוא תופס
עצמו - מתחילה מיד במחשבה בענין עם אותו
הוא הלך לישון

וואס וועגן דעם ענין האט ער גלערנט באותו יום
אין דער ישיבה.

אשר על ענין זה הוא למד באותו יום בישיבה.

(דברי משיח תשמ"ט ע' 615)

. . ובפרט די וואס זיינען נאך מקיים אין דערויף
גופא דעם ענין פון "הוי גולה למקום תורה",

ובפרט אשר הם עוד מקיימים בזה גופא הענין
של "הוי גולה למקום תורה",

וואס בעצם דארף דאס יעדער תלמיד ישיבה
מקיים זיין,

אשר בעצם צריך זהו כל תלמיד ישיבה לקיים

אפילו ווען ער לערנט אין דער שטאט וואו
ס'געפינען זיך און לעבן זיינע עלטערן

אפילו כשהוא לומד בעיר היכן שנמצאים וחיים
ההורים שלו

- איז בשעת ער ווערט א תלמיד ישיבה, איז אט
דעמולט ווערט זיין אמת'ע "דירה" אין דעם "מקום
תורה" וואו ער לערנט,

- בזמן שנעשה הוא תלמיד ישיבה, הנה אז
נעשתה ה"דירה" האמיתית במקום תורה, איפה
הוא לומד,

אפילו ווען די ישיבה אין דער זעלבער שטאט, און
ער שלאפט גאר, ווי סעזט זיך אויס לעיני בשר, בא
די עלטערן אין הויז, אדער אין א הויז פאר זיך,

אפילו כשהישיבה באותו עיר, והוא ישן לגמרי
- כפי הנראה לעיני בשר - אצל ההורים בבית,
או בבית בפ"ע,

איז בעצם איז ער גייט אריבער אינגאנצן "מקום
תורה", אין דער ישיבה,

בעצם הוא הולך לגמרי כולו [ל]"מקום תורה",
בישיבה,

מדברי נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בנושא:

חיים נצחיים באנשי הדור

כן הוא בטבע העולם

. . יהיה הוא מצליח באופן שלמעלה מדרך הטבע, בבני חיי ומזוני רויחי, ובבריאות הגוף ובריאות הנשמה, לאריכות ימים ושנים טובות, "ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה", עד "והיו ימיו מאה ועשרים שנה", ויותר מזה, לא רק כפי הקכ"ג שנה של אהרון, אלא הרבה יותר שנים,

עד שהולכים כולם, בלי הפסק כלל, בחיים נצחיים, בגאולה האמיתית והשלימה.

[ובהערת הגליון מוסיף: ואין זה סתירה לטבע העולם - כי כבר הי' לעולמים לפני המבול שהאריכו ימים כו"כ מאות שנים (הרבה יותר מק"כ שנה), כמפורש בקרא [ומפשטות הכתובים משמע, שכן הי' הטבע ברוב בני אדם לפני המבול]. וגם בזמן הזה נמצא מעין זה - כנראה בכמה אילנות שקיימים כבר אלפי שנים [ויש אומרים שגם בבע"ח ישנם מינים שחיים יותר מק"כ שנה], ועאכו"כ במין המדבר, וביניהם - בישראל, שבשבילם נברא כל העולם, נוסף על זה ש"כימי העץ ימי עמי" (ישעי' סה, כב.).]

ש"פ בהעלותך, כ"א סיון ה'תשמ"ט, ס"י, תרגום מאידיש. מוגה.

ע"י הביטול לנשיא הדור

ועוד והוא העיקר - שהזריעה שבפעולה אחת זו פועלת ומביאה את הצמיחה שע"י "מצוה אחת", מעשה אחד דיבור אחד ומחשבה אחת, דהגאולה, כפס"ד הרמב"ם "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", שאז יהיו לכאו"א מישראל חיים נצחיים כפשוטם, החל מבנ"י שבדורנו זה, נשמות בגופים, לאורך ימים ושנים טובות, לא רק מאה ארבעים ושבע שנה, כשני חיי יעקב, ולא רק ק"פ שנה כשני חיי יצחק, אלא חיים נצחיים, ועד"ז בנוגע לבנ"י בכל הדורות שלפנ"ז, ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", ובנוגע לבנ"י בכל הדורות שלאח"ז, עד סוף כל הדורות . .

. . ועד שלפני הקריאה במנחה "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" נעשה כבר "ראובן ושמעון סלקין", כל י"ב השבטים, האבות והאמהות, ומשה ואהרן עמהם, ונשיא דורנו - יוסף שבדורנו - ש"לא מת", כמו יעקב אבינו ("אלה תולדות יעקב יוסף"), כידוע ש"נשיא" ר"ת "ניצוצו של יעקב אבינו", וע"י ההתקשרות והביטול לנשיא הדור כידוע ה"ז נמשך בכל אחד ואחת מאנשי הדור.

ש"פ ויחי תשנ"ב (ס"א), מוגה.

עליות בחיים נצחיים

וגם אח"כ ממשיכה העבודה בתור נשמות בגופים - בלי הפסק כלל - באריכות ימים שלאחרי זה (אחרי ק"כ וקכ"ז שנה וכו'), עד בחיים נצחיים בגאולה האמיתית והשלימה, ואז מגיעה שליחות נוספת שקשורה עם ימים חדשים ושנים של חיים נצחיים . . וכך זהו בנוגע לימי חייו המוגבלים, עאכו"כ שמדובר על חיים נצחיים (בלי הפסק כלל בינתיים) - שהוא יודע שעבודתו ופעולתו כעת זה נוגע לחיים נצחיים, אז זהו דבר מובן ההשתדלות הכי גדולה ושמחה הכי גדולה שיש בעבודה . .

. . ויש לומר עוד יותר: ע"י עבודתו מוסיף הוא בחיים נצחיים עצמם - כידוע שגם בחיים נצחיים שייך הענין של "ילכו מחיל אל חיל" (בעליות בקדושה עצמה).

יום א' פ' תולדות, כ"ח מרחשון ה'תש"נ, ס"ח, מוגה.

זעת עולות

"סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה"

"תמימים יקרים. ראשל"צים יקרים".

כשם שמהותו של חודש אלול הינו ההכנה לקראת הנסיעה לרבי שליט"א מלך המשיח, כך (לפחות) חודש זה, חודש מרחשוון צריך להיות סביב הענין של 'פריקת החבילות'. אולם, הגיע יום ז' חשון ה'תשפ"א, ושינה את הכל...

אך בהתבוננות שניה בעצם מהותו של יום ז' חשון, יום שמסמל את ה"לך לך . . ומבית אביך", זה אחד המאפיינים של הרב נוטיק. חסיד שכל ימי חייו נותר תמים צעיר, מלא חיות, כאילו רק עכשיו הוא נחת מ-770 משנת ה'קבוצה', כולו מלא ושופע רעיונות חדשניים, פורצי דרך.

עול הזמן לא ניכר עליו, טרי ורענן כאילו רק עכשיו הסתיים לו עוד חודש תשרי מלא בכל הכוחות. וה"לך לך" של השנה מקבל משנה תוקף וצורך אמיתי בהתעוררות לפרוק את החבילות כראוי.

על יד 770, ניצב מוזיאון הילדים היהודי, בנין מרשים שאת חזיתו, כפי שכולם מכירים, מעטרת תמונתו של הק' ארי הלבפשטאם הי"ד, תמונת ענק המורכבת ממאות ואולי אלפי תמונות שונות, שכל אחד מהם מלא בפרטים ומהווה 'עולם' בפני עצמו.

הרב נוטיק, כאותה תמונה, מורכב מאין ספור עולמות, כשבכל אחד מהם ניתן למצוא אותו במלא כוחו ועוזו. בעיות הפרט אותן הוא מתאמץ לפתור פעם אחר פעם, עסקנות כללית והתעסקות בעניינים הנוגעים לכלל הציבור (בוודאי של אלו הנוגעים לכלל החסידים, אך גם בעניינים שלא דווקא חב"דים, ואף גם באופן כללי ביותר, ובוודאי בהמשך יתפרסמו חלק מפעולותיו הכבירות בעניינים אלו), גיוס כספים בסכומים אדירים בכל מיני מגביות רשמיות ושאינן כאלה, חלוקת מזון למשפחות בערבי חגים מביתו

הצנוע.

ומי מדבר על שלל כישרונותיו בנאום, כתיבה, התוועדויות ומסירת שיעורים באופן המותאם לכל ציבור שאפשר להעלות על הדעת.

ועוד לא נגענו בחלק קטן מפעולותיו, וכל זה תיאור של הקורה אצלו, כדבר המובן מאליו - בכל שבוע!

ועדיין עוד לא הגענו לעיקר תפקידו - משפיע בישיבה. אין כמעט צורך לתאר את התמסרותו המיוחדת לענייני הישיבה והתמימים. די היה להתבונן במהלך החודשים האחרונים בשיעורים המוקלטים והמצולמים שהועברו כחלק מסדרי הישיבה, לא פעם נשמע ברקע צפצוף מונוטוני המעיד כי השיעור מצולם אי

שם בחדרי הטיפולים בבית הרפואה, וכל זה לא מונע ממנו להעביר את הדברים בחיות ובמלוא תשומת הלב.

לעיתים באסיפות צוות, כאשר ביקשו להעלות על הקו את הרב, ביקשו בני ביתו להמתין מספר דקות. כל אחד הבין את המשמעות - אם הוא לא יכול לדבר, כנראה שהוא באמצע טיפול רפואי או בהתאוששות.

אם לאדם רגיל לוקח כמה ימים או שבועות עד שהוא מסוגל לחזור לענייניו, לרב נוטיק זה לוקח פחות ממספר דקות עד שהוא עולה על הקו ומתחיל לחבר את כל תוכן הזמן והמצב לישיבה לתורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח, מתוך שיחות, מאמרים, מכתבים וסיפורים, באופן שרק הרב נוטיק יכול לארוג ליריעה שלימה.

שיחה שכזו מסתיימת עם שלל הוראות מעשיות הנוגעות לפרטים טכניים אפילו "שוליים" בדאגה לשלומם של התמימים, כמו הצורך שכל בחור הנכנס בשערי הישיבה ימצא שתיה קרה ומזונות בכניסה, וכל זה כאמור כשהוא נמצא אי שם...

ומי מדבר על כך שבאותו בוקר (כמו כל הימים שלפני

לאורך כל השנים, החל מילדותו המוקדמת, יכול היה הרב לוותר לעצמו. מגבלות כאלו ואחרות והפרעות דומות, היו מביאים אחרים במצב דומה להרים ידיים ולומר איני מסוגל.

הרב נוטיק, לא רק שלא חשב שמותר לומר כך, לא רק שפרץ את כל ההגבלות, אלא התרומם למעלה מכך והספיק הרבה יותר מאדם שאין לו את המגבלות הפיזיות. לא סתם המוטו שלו שכל כך מזוהה איתו הוא "חשיבה גאולתית", להסתכל על העולם ולראות תמיד רק גאולה, זו הדרך שלו בחייו האישים ובמילא אצל כל מי שבא איתו במגע.

גם השנתיים האחרונות, שאצל אחרים במצב דומה, מנוצלים למנוחה מתבקשת, ויתור על ענינים שדורשים מאמץ קל, נוצלו אצל הרב נוטיק בצורה מלאה לעשייה בלתי פוסקת של תנופת התוועדויות, שיעורים, התעסקות בעניני הישיבה שגדלה והתרחבה, וכל זה בלי לגרוע משאר כל הענינים בהם הוא פעל. אין מגבלות אמיתיות שיכולות לעצור ולגרום להרים ידיים ולוותר!

הרב נוטיק מלמד כל אחד כי אין לך שום סיבה לוותר לעצמך, הכל זה רק תירוצים, יש לך את הכוחות להתגבר - יש לך את הכוחות להצליח, אם רק תחליט כך יהיה, אם תסתכל על העולם במצב של גאולה, כך תראה במו עיניך.

כמו שלאורך כל השנים, ידע כל מי שפגש בו ושמע אותו כי הכל תלוי בהחלטה האישית. אם תרצה - תצליח. כך גם עכשיו כל אחד יכול לקחת נקודה זו ובאמצעותה לשנות לעצמו ולסביבתו את כל ההסתכלות.

אין דרך לסיים התוועדות שכזו, מלבד התחזקות במעשה בפועל בקבלת החלטות טובות מעשיות ולהתחזק במיוחד בנקודה הפשוטה, כי אנחנו נמצאים בימות המשיח כפשוטו, כל הזמן חווים ומתעלים בזה עוד ועוד, גם המתחולל בשנה זו, שנת פלאות אראנו, הכל חלק מאותו ענין, ועלינו לפקוח את העינים ולראות בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה, בפשטות ובפועל ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ואחרי) הוא עמל לפתור בעיות טכניות של הניהול הגשמי בסיוע ועזרה למנכ"ל המסור יד ימינו ר' אלירן שי' שלום - כדי להספיק לפתוח את הישיבה בזמן, ובתוך מספר שעות מזיז פרויקטים שלאחרים לוקח שבועות וחודשים. מי יזכיר את עשרות התמימים המוצאים בין לבין זמן לשוחח עם המשפיע על שלל בעיות אישיות הצריכות עצה ויעוץ או אפילו רק אוזן קשבת.

שורו הביטו וראו ובעיקר לימדו.

המאמין

מאפיינים רבים לו לרב נוטיק כאמור, אך דומה כי הסמל הבולט ביותר הוא - החסיד המאמין.

שח לי פעם מתקרב, לאחר אחת ההתוועדויות הסוחפות של הרב נוטיק: "הוא באמת מאמין למה שיוצא מפיו".

מי שמכיר את ההתוועדויות בהם הרב ממריא יחד עם כל הנוסעים סביב השולחן לעולמות עליונים, מלהיב ומשלהב, מטפס עם כולם לאטמוספירות גבוהות, ואז משם מתחיל לחלק שלל הוראות לקבלות מעשיות, שאף אחד אחר לא מסוגל בכלל להציע "אתה תעשה כך... ואתה כך..." ואנשים לוקחים על עצמם החלטות טובות, למעלה מכל הכוחות שלהם, וכל זה באמצעי השכנוע שלו - החיוך המפורסם.

אין דרך לעמוד מול האמונה העזה של הרב נוטיק שלקח את האמונה הפשוטה הזו לכל מקום, למפגשים עם אישיות ציבוריות מהשורה הראשונה, דרך שיעורים רבים בישיבות, אולפנות ומדרשיות, שיחת חולין עם נערים מתקרבים או כאלו המחפשים דרך הפוכה, דרשות והתוועדויות בבית הכנסת בשיכון חב"ד, ותקצר היריעה מלפרט עוד ועוד.

המכנה המשותף שאינו נמצא בין כל אלו - הם נפגשו והושפעו מהרב נוטיק, וגילו לפנייהם חסיד שבאמת מאמין למה שהוא אומר, מאמין באמונה שלימה בכל מציאותו אבל זה לא מונע ממנו להגיד את הדברים הכי בלתי מתקבלים על השכל.

בחב"ד לא מספידים ובטח שבתומכי תמימים לא שייך לשבת ולהספיד, הכל נועד כדי שניקח איתנו הוראות למעשה בפועל ב"לך לך" של כל אחד ואחד.

האמיתית העמוקה של להיות 'משיחיסט' במובן הטהור שהרב נוטיק חניך אותי. אבהיר כבר בהתחלה כי חלק מהדמויות והאירועים שזנו מעט מפני שברוך השם הם עמנו בחיים, אך האירוע עצמו מדויק ומהווה 'מופת חי' של איש חי רב פעלים.

מוצש"ק. אחת השבתות הקצרים של השנה, השעון מראה 18:00 ונדמה שכבר 10 בלילה. קבעתי עמו שנצא בשעה 8 מירושלים למרכז הארץ לפגישה חשובה וקריטית. שבע וחצי אני מתקשר והרב נוטיק לא עונה... התקשרתי אליו והוא לא עונה, לבסוף הוא ענה לי שקשה לו לעזוב עכשיו את הילדים "כל השבת עשינו מבצעים ואני רוצה קצת להיות עם המשפחה. תיסע לכד לפגישה ואני אדריך אותך", רעדתי "הרב

אנו מחכים לפגישה הזו כמעט שנה! אסון יכול להתרחש על הישיבה אם לא נפגש עם האישיות הזו". התעקשתי ושכנעתי. ב8:00 הרב נוטיק יצא. התיישב ברכב כשהוא רגוע לגמרי ומשלים את לימוד הרמב"ם שלו!

"כדאי לתכנן את הפגישה הזו" אמרתי לו, "הוא בנאדם בכלל לא פשוט ותלויים כאן יותר מידי דברים, כל מילה שצריכה להיות שקולה מאד". הוא הביט בי וממש צחק "תגיד אתה חושב שאני לא מכיר אותו... הכל בסדר"... הגענו חמש דקות לפני זמן הפגישה... חיפשנו חניה ופשוט לא שייך.

הרב נוטיק ראה פח זבל חצי ציבורי גדול עומד ליד המדרכה, הוא פונה אלי ואומר 'תזיז את הפח הזה למקום אחר ותהיה לך חניה'... הבטתי עליו וחשבתי שהוא לועג לי, אך הוא יוצא מהרכב ואומר "אלירן תפוס כאן ונזיז את הפח"... הצלחתי איכשהו לדחוף את הפח והניסים עם הרב נוטיק מתרחשים...

נכנסנו הביתה באיחור... האדם עמו אנו עומדים להיפגש כבר חיכה. אדם מאד אמיץ, מאד ישר ומאד חד לשון ומהיר מחשבה. מיד הציעו לנו לשנות והרב נוטיק מיד אמר "משהו חם" למרות שהזענו...

בחיל ורעדה מתוך אחריות עצומה למפעל חייו של מורי המשפיע האגדי הרב זלמן ניסן פינחס נוטיק, הנני מרגיש חובה לשרטט כמה קוים על האדם הגדול הזה למען ידעו בנים את אבותיהם. מאותו יום שבו הביט בי בבוקרו של יום יד טבת תשע"ח בעיניו העמוקות ותבע ממני 'בוא איתי לנהל את ישיבת תומכי תמימים בראשון לציון' מאז במשך קרוב לשלוש שנים שנינו יחדיו לא נתנו שינה לעינינו כפשוטו. שנינו יחדיו הטלטלנו בדרכים, התדפקנו על דלתות והפכנו עולמות כדי להרים מחדש את הישיבה הקדושה שיסודותיה בהררי קודש (השנה אנו מתקרבים לשנתה השבעים!).

ההאמרתי 'שנינו'? זה יחטא לאמת אם לא אבהיר: זה היה הוא ורק הוא, כאשר אני משתרך בפחד ובחשש אחרי היוזמות השמיימיות שלו, מתנהל בחשש להדביק את קצב החשיבה המקיף שלו ואת פעולותיו העצומות שלא חשש לקחתם. מאותו יום שנדבקתי

בדרכו, התחלתי לא רק להבין אלא לחוש את כל מה שהרבי שליט"א מלך המשיח חוזר ואומר בשיחותיו על 'הנהגה ניסית של ימות המשיח' ועל 'לכתחילה אריבער'.

פשוטו כמשמעו. הוא הגבר אשר מימש בגשמיות בכל רגע ורגע את שיחות הקודש על 'גילוי האל"ף בגולה' והפיכתה ל'גאולה'. הוא הגבר שהצליח לסחוף עמו אפילו 'בעלי בתים' ו'בעלי עסקים' כמוני ולהוכיח להם יום יום שעה שעה כי ישנה דרך סמויה שאם רק תאחז בה באמונה שלימה ובדבקות במטרה להביא משיח - תוכל לנסוק מעלה מעלה.

אי אפשר בכתבה אחת להכניס אלפי אפיזודות שהתרחשו בסביבות הרב נוטיק מדי שעה בשעה, אך בחרתי לספר בפניכם סיפור אחד שלעניות דעתי העמיד אותי בקרן אורה ולימדני שיעור חי מהו חב"דניק אמיתי, מהו שליח נאמן של הרבי, ובעיקר מהי המשמעות

כשתעזור לישיבה תראה ניסים". נעצור לרגע, חישוב מדובר כאן ביהודי ממולח מאד, שהמונים משחרים לפתחו וכל אחד מספר לו דברים וכותב לו ומשבחו ולא קל בכלל לשכנעו לפתור בעיות ולטפל בדברים והנה דווקא הרב נוטיק בלי להתפעל מבטיח לו כזו הבטחה "אתה תראה ניסים בכל מה שתצטרך" ... [אגב הרב נוטיק 'חילק ברכות' על ימין ועל שמאל דברים בסדר גודל ממש פלאי. תמיד אמר לי 'אני עושה לרבי הרבה עבודה. לפני שאני יוצא איתך לפגישות, אני מבקש מהרבי שיברך את כל מי שאנו נפגשים איתו בברכות ניסיות כי אני מבטיח לכולם הכל!...' ואכן אני אישית יכול להעיד דברים פלאיים ממש].

הפגישה היתה נראית מוצלחת מאד והתחלתי להוציא את המסמכים שאודותם באנו כדי לסייע לבעיות קריטיות הקשורים לכל התחומים ממש ואי אפשר עדיין לפרט. אך לפתע כל סבר פניו של היהודי השתנו, והוא סימן כי הפגישה הסתיימה באומרו משפט נוראי "מעולם לא עזרתי לחב"ד וכך אמשיך!!!"

אינני צריך לתאר בפניכם את הרגשתנו... אפילו הרב נוטיק היה לרגע חיוור כסיד. ואני בכלל התייאשתי לגמרי. שנה אנו מחכים לפגישה הזו, היא נפתחה כל כך באווירה טובה, והנה ברגע אחד הכל מתהפך. הרב נוטיק לקח את כוס התה בירך ושתה ואמר לאותו יהודי "אני מסיים לשתות ונצא, אך לא לפני שתסביר לי מדוע אתה לא רוצה לעזור לחב"ד".

היהודי הנ"ל הופתע מהצורה הישירה של הרב נוטיק. ביני לביני נכנס לחדר אף בנו שהיה לו מתח עמו וכו' והאווירה השתנתה. היהודי פנה אלינו ואמר "אתם יודעים אנחנו משפחה של כמה דורות עסקנים. אבי עליו השלום היה עסקן נודע בארץ. באחת השנים הרבי מליובאוויטש ביקש ענין מהעסקנים בארץ ואבי שלא היה חסיד חב"ד לא חשב שזה תפקידו. ואז קבוצת חסידי חב"ד הגיעו לביתנו ומחו באבי על התנהגותו. אני כנער ראיתי את הדברים והחלטתי מאז שלמען כבוד אבא לעולם לא אעזור לחב"ד!".

אעצור כאן את הדברים ואשתף אתכם במחשבותיי. מה הייתם אתם עושים בסיטואציה כזו? בפשטות כל אחד אחר היה 'מתנער' מהתנהגותם של אותם חבדניקים ומסביר בטוב טעם ליהודי ההוא כי 'כמה משוגעים בחב"ד' אינם מלמדים על הכלל וכו' וכו'. אך הרב נוטיק

(אח"כ אמר לי: אליהו כשנותנים לך בפגישה משהו חם, תמיד הפגישה תימשך עד שתסיים לפחות, אז כדאי לבקש משהו חם...).

היהודי הזה הוא אדם בר אוריין ופתח מיד בדברי פלפול בחת"ם סופר על הש"ס, ראיתי כאן איזה ניסיון להכשיל את 'החבדניק' שיודע אולי חסידות אך לא דווקא נגלה, אך הרב נוטיק ברגע אחד הפך את הקערה והחל לפלפל בשיחה של הרבי מלך המשיח שליט"א הקשורה לרעיון שנאמר.

היהודי הנ"ל התפלא ואמר לרב נוטיק 'מה תפקידך בישיבה?' הרב נוטיק בלי להתבלבל ענה: אני ראש הישיבה... והחל לדבר בפניו שיעור בנגלה במסכת שלמדו בישיבה (אחרי הפגישה אמר: זה היה בהשגחה פרטית שהשבוע הייתי בשיעור של הרב ויצהנדר...).

היהודי הנ"ל התפעל מרגע מרגע מדמותו, אך הרב נוטיק לא מתחיל לדבר על הענין אליו הגענו, אלא מתחיל להסביר לו מדוע על פי רמב"ם יש לרבי את סימני משיח!

אני רועד... הבנאדם לא מי יודע מה אוהד חב"ד... ובידי אדם זה תלויים ענינים רמים מאד!

השיחה ממשיכה, והיהודי אט אט נפתח. הוא ביקש מהרב נוטיק לספר לו 'במילה אחת' על הישיבה והרב נוטיק ענה: "זו הישיבה הכי קדושה בעולם..." היהודי הרים גבה, "מאיפה אתה יכול לומר כזה דבר? אתה מכיר את כל הישיבות?" והרב נוטיק עונה: הרבי בעצמו כותב זאת על הישיבה. הוא הראה לו את החוברת שהבאנו עם מכתבי הרבי שליט"א על הישיבה, ובאחד המכתבים כותב הרבי למייסד הישיבה המשפיע הרב חיים שאול ע"ה ברוק כי הסיבה ששיבת ראשל"צ מלאה בקשיים וכו' כי ישנו כלל שמביא הרמב"ן 'כל המקודש מחבירו... מחבירו' (הרב נוטיק דייק ואמר שהרבי במכתבו לא מצטט את ההמשך כדי לא להשפיע משהו רע בעולם ולכן הרבי מדלג את המילה הקשה שכתובה שם וגם אנו לא צריכים להוציא זאת מהפה). "הישיבה שלנו היא הישיבה עם הכי הרבה בעיות מכל הישיבות, זה סימן שהיא הכי קדושה מכל הישיבות".

היהודי מאד נהנה מהפיקחות של הרב נוטיק. אך הרב נוטיק לא אמר די "דע לך כי מי שעוזר לישיבה רואה ניסים בכל התחומים. מה שאתה עכשיו צריך, מיד

התקשרתי לרב נוטיק וממש רקדתי משמחה, אך הרב נוטיק בשלו: "אלירן, אתה מבין מה הרבי מלך המשיח עשה? הוא תיקן משהו שהיה צריך להשלים בנשמת הנפטר. מדובר ביהודי בעל זכויות עצומות שכל חייו עמל למען היהדות, אך היתה איזה נקודה חסרה במה שהרבי מבקש ודוקא דרכנו תוקן הענין הזה! צריך לשמוח עבור נשמתו הטהורה של היהודי הזה!" הרב נוטיק לא הסתפק בזה וממש לפני כמה חדשים פנה אליי מיוזמתו ממיטת חליו באמצע טיפולים ואומר "אלירן בוא ניסע שוב ליהודי הזה לבקש שיסייע לבניית הישיבה קטנה!"

הסיפור הזה בעיני מתמצת את כל הדבר העצום הזה שזכיתי להתקרב אליו שנקרא 'הרב זלמן נוטיק', חסיד מסור ונאמן של הרבי שליט"א מלך המשיח בבחינת 'שלווחו של אדם כמותו'. הרב נוטיק הראה לי את הדרך שהרבי דורש, הוא פשוט מימש את שיחות ה'דבר מלכות' על לחיות גאולה והראה לי איך מתרגמים זאת לשטח של העסקנות. לקחת כל נקודת-שבירה ולהפוך אותה ליתרון עצום.

הוא הראה כי גם כשאתה בא לבקש טובה מיהודי עבור הישיבה, קודם כל תחשוב על טובתו הפרטית של היהודי הזה כיצד לסייע לו אישית וכך ממילא הישיבה תתחזק.

"והחי יתן אל לבו" את דבריו והנהגתו של הרב נוטיק צריך לקחת ללב ולא רק למוח, אם נשתמש רק עם המוח בודאי שניכשל, צריך כאן 'לב מבין' איך להתקשר לליבן של ישראל הרבי מלך המשיח, ובטוחני כי הרב נוטיק עכשיו פועל הרבה יותר עמוק והרבה יותר ניסי מאי פעם להביא את משאת נפשנו - התגלות הרבי מלך המשיח מיד ממש ממש. התגלות שתבוא כאשר התמימים של ראש"צ יעמדו בשורה הראשונה ביחד עם הרב גינזבורג, הרב מיזליש והרב נוטיק ויהפכו את העולם כולו.

בדרכו הייחודית לא זו בלבד שלא נהג כך אלא עשה את הדבר הכי מסוכן. הוא פנה ליהודי הנ"ל ואמר "אתה סיפרת את הצד שלך ועכשיו אני יספר לך את הצד שלי. אתה יודע שאחד היהודים הללו שבאו והפגינו ליד חצר אביך היה אבי זכרונו לברכה? אבי היה יהודי שגידל אותנו ברוסיה במסירות נפש ממש. הוא מסר נפשו על הפצת יהדות ועל שמירת הגחלת ברוסיה וכחסיד מקושר לרבי הוא הרגיש חוב להפגין ולהתריע נגד חוקים שיכולים להצר את שמירת היהדות בארץ הקודש!"

אני לא ידעתי מה לעשות, איפה להחביא את עצמי. פשוט פחדתי להביט ליהודי הזה בעינים! "מה הוא חושב עכשיו?" אך משום מה התגובה שלו היתה שונה, שונה מאד, הוא ביקש מאיתנו לצאת ולאחר זמן אחד מאנשי ביתו אמר לנו כי בעוד כמה שעות הוא נוסע לחו"ל ובעוד כמה חדשים יחזור לארץ ואז ננסה לקבוע פגישה. אני התייאשתי לגמרי. אך הרב נוטיק אמר "דע לך שאנו כאן בשליחות לתקן כאן משהו, הרבי שליט"א שלח אותנו לכאן לא בגלל הבעיות של הישיבה, אלא לגרום איזה תיקון ליהודי שכועס על הרבי!"

אני כבר לא הקשבתי לדבריו "נו הרב נוטיק עם הנחמות שלו"... לפועל יצאנו בידיים ריקות ויתירה מזו עם יהודי שכבר יודע שהאיש שהפגין נגד אביו קשור לישיבת חב"ד בראשון לציון! יש לו כבר כתובת מדויקת על מי להפנות את זעמו!

עברו חודשיים ואני מקבל שיחת טלפון מעוזרו של היהודי ההוא. הדברים ששמעתי ממנו גרמו לי לרעוד. הוא סיפר לי כי הבוס שלו הגיע ארצה ליארצייט של אביו וכשהיה בבית החיים ביקש מהעוזר להתקשר אלינו ולומר לנו שהוא יטפל בכל הבעיה שהישיבה נקלעה אליה ואין לנו מה לדאוג!

וזהו יתן אל לבו

תלמידי הרב נוטיק, רבני ובוגרי הישיבה

* מאמרים

<<<

אנפתיות

הרה"ת מנחם מענדל שי' חורי

נהרו המוני חסידים והתקשרו לדרכו, אך יום אחד בפתאומיות מוחלטת הוא נפל למשכב ושכב כצמח בלי לנוע. חסידיו, מקושריו ואנשי ביתו העתירו בתפילות ובבכיות נוראות לפני אדון כל שיבריא את רבם אך דבר לא קרה, לאחר ארבעה ימים בהם ניסו טובי הרופאים להחזירו לחיים רגילים, באורח פלא הוא פקח את עיניו, דרש לארגן מיד סעודת הודיה ואמר שיספר בה מה התרחש עמו בימים האחרונים.

החסידים המופתעים חיש מהר ארגנו משקה ופארבייסען והתיישבו סביבו מצפים למוצא פיו, והוא החל מספר: לפני ארבעה ימים נקראתי לבית

דין של מעלה, שם אמרו לי שסיימתי

את תפקידי בעולם הזה, נבהלתי,

הרי צעיר הנני ובהיותי צדיק

יודע אני שטרם סיימתי את

עבודתי בעולם, אך הבית

דין בשלהם, בצר לי אמרתי

לראש בית הדין שהנני

רוצה לשמוע את הפסק

מאבי ר' נחום, קראו לאבי

ניגשתי אליו ושאלתי מדוע

נגזר עלי להיפטר בגיל כה

צעיר? אך אבא רק ענה לי:

אינני מכיר אותך...

הייתי שבור לחלוטין אמרתי לבית

הדין להמתין לתשובתי שלושה ימים, הם הסכימו

והכניסוני להיכל המיועד עבורי. שם ערכתי תשובה

עילאה מעומקא דליבא, פשפשתי במעשי כדי לחפש

על מה ולמה נגזרה הגזירה עלי אך לא מצאתי דבר..

בתום הזמן שהוקצב לי הועמדתי שנית לפני בית הדין

אך שוב דרשתי שאבי יהיה נוכח בעת הקראת פסק

הדין, קראו את אבי, וכשנכנס לאולם רץ אלי ואמר לי:

מוטל'ה מה הינך עושה כאן? סיפרתי לאבי שהחליטו

שסיימתי את תפקידי בעלמא דין אך אינני יודע בשל

מה..

ניגש אבי לדיינים והסתודד עימם כמה דקות, אחר

פנה ולקחני לצד, שם אמר לי: מוטל'ה, תחשוב היטב

איזה מעשה קרה לך בימים האחרונים שבעטיו נגזר

השעה 430 לפנות בוקר, אמנם הקטנה התעוררה, אך כבר מזמן אכלה וחזרה לישון, העולם שקט, אפילו המשכימים לעבודת כפיים תופסים בשעה זו תנומה קלה על הגה המשאית בצידי כביש 6, אך רק אני (או שאולי לא רק אני) לא רגוע, לא שקט, עומד ליד החלון המשקיף אל הואדי החשוך, שואף את האויר הקריר ושותק..

הרגשות שצפים ועולים לא נותנים מנוח, ה'איך' וה'למה' על הרב גינזבורג עוד לא שכחו וגם לא ישקטו לעולם ואליהם חוברת ה'גזירה היא מלפני' הנוכחית,

ולא נותר לי אלא לקיים את המילים האחרונות

לע"ע של הרב נוטיק - קבלת עול, ולכן

'קבלוה משעשי דת יומיים'..

אז פתחו קבוצות וכל אחד

מעלה סיפורים, תמונות

ורגעים עם הרב נוטיק,

ואפילו היה אחד שהגדיל

לעשות והקדים לכתוב

שהוא לא הולך לכתוב

כלום על הרב נוטיק נקודה,

אך בהמשך כתב מגילות,

ובטוח אני שיש מספיק

שיכתבו זכרונות, ואיני נכנס

ומזלזל חלילה ברגש של אף אחד,

כולם סוערים מי יותר ומי יותר, אך אותי

בעיקר מעסיק ומעניין השופרות - הזעקה העצומה

הטוענת: מה הסיפור של זה שמחזיק במושכות? ונכון

שיהיו כאלה שיצאו עלי - אסור לכתוב כאלו מילים, זה

כפירה, ועוד ועוד טענות שלא מעניינות אותי בכהוא

זה, כי כשכואב צועקים למרות שמאמינים באמונה

שלימה בהשגחה העליונה, כידוע הסיפור של הרבנים

שערכו משפט והוציאו את הקב"ה חייב בשואה..

ובכל זאת כדי להרגיע את הטענות לפני הגעתם, אספר

סיפור מדהים ששמעתי בהשגחה פרטית מופלאה

בשבת האחרונה מאבי שי'.

הרה"צ רבי מוטל מצ'רנוביל (בנו של רבי נחום) עוד

בהיותו צעיר כבר שימש כאדמו"ר מפורסם אליו

והמלך ציוה לתלותו, אך בקשתו האחרונה של החייט הייתה לגזור את תפרי החליפה, שם גילו שבין הכפלים נמצאים כל חתיכות הבד. והנמשל הוא שכדי להבין את דרכי הקב"ה צריך לחזור לתוהו ובוהו..

אך כפי שהקדמתי כשכואב צועקים, ובראש"צ צועקים חזק!!

לא רוצים תשובות הגיוניות, כי כל הנהגת העולם כולל ובעיקר המקרה הנוכחי הוא לא הגיוני!!

וגם אם יהיה איזה "סנגור" שיבוא אלי בטענות של: תראה את הדור איך הוא נראה, הקב"ה רוצה להביא את משיח אבל עוונותיכם מבדילים ועוד תירוצים משערי התירוצים שלא ננעלו (וחבל שכך..), אפנה אותו אחר כבוד לשיחותיו הק' של מלך המשיח שאין לנו אלא השיחות והמאמרים של אונזער רעבע ואראה לו מה הרבי אומר על הדור שלנו.

ולא כל כך רחוק, בדבר מלכות של שבוע שעבר הרבי אומר מפורשות שכל הקומה כבר מוכנה וזה שיש פרטים שלא תוקנו זה לא מפריע למציאות הכללית, ולגבי הטענה של עוונותיכם מבדילים אשאל אותו בעדינות, מה יעשה הבן ולא יחטא?? ועוד שהרי כבר אמר אחד הצדיקים הגדולים (ר' זושא מאניפולי או המגיד כמדומני) שאינו מבין מדוע ריבוננו של עולם מתעכב בהבאת הגאולה הרי עוד מעט יגיע זמן שאף אחד לא ירצה את הגאולה שלו..

ואם נסתכל קצת בעובדות, הרי שגם לפי תורת אמת, תורתו של הקב"ה בעצמו הרי המינימום של חיי אדם הם ככתוב: והיו ימיו מאה ועשרים שנה, ובטח שעל פי תורתו של משיח הרי שחיי אדם נצחיים המה מכיון שכבר נכנסנו לימות המשיח בפשטות והכל מוכן באופן מוחשי וגלוי!

אז מה קורה כאן???

יום ראשון - היום בו מאיר בגילוי העניין שהקב"ה יחיד בעולמו, נוטלים מאיתנו את יהודי שהוא יחיד בדורנו באופן סגנונו הגאולתי, באהבת ישראל שלו לכל אחד ואחת, בשופי החסידותי שלו, בביטול ובהתקשרות שלו, ובעצם היותו הרב נוטיק?

ז' מר חשוון - היום בו כלל עם ישראל שבאה"ק שהיא תמצית כל המדינות מבקש גשם שעניינו העיקרי הוא כמבוטא בשמו - גשמיות, אך במקום זה נוטלים מיהודי יקר מאין כמוהו את חייו הגשמיים?

עליך למות. חשבתי וחשבתי ולבסוף אמרתי לאבי, לפני יומיים נכנס אלי גביר בעל חסד עצום ושטח בפני בבכי שהוא איבד את כספו והוא שבור מכך שאיננו יכול עוד לעזור לנזקקים, רבי, הוא אמר לי, אנא ממך תן לי 300 רובל כדי שאוכל לעמוד חזרה על רגלי שאוכל להמשיך במעשי החסד שלי, בלי שהות פניתי לעסקנים ולפרנסים ויחד כיתתנו את רגלנו והתרוצצנו כל היום להשיג את הסכום אך הצלחנו לאסוף רק 30 רובל..

במילים של ניחומים עודדתי את הגביר שכידוע 'את אשר יאהב ה' יוכיח' דהיינו שאם באים יסורים על האדם עליו לשמוח בידועו שהקב"ה אוהב אותו.. כאן עצר אותי אבי בזעקה ואמר: זו הסיבה! זהו כבר לא הפירוש הנכון לפסוק הזה! הפירוש הנכון הוא שאת אשר יאהב ה' - מי שאוהב את הקב"ה, יוכיח - באם הוא רואה שיהודים סובלים עליו להוכיח את הקב"ה!! אך עכשיו שעשית תשובה רד חזרה לעולם והמשיך בעבודתך.

סיפור מטלטל! ואמנם אינני הרה"צ ר' מוטל מצ'רנוביל ואיני מתיימר להיות, אך גם בתורת חיים הוראה בחיים אנו מוצאים דבר דומה, משה רבינו - איש האלוקים, העניו מכל האדם, חכמה דאצילות ועוד ועוד תארים מקבל שליחות מהקב"ה בעצמו לגשת לפרעה ולדרוש שחרור של עם ישראל לאלתר, ונתקל בתגובה שגורמת לתוספת סבל לעם ה', ובלי להתבלבל הוא חוזר למשלח ושואל: למה הרעות לעם הזה? למה זה שלחתני? למה עדיין יהודים סובלים?

וכנ"ל רואים אצל נשיא הדור הרבי שליט"א מלך המשיח שכאשר קרה מקרה מזעזע של רצח אמא לילדים קטנים מעבר ובנוסף למילים המוכרות 'אין איתנו יודע עד מה', הרבי מציב את אותה שאלה ומפנה אותה כלפי אחד ויחיד - מחיה המתים...

יהיו כאלו שיתרצו שאי אפשר להבין את דרכיו של הקב"ה כמשל הידוע על מה שמופיע בסיפור עשרה הרוגי מלכות, שכאשר שרפי מעלה זעקו זו תורה וזו שכרה יצאה בת קול ואמרה: אם אשמע קול אחר אהפוך את העולם למים לתהו ובהו אשית הדומים, גזרה היא מלפני, קבלוה משעשי דת יומיים! דהיינו אם אשמע עוד מישהו שיגיד לי מה לעשות אני אהפוך את העולם למים.

משל לחייט שתפר חליפה למלך, והשרים שקינאו בחייט העלילו שלקח את שאריות הבד היקר לעצמו

של הרבנים שהעמידו את הקב"ה לדין בשואה (רח"ל) ובסוף ה'דין תורה' הם נעמדו להתפלל מעריב ל'גומל חסדים, זוכר חסדי אבות, מביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה!!! כי זה לא סותר! מותר וחובה עלינו לזעוק כשכואב וכד כד להמשיך להיות יהודים שלימים ויראים, וכפי שענה אביו של הרב נוטיק לגאון ר' משה פיינשטיין: א ברירה האבן מיר געהאט? להיות יהודים חסידים של הרבי שליט"א מה"מ, מ'מוז! כי אין לנו ברירה אחרת! ולא משנה כלל וכלל כמה ינסו אותנו זה לא ירגיע אותנו ולא ישבור אותנו אלא אדרבא זה רק יגרום לנו יותר לפעול במרץ ובכל הכח בדרך שהרב נוטיק חינך והתווה לנו - לכבוש עוד שטחים ועוד שטחים גם כאלה שלא ציוו אותנו אליהם ובעיקר בקו מלחמת הרשות (עיין שיחת פרשת כי תצא תש"נ) אשר הרב נוטיק היה הווה ויהיה קאך אין דעם, היות שבמלחמת הרשות עצמות ומהות ממש מהלך יד ביד עם היהודי שיוצא למלחמה הזו, עד שהחי - זה שקראנו לו בימים נוראים 'חי עולמים', יתן אל לבו - יבחין ויתעורר ובאופן של 'עורה למה תישן הוי' בגלותא, והזעקה שלנו שבמקומה עומדת תזעזע את אמות הסיפים שם למעלה.

ואזי עוד לפני כל התכנונים הגלויים ששייכים לעבר ולא להווה הגאולתי ובפרט לא לאדם גאולתי כהרב נוטיק הרי א 'זיכרע זאך' שניפגש כולנו יחד עם כל היהודים היקרים שנפקדו מאיתנו לאחרונה, ובפרט עם משפיעי הישיבה היקרים שביקרים: הרב אברהם מייזליש, הרב חיים לוי יצחק גינזבורג והרב זלמן נוטיק להתוועדות שבעת ימי המשתה, שתמשך על פני שלושים יום שיהפכו לחג, ולא תסתיים גם בתום האחד עשר חודש היות שכבר נקבל את הגילוי המלא והמושלם של בחינת אחד עשר שבאחד עשר בהתגלותו המיידית והמושלמת של אבינו מלכנו היחיד - כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לעיני כל העמים בעגלא דידן ותיכף ומיד ממש נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פרשת לך לך - כפי שמופיע בדבר מלכות ה'לך לך' האמיתי הוא אל הארץ אשר אראך - ארץ עשר אומות, ארץ ישראל בשלימותה בגאולה האמיתית והשלימה, אך תמורת זאת, הולכים שפופים בזעזוע בלתי נתפס לשמגר..

שנת פלאות אראנו - לא ניסים, לא נפלאות, פלאות ובאופן מוחשי וגלוי אראנו! אך במקום זה רואים 'איך גייט אין הימל...'

ביום בו ישנה השלימות של יעקב הלך לדרכו, הבן של יעקב הלך לדרכו..

ועיקר העיקרים, במקום קיום היעוד שהיה צריך להתרחש לפני זמן רב 'ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים אשר על פני ירושלים מקדם ונבקע הר הזיתים' במקום זאת עוד תלולית חול ואבנים נוצרת כפינה שנשארה פנויה בהר הזיתים..

כן, יודעים אנו וחשנו על בשרינו שהוי' אוהב צדיקים, אבל לקחת לנו אותם? למה רבנו של עולם שלא תגשים כבר את ה'תאוה' שלך שתהיה לך דירה פה למטה שכבר מוכנה ומזומנת זמן רב מדי, ורק מחכה שתרד לעם, וכך לכולם יהיה טוב, גם לך כי רצונך הושלם, גם

לנו כי סוף סוף נחוש בשלימות הנכספת של הגאולה הנצחית שהובטחה לנו וגם לעולם כולו כי הוא יתמלא בדעה את ה' ובעצם כולם יהיו מרוצים בשלמות!

אז נכון שיושב בשמיים ישחק על כל מה שאני כותב כאן, היות שאני אפילו לא הגרגיר חול הכי חשוב ביקום (כי זה הרב נוטיק כפי שהעיד על עצמו), אבל יש לי שייכות כלשהיא לרבי ולתורה, ואם משהו לא מסתדר לי אז כבן חמש שאפילו מקרא אינו יודע וכאחד שאינו יודע לשאול אני שואל בלי סדר ובלי גינוני נימוס כי כואב לי!

אולם יהודים אנחנו. עלינו לזכור בכל רגע ורגע לאחר כל הכאב האמור לעיל כי לאחרי ככלות הכל - אין לזוז כמלוא נימה מתפקידנו בעולם הזה.

אחד הביטויים המזעזעים לכך הוא הסיפור הידוע

דבר מלכות פינחס – נוטיק

הת' השליח יוסף יצחק שי' ויצהנולד

(במנגינת 'אויפן פריפעטשיק'*)

ראייה חיובית,
זוהי 'חשיבה גאולתית',
נפשי כתבית יהבית."

פזמון...

ניסן 'לנהוג מחוץ לקופסא',
לחיות חלום,
לכן הנני נותן על שעשה,
את בריתי שלום.

פזמון...

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח
לעולם ועד!

-

* נזכר בשיחת אדר"ח אלול תשמ"ב.

** * תרגום השיר המקורי: דגל.

בין אצבעותיו, ברענט א פייערל,
און אין ראשל"צ הייס,
און ר' זלמן פארברענגט מיט אידן:
נו"ן אל"ף בי"ת.

פזמון:

"ימות המשיח, מיר געפינט זיך איצטער",
"אין עוד מלבדו",
"זאגט זשע נאך א מאל, און טאקע נאך א מאל,
פנחס נ"א 'מאך דא'".

"לערנט קינדער, מיט גרויס חשק,
אזוי זאג איך אייך אן,
מי שלסיום המאמר נושק,
דער באקומט א פאהן**".

פזמון...

בכל תמים בראשון לציון,
יהלום טמון,
ומפה צומחים הדרג העליון,
פירות של אמון.

פזמון...

"חזויית שליחות עלילתית,

המעשה הוא העיקר

השליח הרה"ת לוי שי' דורון

להיבחן אצלי תקבל על כל מאמר 40-60 ש"ח - וכך היה.. ניגשנו אליך אני והחברותא שוב ושוב, רק הגעת מנסיעה ארוכה מירושלים, אפילו כוס קפה עדיין נתנאל לא הגיש לך.. ומיד היית קורא לנו עם החיוך הידוע "בואו להיבחן" - תודה לך הרב נוטיק!

אבל אתה, הרב נוטיק לא ויתרת! רצית שנהיה חסידים על אמת "דור השביעי" - בהתוועדויות לאחר כוסית ועוד כוסית היית זועק, "הרבי שליט"א מלך המשיח

רוצה שנהיה עגולים ומרובעים גם יחד" -

בנוהג שבעולם מי שמרובע - שומר

על הסדרים לומד בשופי קצת

קשה לו להיות עגול -

כביכול להיות חברמן

במבצעים ובאהבת

ישראל וכו' וכו'

אבל אתה הרב

נוטיק החדרת בנו

"זה היה פעם!" -

כיום בדור השביעי

הרבי שליט"א נותן

ומחדיר בנו כוחות על

טבעיים להיות גם ו...גם

- גם להיות א חסידישער

בוחר - חסידות בוקר בשניה

הראשונה, לימוד חסידות בשופי,

עבודת התפילה, לימוד נגלה

בהצלחה רבה וגם..

כן, כן וגם יחד עם זאת: לעסוק בפרסום משיח ובפרסום זהותו של משיח בלהט, מבצעים בחיות בכל יום, מבצע קידוש.. אהבת ישראל יציאה לשליחות וכו' - אנחנו בדור השביעי זעקת!

אני יושב וכותב ומצייר אותך מולי מרים כוסית לחיים ואומר: "לוי, עזוב. לך תקרב עוד יהודי, לך לעוד יהודי להניח לו תפילין ולהביא לו כרטיס משיח".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

זה היה בתשע"ב כשהיינו שיעור ג' בישיבה המיוחדת תות"ל ראשל"צ, באת להיות משפיע שלנו - היתה זו שנה מאירה, היסטורית, תמימה ומה לא? הרעפת עלינו התוועדויות, השקעת בכל אחד מהתמימים כאילו לא נסעת לפני ואחרי כל שיעור שעה וחצי או יותר באוטובוסים (!) לירושלים.. כן, כן, אנחנו עוד לא הבנו למה קשה לרב להגיע ולמה הרב קצת מאחר לפעמים..

לפני קבוצה ביקשת ודרשת שנעשה התוועדות

אצל כל אחד מחברי השיעור בבית

ואמרת "אתם תעשו, ואני יגיע

להתוועדויות" וכך היה!

באישון ליל, פעם אחת

בבת ים, ובשניה בראשון

לציון, ובאחרת בלוד,

ועוד פעם בכפר

סבא ובעוד מקומות,

ולכולם.. התייצבת

והתוועדת איתנו

במאור פנים על

תפקידנו כשלוחים,

כתמימים, כנרות להאיר

וההכנה לקבוצה.

אבל הרב נוטיק שלי זה משהו

אחר לגמרי.. כשהגעת לישיבה

דרשת מאיתנו לימוד חסידות

בשופי, בלי חכמות, פשוט

ללמוד והרבה - וגם נתת את המתכון: כל מאמר חסידות שאנחנו לומדים, ללמוד אותו בחברותא ובפעם הראשונה ללמוד יחסית מהר ולא להתעכב על דברים מוקשים, בפעם השניה שוב ללמוד יחסית מהר בלי להתעכב ובפעם השלישית ללמוד טוב, אבל הפעם כבר אין צורך להתעכב.. כי אחרי שלומדים 3 פעמים מאמר, כבר המהלך והמילים המאירות של הרבי מלך המשיח שליט"א כבר נמצאות בראש ולנו לא נשאר אלא לחקוק ולהמשיך למאמר הבא..

לא הסתפקת בזה - באחד בשיעורי החסידות הכרות בפאתוס "חברותא שתלמד מאמר 3 פעמים תבוא

אחת מאותן התוועדויות הכנה לקבוצה

בלי שליחות ומטרה - אין לו מקום כאן בשכונה!

הרה"ת לוי יוסף יצחק שי' קראוס

בוקר יום ראשון ז' מרחשון תשפ"א. סרטונים ותמונות מריקודי הקבוצה ב-770. קולטים שזהו, 'ויעקב הלך לדרכו' מתחיל, איש איש תחת גפנו ותאנתו בשליחותו.

להשקיע!!

הדבר הראשון - השקעה. לא סתם להשקיע וזהו, אלא להשקיע ולהשקיע ולהשקיע ולהשקיע עד בלי די.

השיעור שלנו בישיבה זכה ב"ה שכשהגענו לשיעור ג', הרב נוטיק הגיע לישיבה. במשך שנה שלימה מידי יום ביזמו הי' מגיע מירושלים עד לראשון-לציון ללמד אותנו חסידות, כל יום ללא יוצא מן הכלל, ראשון - חמישי, קודם ישב איתנו בזאל כיוון והדריך מה ואיך ללמוד ("תשאלו אותי שאלות רק אחרי שלמדתם שלוש פעמים את המאמר", כשיטתו הידועה שהכניס בנו), ובאמצע הסדר עברנו חדר לשיעור הנפלא והמתוק, פשוט אין מילים אחרות.

בשעה 12:16 מזמזם הפלאפון "זה נכון על הרב נוטים?", "נוטים?", "נוטיק**" - מיד עולה בראש המחשבה 'מה נכון על הרב נוטיק?', יש כ"כ הרבה אופציות... ותוך דקה מבול של הודעות עם אותה

שאלה מכל הכיוונים ואף אחד לא עונה, הלב וגם הראש לא מאמינים שבסוף דבר כזה יקרה, הפכנו את 770 בשמחת תורה השנה ב'לחיים' לזכותו!

לא מעכלים. מרוב הזעזוע לא מצליחים להזדעזע, נאלמים דום. ושיהיו בריאים אנשים עוד מתחילים לשלוח לך גלריות ותולדות חיים וכו' וכו' - 'מה עובר עליכם' אני חושב לעצמי, 'זהו כבר קברתם אותו'...?

לא היה מי שלא התחבר ואפילו 'התאהב' בשיעורי (בעצם לא היה שלא לאהוב), לפעמים אפילו יותר מההתוועדויות, וכל פעם כמעט בסדר קבוע קודם לקרוא, ולהמשיך לקרוא עד שנעצרים. ואז מתחילים ההסברים דרגא אחר דרגא ("ויותר עמוק", "ועוד יותר עמוק" וכן הלאה), וכל פעם הדגמה בצורה הכי מוחשית למוסבר במאמר, תמיד נתן גם דוגמא של רבי וחסידים, ובסוף כמה דקות בענייני גאולה ומשיח שהיו מרתקות תמיד.

לקח לנו זמן לגלות שכל יום הוא מגיע באוטובוס מהבית עד לישיבה, ושבעת החזרה לירושלים יש רק קו שמתארך ועושה סיבובים, עד שהוא מגיע

אין רגשות ואין מילים להכיל ולתאר את האסון הנורא, אין כח בכלל לשאול למה, אין כלום. אבל עוברים כמה ימים ולאט לאט מתחלחל שאין מה להיתקע בכאב ו'להתפלש' בו, הנחמה היחידה היא 'והחי יתן אל לבו', מה עושים עכשיו, איך הולכים להביא את המשיח!?

שבבי זכרון שנרדמו בפנימיות המוח שבים ועולים מהישיבה עם הרב נוטיק, איש אחד שניתן ללמוד ממנו המון דברים שכל אחד מהם שונה בתכלית אחד מרעהו. מאיפה להתחיל? מה היתה ה'נקודה' שלו? אולי ניתן יהיה בכל זאת, כמו שהוא תמיד הצליח לחדד דברים ולסכמם ולהאירם - 'והחי יתן

לבית כל יום אחרי 12 בלילה... לא הבנו אז, מה זה אומר.

בשיעורים למדנו המשך ע"ב, אבל לגירסא הוא ביקש שנלמד את מלוקט ב', כל מי שסיים את הספר קיבל כסף לכרטיס טיסה לרבי... לא חשבנו מאיפה זה מגיע. לפעמים באמצע שיעור הסביר קטע ממאמר מסוים, ואז נעצר "אתם לא מכירים את המאמר הזה?! מי שילמד את המאמר עד שבוע הבא יקבל חמישים שקל!", פעם אחת אמר "אשתי לא יודעת שאני מוציא את הכסף הזה מהבנק... אבל צריך ללמוד את המאמר הזה..."

אבל השיעורים זה עוד לא הכל, כמעט כל יומא דפגרא הגיע להתוועד בישיבה, וכל פעם שעות על גבי שעות, בצורה הכי מרתקת שיש, גם להעביר סיפורים מרתקים, גם להעביר מסרים, לקלוע במדויק בכל בחור שוב ושוב, וגם לנגן ניגונים בצורה שכל אחד נסחף ומתחבר.

עד היום נחרטו אצלי הרבה סיפורים ומסרים. אני זוכר את הפעם הראשונה שסיפר את ה"סיפור" מתחילת פרק מ"ו בתניא, ב"ה זכיתי לשמוע את זה עוד כמה פעמים. לא פעם אחרי ההתוועדות רשמתי בדף ועט בכותרות נקודות מההתוועדות, השתדלנו לחיות עם זה במהלך השבוע עד להתוועדות הבאה.

כמעט כמו תמיד חזר על אותה נקודה מכיוון כזה או אחר - "סור מרע על ידי עשה טוב" (והסביר בטוב טעם את כל שיחת תזריע ג' ניסן תשמ"ט), או "ללבוש עניבה לפני מכנסיים" (וחזר בלהט על השיחה בחלק י"ט, עקב תשי"א), "ליהודי יש כח להחליט הכל" ("זה כתוב בכל מאמר במלוקט!"). אפשר להמשיך ולכתוב עשרות נקודות מההתוועדויות והשיעורים (ועוד חזון למועד), תמיד זה הגיע עם צרור סיפורים שממחישים את הענין, יחד עם סיפורי הניסים שעבר בשבוע האחרון...

קצת אחרי חנוכה הוא אסף אותנו ואמר צריך להתכונן לקבוצה, תארגנו בעז"ה פעם בשבועיים התוועדות באמצע השבוע, כל פעם בבית של מישהו אחר. אחרי זה הוא אמר שלא חשב שנעמוד בזה.. גם חלק מההנהלה לא הכי אהבה את זה, אבל התוועדות אחרי התוועדות טיילנו בכל הארץ והתכוננו לקבוצה. רק לאחר זמן התחלנו לקלוט

את ההשקעה האדירה מצידו.

בשבת פורים הביא את כולנו אליו לבית בירושלים והתוועד איתנו כל השבת, ובסוף שנה הודיע שהולכים לעשות שבת הכנה לקבוצה - ארגן לנו טיול ביום שישי שבו טיפס איתנו על ההר, התוועד איתנו שבת שלימה, ואז במוצ"ש שוב טיול והתוועדות - מאיפה הכוחות?! מאיפה הכסף אני כבר לא שואל..

אבל זה הרב נוטיק, להשקיע בתמימים עד מיצוי הנפש! זה מה שאפשר ללמוד ממנו, להשקיע בתמימים את כל כולך, לא לעשות טובה לאף אחד, לא "לעשות טובה" לרבי, להשקיע! המון כוחות, המון שעות, המון כסף, בגשמיות כפשוטו!

אני זוכר שפעם סיפר לנו על תאונה שקרתה לו בדרך, הרכב התהפך באוויר וכו', וכל זה אמר בגלל שהתלבט והתלבט ובסוף יצא לחתונה חשובה מאד באמצע סדר חסידות ערב, במקום להיות בישיבה עם התמימים.

שליחות!!

המון פעמים הרב נוטיק התוועד איתנו על שליחות! רוב הפעמים זה מה שאני זוכר, על שליחות בית חב"ד ומבצעים. פשוט כפשוטו - לצאת לרחוב לגשת לילדים, לתת להם סוכרי' ולברך איתם 'שהכל'. כל פעם חזר על כך "מה זה הדבר הזה שבקיץ כולם הולכים לשמור על החבר'ה החב"דניקים שיישארנו משלנו, מה קרה לכל הילדים הלא דתיים, כבר חזרו בתשובה?"

תמיד סיפר שבקבוצה שלו (תשמ"ט, בעצם זה התחיל כבר בתשמ"ו) הרבי שליט"א דיבר כל שבת שוב ושוב: בית חב"ד, בית חב"ד, בית חב"ד. להקים בית חב"ד, לצאת לשליחות. ותמיד סיפר בחצי כאב לב ש"עבדו" על הרבי וכתבו שאם הוא לא יכנס ללמד בישיבה - הישיבה תיסגר, והרבי נתן ברכה שילמד בישיבה.

"אני היחיד שנדפקתי" (אתה דפוק, וביתך דפוק...), כל הכיתה שלי יצאה לשליחות!, וסיפר בהרחבה שבמשך תקופה ארוכה כל שבת חופשה בישיבה הי' נוסע עם אשתו להחליף זוג בשליחות.

גם סיפר על ה'אופרוף' בנשא נ"א, ואיך שמיד אחרי זה הי' ככולל באשדוד אבל כל היום הסתובב למצוא ילדים ולעשות מבצעים, עד תשנ"ב שעבר לירושלים לשיבה.

כל הקטע של לצאת בליל שבת לעשות קידוש לאנשים ('מלחמת הרשות' כי תצא תש"נ), זה מאותו ראש שאין רגע פנוי לעצמך, לא מספיק יום שישי כל היום לעשות מבצעים ולהיכנס גמור לשבת (תמיד סיפר על זה מלא סיפורים), ולא מספיק הקהלת קהילות ומסיבות שבת ביום שבת, גם בליל שבת לא לחשוב רק על עצמנו ולהתוועד לבד, לצאת לרחוב לחפש יהודים ולעשות איתם קידוש!

שצריכים לזכור כל הזמן:

1. במלחמה אסור לקרוא את החדשות של האויב, אסור לדעת מה קורה בצד השני.

2. "מי שלא מעריך שקל, לא שווה שקל" - אף פעם לא מגיעים למאה בלי אחד.

3. כשנמצאים במלחמה אם נופלים מיד מיד קמים וממשיכים. גם אם ירו כך ברגל, לא מטפלים עכשיו ברגל כי אולי בינתיים יפגעו ביד או בראש. קמים וממשיכים, לא עוצרים.

...

הרב נוטיק היקר, עם הכללים האלו אני משתדל לחיות כבר 8 שנים. חזרתו עליהם בפני התמימים שוב ושוב. אבל הדבר הכי חשוב שקיבלתי ממך זה לצאת לשליחות, זו המטרה היחידה בחיים ואין בלתי - להכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו הרבי שליט"א, ובלעדיה החיים אינם חיים, פשוטם כמשמעם.

אם הי' נושא שאפשר להגיד שהרב נוטיק "חפר" עליו זה שליחות, "תמימים! לקבוע חברותות בספר השליחות". ותמיד בסוף הי' מגיע השיר עם החיוך האופייני (ותנועת היד..): מי שחושב שהוא כאן ישב, בלי שליחות בלי מטרה, אין לו מקום כאן בשכונה!!

טיפ של הרב נוטיק

הרב נוטיק, מה שקיבלתי ממך זה שכל פרט ופרט בסדר יום צריך להיות קשור לרבי מלך המשיח שליט"א, שבכל צעד ושעל בחיים לכתוב באגרות-קודש, ועיקר העיקרים להביא כמה שיותר יהודים לרבי! כל פגישה קטנה לאסוף יהודים ולדבר איתם על משיח, לצאת לשיעורי תניא, קידוש ברחוב בליל שבת ומה לא, העיקר לחבר את הזולת ולדאוג לו.

בדמדומי החמה בהר הזיתים, התסכול והבכי צף על פני כולם, אבל בסוף שירת היחי ניצחה. זה מה שקיבלנו ממך - לא משנה באיזה מצב, במקרה הכי עצוב בעולם, דווקא עכשיו הכי לשמוח בעולם!

והחי יתן אל לבו,

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כשזכינו להביא את הרב נוטיק לשבוע התוועדויות ב-770 בקבוצה שלנו, אני זוכר שאמרתי לו שרוצים שיבוא לפחות לשבוע, בהתחלה אמר שהוא יכול להגיע רק לסוף שבוע, וכשאמרתי לו שאנחנו רוצים שהוא יבוא לפחות לשבוע, הוא אמר "אם ככה, רק בבין הזמנים כשיסתיימו הלימודים בישיבה", אז חיכינו והבאנו אותו לתשעה באב.

ואז בהתוועדות הראשונה בסדרת ההתוועדויות שהתקיימו לא רק כל לילה אלא גם כל יום, באמצע ההתוועדות הוא פנה אלי והתחיל לדבר על פרפקציוניזם וכו' ונתן לי 'טיפ':

צריך לזכור שנמצאים במלחמה!

וכשנמצאים במלחמה ישנם שלושה כללים

למעלה מעלה עד אין סוף, ולמטה מטה עד אין תכלית

הת' מנחם מענדל שי' פרידמן

סביבי כמה עשרות בודדות של תמימים שאת רובם הכרתי רק בימים האחרונים, והנה הגיעה ההתוועדות לקראת הסליחות. מראה הזאל במוצאי בשבת בכלל, ובמוצאי שבת סליחות בפרט אינו מן המשופרים, וערמת השולחנות שנותרה מהתוועדות שבת קודש - סדר ניגונים - מעריב, נערכת מחדש לפארבריינגען המרכזי.

אל השולחן הגדול מיסבים כלל התמימים, הרב גינזבורג שטליתו מונחת כבר סמוך לתיבת הש"ץ, והרב נוטיק שהביא יחד איתו כמה מקורבים מאנ"ש ומבחוץ.

ככל שמחוגי השעון קרבים לשעה 1:00, הולכת ההתוועדות ומתחממת. בתוך בליל האווירה הלוהטת לקראת הנסיעה לכ"ק אד"ש מה"מ לחודש החגים, מדבר הרב נוטיק כהרגלו במעלתם של ישראל, כשמידי פעם נשלחות לחלל השאלות: "מי מבקש סליחה ממי? אנחנו? הקב"ה?".

באותם ימים לא החזקתי בכרטיס טיסה, ומצד ההנחה הטבעית שלי באותה תקופה, קינן בי חשש עמוק שהשנה אהיה מאלו אשר "מובן גודל הרחמנות עליהם", מכיוון ש"געבליבן זיצן בא זיך אין קאטוך"...

פתאום, מתוך להט הפארבריינגען, ומבין קהל התמימים, הרבנים והמקורבים, פונה אליי הרב נוטיק ושואל אותי בטון האבהי שלו: "פרידמן, יש לך כרטיס טיסה?" התשובה הועברה אליו בצורת פרצוף סמוק המנענע את ראשו לשלילה.

תוך דקה וחצי התארגנה על השולחן התרמה קטנה וצנועה של חמש מאות דולר, (כשלאחר כמה ימים שבהם לא אזרתי את הכוחות להשלים לבד את החסר,

ב"ה | יחי המלך המשיח!

בקושי הספיק ליבש הדיו מעל השורות הצפופות שנכתבו על הרב גינזבורג, וכעת שבים הגיליונות ומתלחחים מהדמעות הרותחות על הרב נוטיק.

שוב מכה הידיעה שעוד אחד מעמודי התווך של הישיבה שעל ברכיה חונכנו במשך שלוש שנים, נלקח מאיתנו. מי יתוועד ויעלה אותנו טפח וטפחיים מעל הקרקע המגושמת של עוה"ז? מי יפנה תשומת לב והקשבה של עשרות שעות לתמימים שמצאו אצל מי לפרוק את ליבם? מי יסביר בשפה ציורית רוויה במשלים וסיפורים דברי אלוקים חיים?

שוב זה קורה דווקא כאן בשהותנו בבית חיינו, בד' אמותיו של כ"ק אד"ש מה"מ, כשאננו יכולים אפילו להתאבל ולהשתתף בהלוויה של עוד אחד מנבחרי חיילי הדור השביעי. ולא נותר לנו אלא להתבונן ולהרהר, 'למה עשה הוי' ככה'.

ושוב מוטלת עלינו המלאכה, לשבת ולהעלות זכרונות באותיות הכתב, על מנת להנציח בדפוס לדורות את אורחות חייו, וכל זה בשביל להפיק הוראות באופן ד"ח יתן אל ליבו' והמעשה הוא העיקר', כרצונו הקדוש של כ"ק אד"ש מה"מ.

דקות ספורות לאחר קבלת השמועה, הסתובבתי הלון, ושוב לארכה של רצפת העץ - בימת ההתוועדויות, ויפלו בראשי שני מעשיות אישיות לי ולרב נוטיק.

שבת סליחות ה'תשע"ה.

עוד בקושי הסתגלתי לאווירה החדשה של הישיבה,

בתום ההתוועדות, ולא מהקושי לארגן סיוע לעשרות משפחות לפני החגים. לא פלא שאחד מהצירורים הזכורים לי היטב עם הרב נוטיק, היא כשהצטופפנו יחד חברי השיעור סביב השולחן בשטיבל הקטן של קאליב, ולמדנו את אחד ממאמרי כ"ק אדמו"ר הרש"ב המדבר בעניין שלילת מציאותו של העולם.

מצד שני הרב נוטיק היה מעורה היטב בתוך העולם, היתה לו שפה רחבה ומשותפת עם התמימים שחסידיהם פחות התבטאה בגילוי, הוא ידע לפנות לכל אחד לפי רמתו, ולהתאים את עצמו לפי תחומי העניין של המקבלים. כל שיעור בחסידות היה מלווה במשלים הכי מרתקים שיש, עם החדשות החמות ביותר מרחבי תבל. הכל בשביל שעוד בחור מ'האפשר כולם' יתעניין ויקלוט משהו מהמאמר במלוקט ג'. במשך שלושת השנים בישיבה מעולם לא ראיתי תיק מסובך בין תלמיד למשגיח שלא נפתר בקלות, מיד כשנפל לידי האמונות של הרב נוטיק.

זהו עניינה של דירה בתחתונים. זה העבודה של להחדיר את הא' בגולה. להיות מונח באלוקות באופן של מ'לכתחילה אריבער', מבלי להתייחס למה שהעולם אומר. ויחד עם זאת לא להתנתק מהעולם, אלא לעבוד איתו ולהפוך אותו להיות כלי המוכן לקבלת פני משיח צדקנו.

והחי, יתן אל ליבו.

* * *

הרב נוטיק היקר, בשנה החולפת ארגן "ועד בוגרי הישיבה" כינוס מיוחד במינו, ולראשונה הסבו יחדיו כל התמימים שזכו ללמוד במשך השנים בישיבה, ובין היתר התחנכו על ידך.

זה היה אירוע שמח במיוחד. מבין השולחנות העגולים עלו רעשי ההתרגשות וחילופי החוויות של שנים יפות ויקרות בתומכי תמימים, רגעים, זכרונות ושביבים נאים של חיים צעירים ותוססים בצל אילן ההתקשרות של ישיבת ראשל"צ. שיעורי אחדות, מבצע קידוש, התוועדויות וסתם סיפורי מעשיות.

עד לרגע בו עלית אל הדוכן.

בין שני העמודים הגדולים התומכים בתקרת המרתף נטול החלונות של קאליב, שררה דממה. לא קל היה לראות אותך במצבך הבריאותי.

הרב נוטיק הבטיח כמובן להשלים לי במשך השנה בתור מבצע לימוד...). ובמוצאי שבת של ליל ערב ראש השנה ה'תשע"ו, עשיתי את דרכי לאיסטנבול בדרך אל הרבי שליט"א מה"מ. כשעד היום אני חב לו את אותו תשרי על כל המשמעות שבו.

מי שמכיר מעט את הרב נוטיק יודע שזה סיפורון קטנטן. לארגן כאלו דברים, והרבה יותר גדולים מאלו, זה היה פשוט לחם חוקו. שום הגבלה כספית לא עמדה מול אלפי מעשי החסד שהיה עושה, וכנגד מאות אנשים להם סייע דבר יום ביומו.

הרב נוטיק היה חסיד שחי למעלה מהעולם.

* * *

זמן החורף ה'תשע"ז. הרוחות נשבו ותקופות חלפו, ובאותו הזמן אחד מידידי הקרובים היה מונח בעניין מענייני עוה"ז, שבעטיו היה נוהג לאחר במספר דקות לתפילת שחרית. חיש קל זלג המידע מהמשגיח, וביום בהיר אחד בצהריים, פונה אליו הרב נוטיק ומניח את ידו החלושה על כתפו: "תגיד לי, אתה מכור ל...". (ונקב בשם המפורש).

כשחברי סיפר לי זאת הייתי בהלם. הרב נוטיק? בקיא כל כך בענייני העולם ובצורה כל כך מפורטת? המשכו של הסיפור באותה העת אינו נוגע, אך את המשפט על כל מילותיו אני זוכר היטב היטב.

מי שמכיר מעט את הרב נוטיק יודע שזה סיפורון קטנטן. הרב נוטיק היה בקיא בענייני העולם היטב, והיה משתמש בהם דרך קבע להחדרת מסרים באלוקות.

הרב נוטיק היה חסיד שחי בתוך העולם.

* * *

ובכן,

מצד אחד הרב נוטיק היה חסיד שחי גאולה, ראשו ורובו מונחים בענייני אלוקות, ובקיא עצום בחסידות. דבר שאף התבטא היטב בחייו היומיומיים. כל הנהגתו הייתה באופן של למעלה מדרך הטבע, הוא היה התגלמות המושג של 'בעלשמסקע איד' כפשוטו ממש! כל חייו הייתה דרך רצופה בהשגחות פרטיות גלויות וניסי ניסים, ומספיק היה להיות לצידו חמש דקות בשביל לקלוט את זה. הוא מעולם לא היה נראה בעצבות ובדאגה, לא מהשאלה היאך לחזור הביתה

נותרנו אנחנו להמשיך לחיות עם דברי הרבי שליט"א מה"מ בכל מחיר, ולהאמין ש'הנה זה מלך המשיח בא' ועוד רגע נזכה לחזות בהתגלותו המושלמת.

אבל אנחנו בטוחים שעוד רגע אחד קטן, עוד בשעת כתיבת שורות אלו, תפעל עם האהבת ישראל המופלגת שלך ותזכיר למעלה לכל מי שצריך, שמסקנת החשבון צדק של הרבי שליט"א מה"מ היא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו, ובוודאי נראה שוב תיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלימה. ואז ערב אחד, כמו שהיית רגיל בימי שלישי, תסמן עם היד שלך לתמימים להאסף סביבך בשולחן קטן שבסוכת הלוויתן, ונשוחח מעט על ה'אודך הוי' כי אנפת בי, ו'בתוך רבים אהללנו' - יחי אדוננו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתחת את דברך במשפט קצר ומבהיל: "אני שמח שאני נמצא איתכם ביחד, בגן של הקב"ה".

ר' זלמן, אתה וודאי נשאת שמח. אף פעם לא ראינו אותך אחרת. אבל אותנו, אותנו השארת עצובים.

לא די בעשרות שנים של העלם והסתר, לא די בתקופה קשה זו שהניפה את חרבה גם על הבית שממנו לוקחים אנו חיים, לא די בהלקחו של הרב גינזבורג יחד עם עוד חסידים דגולים ויקרים. וכעת, גם אתה השארת אותנו לבד במערכה.

היינו מביטים עליך ורואים במוחש חייל נאמן, כזה שלרגע לא נרתע ומאמין בכל ליבו ונפשו בכל אות וכל תג וקוץ של דברי נשיא הדור, חסיד שחי גאולה כפשוטו.

אנא ומלנא

הת' מנחם מענדל שי' ג'רופי

מיד כשהחלו ללכת, שם לב מרדכי לאנשים הרבים שמסתכלים עליהם ומתחילים להתלחשש ואף מתחילים להשתחוות בעת שהם חולפים על פניהם, והיו אף כאלו שנבהלו למראה הצמד והחלו לברוח...

לאחר כמה רגעים ניגש אליהם אדם מושפל פנים וביראת כבוד מציג לפניו סוס ענק מהודר ומעוטר... עלו שניהם על הסוס והמשיכו בדרכם ברחובות עיר הבירה. במשך כל הדרך עמדו אנשים צוהלים נרעשים ונרגשים למראה הרוכבים על הסוס המפואר.

השניים מתקרבים למרכז העיר והנה יוצאים לקראתם אנשים רבים ביניהם ראשי ממשלות, שרים, גבירים, תזמורות, חצוצרנים, דגלנים ושאר האספסוף וכולם כאחד יוצרים שביל רחב לשניים הרוכבים על הסוס. באותו הרגע הביט האיש המחוייך על מרדכי ושאל אותו: "נו.. עכשיו אתה

באחת ההתוועדויות בישיבה בראשון לציון סיפר משפיענו הרב זלמן נוטיק על (לצורך הסיפור נקרא לו:) מרדכי, אשר כל ימי חייו השתוקק לראות את המלך, לאחר ימים רבים של התייגעות הצליח מרדכי להגיע לארמון המלך. אך לצערו הרב לא נתנו לו לעבור את שער הארמון, לא עזרו לו תחנוניו וטענותיו... וכך מצא עצמו יושב באחת מפינות עיר הבירה למרגלות חומת הארמון מושפל מאוכזב ומדוכדך.

לפתע מרגיש מרדכי יד מנחמת מונחת על כתפיו, והנה נגלה לפניו אדם הדור פנים. וישאלהו האיש: "מדוע פניכם רעים היום?" ברוב עצבונו גולל לפניו מרדכי את סיפורו.. בסיימו, הרים אותו האיש ושאל אותו: "אתה באמת רוצה לראות את המלך?" ויען מרדכי: "בוודאי! אני מוכן לתת את כל ממוני עבור זה!". "אם כן" - אמר האיש - "בוא אחרי ואראה לך את המלך". מרדכי חשב רגע והבין שאין לו מה להפסיד והצטרף אל האיש.

מבין מי המלך?..”

מרדכי מסתכל סביבו על הכבוד הפאר וההדר ומגיע למסקנה: “כנראה שהמלך זה או אני או אתה...” (מומלץ לחפש את הסיפור בלשונו של הרב נוטיק).

כששמעתי את הסיפור הזה מאוד אהבתי את הנקודה שתמיד צריך לזכור מי הוא המלך.

אך הבנתי שהרב לא מספר את הסיפור הזה בשביל להזכיר לעצמו, אלא אך ורק בשביל המאזינים שאולי סוף סוף יבינו מי הוא המלך ויקבלו מלכותו באמת. הרב בעצמו לא היה עוד

איזה ‘מרדכי’.. הוא היה הסוס,

הרגליים, הידיים, הפה...

במילים אחרות הוא

היה מוכן לעשות

מה כל שצריך

בשביל המטרה

לא חשוב מה.

ככל שהזמן

עובר צצים

עוד ועוד

סיפורים

נפלאים על

הרב, זה מספר

על איזה משפט

מחץ שהרב אמר לו,

אשר שינה לו לגמרי את

כל תפיסת העולם, וזה מספר

כיצד הרב פעל בשבילו והציל לו

את החיים או הזוגיות וכו' וכו'.

אך אע"פ שהיה די במשפט אחד בטון ובמנגינה הרכה שלו כדי להרגיע לי את הנפש הבהמית לכמה ימים, לא זה מה שהשפיע עלי המשפיע הענק הזה..

יותר מכל השפיע עלי הרב בעצמו! המשפט חסיד יוצר סביבה מקבל משמעות חדשה לידו... בגופו הגשמי שידר לכל אחד שהוא הכי חשוב בעולם,

עד כדי כך שאותו אדם יכול היה לחשוב שהוא המלך. היה מספיק לראות אותו מדבר עם מישהו כדי להבין איך עובד “אור הממלא”!

ביום ראשון לפרשת לך-לך החלה תקופה חדשה לאחר כל עבודתו אשר עבד במשך ימי חייו. קורא יקר מעכשיו הרב נוטיק לא רק אומר הוראות או נותן דוגמא במעשיו אלא הוא בעצמו ההוראה!!! לשמש לראש רגליים בריאות ומכוונות מטרה בלי להתפעל משום דבר. לעבוד עם העולם... בתוך העולם להשתמש בהכל בשביל המטרה.

כל מי שהכיר את הרב נוטיק יודע: המטרה מקדשת את האמצעים וכל האמצעים כשרים! .. אשרינו שזכינו במשפיע כזה אשר על מבטו בלבד ראו “אנא ומלכא בלחודוהי” הליכה איטית שאומרת אני הסוס של המלך.

זה הזמן שלי כתלמידו

לקבל ממנו את הקשר

הישיר והעצמי לרבי

שליט"א מלך

המשיח והקשר

הזה חדר לא

רק בגופו

האישי אלא

בכל הסובבים

אותו! בלי

לפחד מחתירה

למגע עם

האויב אלא

מתוך העולם

להאיר ולגלות

את ה"מלכות" (תרתי

משמע) וע"י ההבנה שאין

עוד מלבדו והידיעה שאנחנו

גרגירי החול החשובים ביותר בעולם, וזה

פועל ממילא שנהיה חסיד (שמתחסד עם חבריו)

הולך חסיד, צוחק חסיד, מתאבל.. בכל דרכיך

רואים עליך רבי.

נ.ב. כשם שהרב היה חדור בכל דבר שעשה, עד הסוף, כשלנגד עיניו ניצבת איתנה המטרה, להביא להתגלות הרבי מלך המשיח, כך גם עכשיו כשהוא נמצא בין יושבי מרום אין הוא נח אלא ממשיך בכל כוחו לדחוף את הקב"ה לסיים עם הגלות, ואומר לו “בוא נעשה אווירה פסטורלית וגאולתית לעם ישראל”.

בונים ורוקדים

יהודה בן מלמד

שוטפות את לחייו- לצעוק 'פריילעכער, פריילעכער, פריילעכער'...
כדרכם של חסידים, התוועדו ביניהם לאחר מכן.

מה הנער עשה באמת, האם המשיך לנגן מן השפה ולחופץ, מחוסר ברירה או שמא בצורה פנימית. כך תהו.

נמנו וגמרו שאמנם בשעת מעשה היה נכלם כתוצאה מאותה סטירה שקיבל. אך אין זו מהותו האמיתית. מהותו האמיתית הינה המשך עמידתו האיתנה על המשמר. הכאה בתוף וזעקת ה'פריילעכער'. גם באותו רגע בו הוא מתייסר, יודע הוא אשר זהו רק בבחינת "ברגע קטן עזבתיך".

את האמת הוא יודע, וזאת איש לא יקח ממנו.

לו ניתנה למשפיע הרב נטיק האפשרות להגיב לסיטואציה שקרתה השבוע, בוודאי היה מתוועד ותובע ללא הרף להרבות בשמחה ולהוסיף במבצעי הקודש. כדרך החיים בה נהג ובהתאם לשיטת כ"ק אד"ש: 'עשה טוב' (ואז, ממילא): 'וסור מרע'. הרבה אור שדוחה - עד שמבטל כליל- את החושך.

ברגעים אלו, אין מקום לדבר על הכאב והעצב. על אף הצער הצורב מבפנים. הצער קיים אך ורק כדי להדגיש את הציפייה והכמיהה לגאולה - מתוך שמחה דווקא.

תמימים, אחים יקרים, אין לנו כי אם להוסיף באור, בשמחה, ובהכנת העולם לקבלת פני משיח צדקנו. זהו צו השעה.

כולנו קראנו את הודעתו המרטיטה של הרב נטיק ערב שמחת תורה. הודעתו האחרונה לע"ע אלינו - התמימים.

הבה נרכיב את משקפי הגאולה של הרב, נפצח בריקוד חסידי ונצעד בבטחה אל הגאולה הנצחית, או אז: "ומחה הוי' אלוקים דמעה מעל כל פנים".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

דגלים צהובים. מסכות. שירת יחי. דמעות חמות. הכרזת הקודש. מחנק בגרון. מחיאות כפיים. ככי עצור. קדיש קורע לב. הכרזת הקודש. רוקדים ובוכים. בוכים ורוקדים - - -

סיפור שקראתי בעבר מתוך הספר 'משיח עכשיו' של משפיענו הרב גינזבורג (ח"ד), ובהשגחה פרטית מופלאה צד את עיני בשעות שלאחר הלוויה.

הסיפור כמובן מתחיל עם המשפיע המיתולוגי ר' מענדל. סיפור-משל ששמע בעצמו מכ"ק אדמו"ר מוהריי"צ.

וזה דבר הסיפור:

אחת מדרכי הפרנסה ברוסיה דימי קדם היתה אומנות הנגינה. אמנם, לא באופן של קונצרט, כי אם בצורה עממית יותר, רחובית.

המנגן, שהחזיק כלי נגינה גדול מימדים (המתקרא: 'קטרינקה') עבר מחצר לחצר והפעיל את כלי הנגינה באמצעות סיבוב הידית.

לצילילי המוזיקה היה מתאסף הקהל, וכך היה המנגן תופס את תשומת לבם של הנוכחים בעזרת הצלילים שבקעו מאותו כלי. הסדר היה שבתום של כל 'הופעה' שכזו הטיל כל אחד כסף אל הקערה באופן של "כל איש אשר ידבנו לבו".

המנגן הנ"ל החזיק עוזר - שוליה שתפקידו היה לשלהב את הקהל. הוא היה מתופף לצלילי הקצב וצועק בקול גדול: יותר שמח, יותר שמח, יותר שמח - 'פריילעכער, פריילעכער, פריילעכער'. אותו נער היה ילד גלמוד ובודד. יתום משני הוריו וחסר בית, כאשר כתשלום על עבודתו קיבל מהמנגן קורת גג ואת כל צרכיו.

באחת הפעמים, קרה שהנער קצת 'חלם' ולא ביצע את תפקידו כראוי. המנגן העיר לו פעם ופעמיים, ובשלב מסוים חמתו בערה בו ותוך כדי הניגון הניף את ידו אל על והחטיף לנער סטירת לחי מצלצלת.

הנער ההמום הסמיק מבושה וכאב גם יחד. להפסיק בנגינתו אינו יכול. הן מקום אחר ללכת, אין לו. חיי נפשו תלויים מנגד, וההופעה עודנה בשיאה.

בצר לו ובלית ברירה, המשיך - כשדמעות מלוחות

הפיל, הפרפר, הסלמון והחייל

הרה"ת מנחם מענדל שי' אמיתי

זה יסוד היסודות במשנתו של הרב נוטיק, להבין שאתה יכול הרבה יותר. להבין שהגיע הזמן לשחרר את המוח שלנו מהמגבלות שהוא מציב לעצמו. שהגיע הזמן ללמוד חסידות בשופי, להתמסר למבצעים, להרים פרויקטים כבירים ולחולל מהפכות. לך לך מארצך.

*

הפרפר. אמרנו מהפכות, אמרנו פרפר. "על אפקט הפרפר שמעתם?" אומר הרב ושזור מהלך התוועדות. "אחד המחקרים החשובים ביותר גילה שמשק כנפיו של פרפר בצד אחד של העולם, יכול לחולל צונאמי בצד השני, על ידי סדרה של תנודות ושל השתלשלות".

זו ערכה של הפעולה הקטנה, של דקת לימוד נוספת, של חיוך ליהודי, של עוד 10 אגורות בצדקה, ושל עוד מעשה פעוט.

זה עמוד תווך נוסף בדרך שהתווה לנו, ובעיני, זו גם גדלותו שלו עצמו, היוקר של כל פעולה זעירה. הרבה אנשים עסוקים, חשובים וגדולים, 'סיימו להתלכלך' בקטנות. בזים ל'נשנושי' אלוקות ועטים על הדגים השמנים והעסיסיים.

כל רגע בחיים מוקדש לעבודת השליחות, כל נקודה בזמן וסיכה במקום, כל אינטראקציה פעוטה עם יהודי נועדה כדי להוסיף אלוקות ומשיח בו ובי.

זה קל להבנה כשפוגשים מטייל בעל קוקו ארוך וקעקועים לרוב, פתוח בדעותיו, אוהב את הרבי ורק מחפש אלוקות. נו ברור. אבל מה עושים עם הירושלמי שטובל איתך כל בוקר במקווה? מה עושים עם חבר החדר שמשכיח לא פחות ממך? מה עושים עם האדמו"ר שמנהל חצר חסידית אצלך בשכונה? מה עושים עם יהודי שלמעלה ממך ברוחניות?

הייתה זו שלהי שנה, שוב מצאתי עצמי בצומת, להמשיך בשליחותי בישיבה או לחפש אחרת נאה הימנה.

ישבתי מולו, בידי מכתב עליו גוללתי את מסכת ההתלבטויות לכאן ולכאן ואני שואל בעצתו. 'יהיה קשה לי להמשיך' כתבתי ופירטתי בשלל נימוקים.

הוא קרא, הביט בי, ואמר: 'תתחיל להתאהב בצמד המילים 'קשה לי', קשה לי פירושו להתקדם'.

לקחו לי עוד כמה התמודדויות הגונות להבין ולהפנים, ואז, זכיתי לקבל בעצם הצצה ל'מיינד' שמניע את האיש הזה שלא עוצר לא בכתום ובטח שלא באדום.

*

הפיל. "ראיתם פעם פיל בגן החיות?" שואל הרב נוטיק באמצע התוועדות, "ראיתם איזה גזעים הוא מניף בחדק שלו?"

פעם באחד מגני החיות הציגו פלא, פיל אדיר שקשור בחבל למסמר קטן ולא מצליח לזוז. הוא שתק לרגע והביט בתמימים, מרוכזים כולם למוצא פיו. "מהרגע שהפילפילון נולד, קשרו אותו למסמר, ניסה לזוז פעם, פעמיים, ולא הצליח.

מגיל אפס הוא ידע שאת המסמר הוא לא יוכל להזיז, והוא אכן לא מצליח להזיז אותו גם כפיל בוגר ששוקל עשרות טונות.

תמימים! אתם מבינים שאנחנו לא מנצלים 10% מהיכולות שלנו?" זעק הרב נוטיק ועשה חשבון מול עינינו הפעורות: "יש לכם 3 שעות ביום ללימוד חסידות, אתם יודעים כמה אפשר להספיק? עולם ומלואו!"

שפתיו ובהתלבשות יוצאת דופן באותיות של אנושות עכשווית, כן היה גם הוא. הכל בו, נושא הפכים שכולם מתנקזים ל'אם רץ לבך שוב לאחד'. ברוגע ובהתיישובות.

תנועות נפש הפוכות ומנוגדות, חסיד שצועד בכפרים ערביים עם הרב בועז קלי ונפגש עם שייחים להנחלת 7 מצוות; נוחת בגוש קטיף בימי הגירוש ומפיח חיות ביהודים; מתמסר לפעולות 'משוגעות' ומהפכניות; חי עם התמימים באמונה שלמה בהתגלות של הרבי שליט"א מלך המשיח; מפעיל קמחא דפסחא בעלות כבירה בחצר ביתו; משפיע אישי של מאות אנ"ש, תמימים ושלוחים; מאמין בכל ליבו ומנהל את חייו על פי 'אגרות קודש'; מפזר את כל כספו לכל מטרה קדושה מזדמנת, וביחד עם זה:

אדם סופר-נורמלי ושפוי; הגיוני עד לשד עצמותיו, ריאלי עד כאב ואפילו ציניקן; אדם רגוע ושלו, מאיר פנים ומדבר בנחת ובעדינות; לומד חסידות בשופי ובעיון ושיעוריו לסמל ומופת; מבין ואיש שיחה בכל נושא; משפחתו, אשתו וילדיו בראש מעייניו ובראש השקעותיו; עוזר לכל ענין הקשור בשלום בית; מבין ברפואה, מדע ועכשוויות; חבר ומוערך אצל יהודים הרחוקים ממנו ומהשקפותיו.

איך כל זה? חייל. ממקד את כל חייו בנקודה אחת ויחידה של קבלת פני משיח צדקנו.

*

הפצע פעור וכואב. הרב נוטיק, הכיצד?!

אבל כמו שהוא עצמו לימד אותנו, הנחיל לנו והראה דוגמה: היכן נמדד יהודי איתן וגאולתי? איפה אבן הבוחן? כשהתוכניות משתבשות. כשהכל הולך הפוך מהמתוכנן. כשאזור הנוחות זע מתחת הרגליים, כשלא רואים בעיניים את הטוב.

כולנו ראינו אותו במלוא תפארתו בהתמודדות הגדולה שלו, היו אלה 3 שנות ייסורי המחלה שטרפו את הקלפים, שעקרו אותו מאזור הנוחות שלו והטילו אותו למערבולת של הישרדות.

כל אדם שפוי היה מתפרק, היה מתרכז בעצמו, להציל את חייו, להקל את יסוריו וללקק את פצעיו. וכי מה ערכה של אידיאולוגיה כשחייך תלויים לך מנגד?! אך לא איש כהרב נוטיק יזוז כמלוא נימא. 'זו השליחות עכשיו', זה התפקיד, זו המטרה. התכנית השתנתה, אך לא היעד.

גם בו יש לך מה להוסיף, אחרת לא היית נקלע למפגש איתו. כך אומרת תנועת נפשו הבלתי מתפשרת של הרב נוטיק.

ולא, אין כאן אפקט של מלחמה, של כיבוש או השתלטות. יש כאן הרבה אהבת ישראל, הרבה נועם ומתיקות ודברים היוצאים מן הלב.

ובסגנון אחר וכמו שהגדיר זאת הרב רוך: גם טרמפ עד צומת הכפר, טרמפ שמו, גם 20% מהיעד זה התקדמות. וכך פעל הרב נוטיק, וכך הציל נשמות.

עשה צעד אחד קטן אל האמת. מחר תעשה עוד צעד. מחרתיים תמצא את עצמך בדרגה אחרת שלא בערך.

*

הסלמון. "דג טהור שוחה נגד הזרם" כך חזר באוזנו פעם ועוד פעם. כשכל התמימים נהרו לקעמפים וצו השעה הפנה את הכוחות אל מאות אלפי ילדי ישראל הצמאים ליהדות, כשכל הבחורים חפשו חברותא איכותית שתקדם אותם, וכשכולם דאגו קודם למיטה לעצמם.

זהו סיפורו של הסלמון, לא רק נגד הזרם החיצוני, אלא גם נגד הזרם הפנימי.

זו נקודה נוספת ומהותית שחינך אותנו הרב נוטיק, אין דרך סלולה בכיוון הנכון? סלול אותה בעצמך! היה לראש ולא לזנב. התנתק מהבועה החברתית, צא מ'מה שכולם עושים' ומהזרם הטבעי והנוח. הייה מנהיג.

*

החייל. נאה אכסניה זו, בטאון החייל, לחסיד זה. אחרי מיטתו ניתן לומר בחצי פה שהיה לו יד ורגל בעלילה המרכזית העומדת בבסיס הביטאון. כמה מן המהלכים שארג, כמה מהדמויות ששרטט את מתארם וכמה ממהלכי הנפש אותם תכנן בהבנתו העמוקה ברזי הנשמות.

נאה לו אכסניה זו. גם הוא, כל ימיו, 'עבד', התמודד, ניצח, נפל וקם, נדבק באמת, לא עצר וחולל מהפכות. לא היה מן הגנרלים היושבים בהיכלי השן, אלא מן החיילים בקרב שדמם כותב את ההיסטוריה.

קבלת העול ה'חיילית' הזו של הרב נוטיק, הופכים אותו ל'אורות דתוהו בכלים דתיקון' הכי מושלם שהכרתי.

בדיוק כמו ה'דבר מלכות' במדבר, אותו הסביר במתק

הרעיף עלינו רוב טובה, דרכן אותנו, הוזיל מכספו ומכוחותיו כדי להזיז אותנו מעט מהקיבעון שלנו, לגלות לנו את היכולות שלנו, להוציא אותנו מאזור הנוחות, כמלוא נימה, הכל קיים אצלנו, עתה נותר רק לתרגם את זה לחיינו ולפעול עם זה בעולם.

בואו ולא נעצור, לא בכתום ובטח שלא באדום. עד ההתגלות.

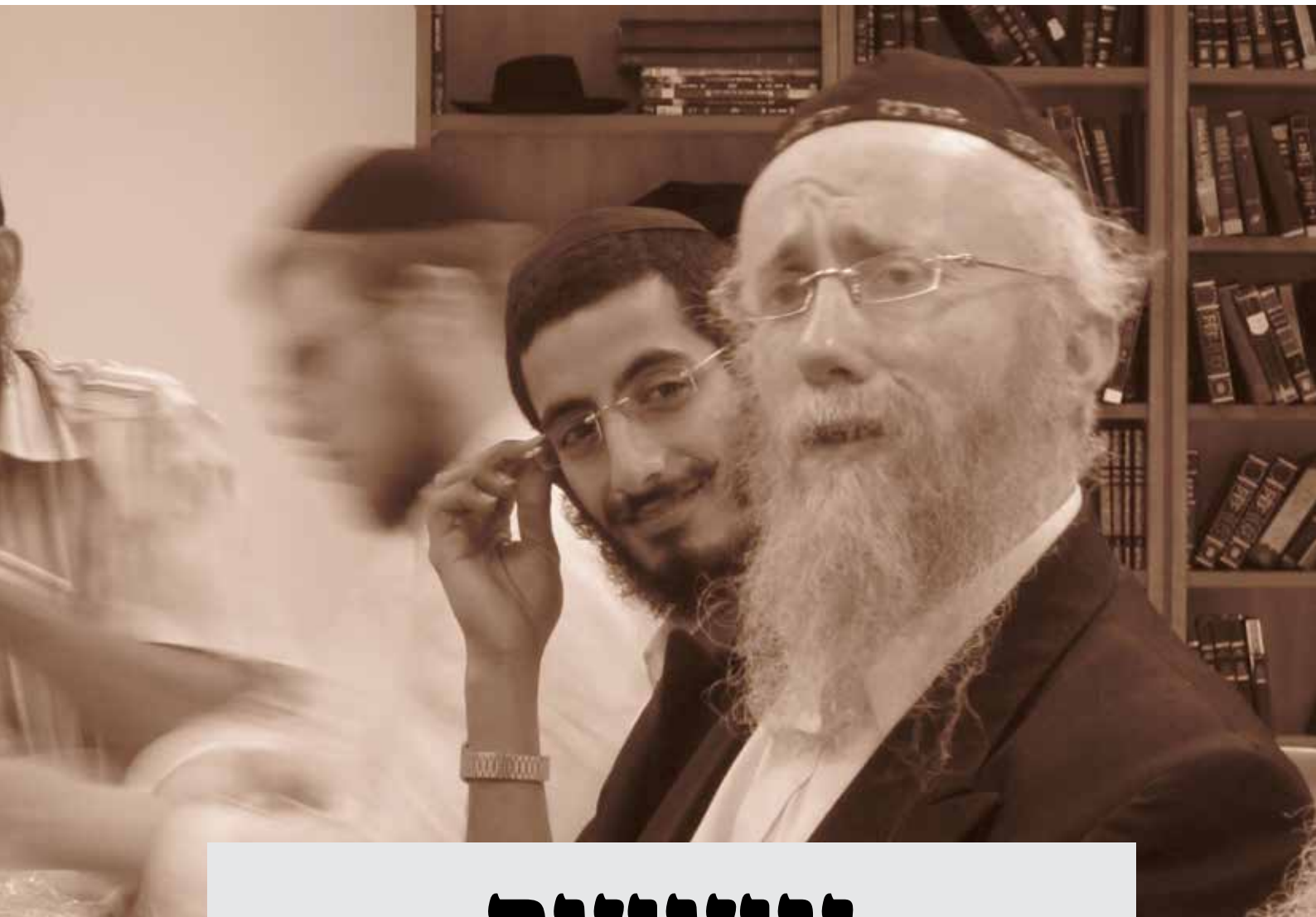
ובלשונו שלו: "על כמה יהודים השפעתה היום, עם כמה יהודים למדתי ודיברתי בענייני גאולה ומשיח וכמה מחשבות טובות חשבתי?".

לא כמו הפיל. כמו הפרפר, כמו הסלמון וכמו החייל.

מעטה, כאילו נפתחו עבורו אפיקי שליחות רחבים ועצומים, עשרות אנשי צוות רפואי, יהודים ושאינם, מסדרונות שלמים מלאים ביהודים, והוא שם, מגדלור של עוצמה. שינויים בתוכניות? זה מה שהרבי רוצה עכשיו!

ומאיתנו דרש את התנועה הזו, כשקמת בשעה 2 בצהריים ביום שישי אחרי התוועדות סוערת בה הבטחת בדם ליבך שמחר 'שלוש שעות מבצעים!', מה עושים עכשיו? ממשיכים ליפול או מתנערים מעפר ומנצחים את עצמנו?

הרב נוטיק לא שמר לעצמו את כל הטוב הזה, הוא

ניצוצות

*זכרונות *נטפי דמע *סיפורים אישיים

<<<

מעשיהם הטובים הם זכרונם

הת' יגאל שי' קופצ'יק

היינו 15 בחורים לערך, אבל הזאל התמלא בין רגע באוירה קדושה ונעימה של תפילה.

"תחשבו על זה. אם בכל תפילה, כל בחור היה לוקח את האחריות ומתפלל בקול, כל מי שרק היה נכנס לבית הכנסת היה נסחף בגל המתוק של התפילה! כל אדם שהיה הולך ברחוב היה שומע את הזמזום הקדוש הזה ונכנס פנימה!"

4 שנים עברו מאז, בכל הזדמנות שאני מתפלל במנין אני משתדל להתפלל בקול. לא בקולי קולות - לא להפריע ולא לנקר - אבל ליצור סביבי אוירה של תפילה.

לא היתה פעם אחת שלא ראיתי את הפעולה של האקט הקטן והפשוט הזה סביבי. המנין כולו קם לתחיה! פעמים רבות אנשים

ניגשו אלי ואמרו "יישר כח..."

וכל זה - פעולה שקטה, של הרב נוטיק.

תצטרפו. מומלץ בחום.

2. במשך לימודי בראשון לציון הרב נוטיק התוועד רבות על המהפכה של הרבי מלך המשיח שליט"א בזמן הקיץ, על הדאגה של הרבי לכל ילד יהודי. בעינים בורקות ציטט את השיחה על כך שצריך לרדוף אחרי ילד יהודי ברחוב, להביא לו סוכריה - רק על מנת ללמדו לברך "שהכל נהיה בדברו".

בכאב הוא היה מדבר על המצב העגום של חוסר פעולות בזמן הקיץ עם ילדים שאינם דתיים לעת עתה. הוא סיפר בגעגועים על תקופת לימודיו בקרית

לכתוב. על. הרב. זלמן. נוטיק.

הרבה עשו את זה.

אני לא מסוגל לעשות את זה.

אני אכתוב מהרב זלמן נוטיק.

אני אכתוב שני פעולות שלו, דברים מעשיים ופרקטיים.

אין בהם כל כך חידוש - סך הכל עוד

סיפורי ר' זלמן...

מקוה שאצליח לשתף

מעט את התחושה,

ולגרום לעוד מישהו

ליצור ולהשתתף

בפעולות דומות,

טבעת נוספת

ב ש ר ש ר ת

הפעולות של

ר' זלמן להבאת

הגאולה.

אני חייב להוסיף שמעולם

לא שמרתי אותם בבטני, מאז

התרחשותם סיפרתי אותם לידידים

ומקורבים בהזדמנויות רבות - כי התפעלתי מהם מיד

עם התרחשותם, והקריאה לפעולה שיוצאת מהם לא

מתחילה עכשיו, היא התחילה אז.

1. ערב בישיבת תומכי תמימים בראשון לציון. התועדות

עם הרב נוטיק. הזאל שקט. הרב נוטיק מדבר.

הוא מדבר על התפילה, על כך ש"אין רינה אלא

תפילה", התפילה צריכה להיות בקול רם ובשמחה.

אבל הרב נוטיק כמו הרב נוטיק לא יכול להישאר

בתיאוריה.

"בואו בבקשה נאמר כולנו בקול כמה פסוקים ראשונים

מ"הודו לה", מבקש, "לא בקולי קולות, אבל בקול

שקט ונעים".

גת ועל הפעולות הפשוטות שהיו עושים בזמן הקיץ מטעם צא"ת.

הוא הדגיש שוב ושוב ש"לא בשמים היא", וכמו שרק הוא ידע תיאר בפשטות איך אפשר לעשות את זה גם היום: "קח כמה ניירות, מספריים, סוכריות ופרסים ותצא לגינה הציבורית. מספיק שילד יגיד 'שמע ישראל' וכל השאר רווח נקי".

זה אפשרי. זה בידינו.

לקח לי שנה, אבל קיבלתי החלטה.

הרמתי אליו טלפון, וסיפרתי לו שאני מתכנן לעשות פעולות לילדים בישובים וקיבוצים בדרום.

והתגובה?

"תעשה לי טובה, קח איתך את הילדים שלי".

וכך יצא לו רכב הפעילות לדרכו, כשבתוכו אנוכי הקטן, שני בניו של הרב, ורק בשביל להשלים את הסט - אחיין של ר' זלמן ותלמיד מובהק שלו שהגיע מ"ירושולם".

ורק שנבין, הבן הגדול של ר' זלמן נעשה חתן תוך כדי (!) ימי הפעילות, ומיד למחרת חזר איתנו לכמה ימי פעילות עמוסים נוספים - עקב תשובה מפורשת של הרבי באגרות קודש, שרק ההתעסקות בחינוך היא הכלי לברכה! התפוח לא נופל רחוק מהעץ...

שנה לאחר מכן, הפעילות קיבלה תנופה שלא תיאמן. עד היום אני עומד נפעם ואינני מצליח להסביר איך זה קרה... הרבי פעל את כל הענין מהמסד עד הטפחות! בשנה הראשונה היינו ארבעה פעילים - שנה לאחר מכן היינו 40 פעילים! עשרת מונים!

שנה נוספת לאחר מכן היו כבר כ-80 פעילים, וגם השנה בתקופת הקורונה התקיימה פעילות רחבה ביותר.

אין מה לומר. סוג הפעילות הזו בזמן הקיץ הפך לחלק אינטגרלי משגרת הקיץ של חב"ד, ורק הולך וצובר תאוצה.

וכל זה - פעולה של הרב נוטיק.

3. ובקשר לזה, דבר אחד נוסף.

בשנה השנייה של הפעילות, קיימנו שבת אחדות של כל התמימים הפעילים, בישיבת המלך המשיח בירושלים. כמובן שהתקשרתי בערב שבת לרב נוטיק - אבי התוכנית - לדאוג שיבוא להתוועד איתנו בצהרי שבת.

הוא התנצל שהוא קצת לא מרגיש טוב, ומקוה שיוכל

להגיע.

הייתי צעיר, ולא הקדשתי לזה יותר מדי מחשבה. כשהגיעה שעת צהריים ופעמיו בוששו, צעדתי עם חבר לביתו של הרב בשיכון.

הוא קיבל את פנינו בחום, והושיב אותנו כמעט בכח ליטול ידיים ולסעוד סעודת שבת. התנצל שהוא באמת לא מרגיש טוב, אך לאחר כמה התלבטויות קם ויצא איתנו לדרך.

צעדנו לאט, הרב נוטיק מתועד איתנו לכל אורך הדרך, כשמידי פעם עוצרים למנוחה.

הגענו לישיבה אחרי צעדה ארוכה, הרב נוטיק עודד וחיזק את הבחורים על הפעילות המבורכת והמדהימה שלהם, ביקש לשמוע סיפורים מהשטח ורק פזור שמחה לכל עבר.

לאחר מכן צעד חזרה בלוויית תמימים אחרים אל ביתו.

שבועיים לאחר מכן התפרסמה השמועה הנוראה שהרב לקה במחלה.

האסימון נפל לי קצת אחרי.

ההרגשה הלא טובה שהרב דיבר עליה היתה ההתחלה, ואני גררתי אותו לצעדה הארוכה אל הישיבה וחזור...

בהתחלה הרגשתי לא נעים, אבל כשנזכרתי בפנים הקורנות שלו מהחלום שהתגשם ומהמפגש עם התמימים הפעילים - לא יכולתי שלא לסלוח לעצמי...

והיום. כשהתיישבתי לכתוב. הכה בי ברק.

מיד לאחר אותו קיץ ססתי לקבוצה, שהייתי שם בשנתיים האחרונות בעוד הרב נוטיק לא יכול היה לבוא.

זו היתה. הפעם. האחרונה. שראיתי. את. הרב. נוטיק.

אף אחד לא יכול להחליף את הרב נוטיק, וגם אין שום צורך.

פשוט להמשיך לעשות את מה שהוא תמיד דרש מעצמו ומהסביבה: לפעול ולפעול ולפעול, מתוך חיוך ושמחה, בלי לוותר לעצמנו.

הרב נוטיק היה הדוגמא חיה לזה.

הוא עודנו.

עכשיו תורנו.

הרב שחי גאולה...

הת' דוננו שי' ציק

לישיבות לא חב"דיות וללמוד איתם חסידות, והוסיף ואמר שהחלום שלו זה שהשיבה בחסידות ערב תהיה ריקה וכל התמימים ילמדו חסידות בישיבות אחרות, זה היה נראה לי בלתי מציאותי בעליל, אבל כמה תמימים לקחו את זה כמה שלבים קדימה, ותוך שנה נפתחו שיעורים ולימוד בחברות עם תלמידים בישיבות של סורוצקין, פוניבז',

טשעבין, 'תפארת ישראל' של הרב ישראלי ובבאר יעקב ועוד ישיבות ליטאיות או של פוילישערס, והכל בזכות התוועדות אחת.

את הרב נוטיק זכיתי קצת להכיר עוד בתור ילד בשיכון חב"ד בירושלים, זה היה מיוחד לראות חסיד שמדבר ומתקשר עם אנשים מכל מיני סגנונות ומביא את הדברים של הרבי בשפה פשוטה בצורה טובה, שכולם פשוט קוראין לו איש אמת.

שכבר נראה אותו בהתגלות נאוו.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כמו הרב נוטיק קשה למצוא! לא משנה באיזה מצב הוא היה כשהגענו אליו, בבית או בבית הרפואה, אפילו כשהיה נראה במצב לא הכי טוב לעיניים, הוא חייך ושאל אותנו איך בישיבה ועודד אותנו.

אפילו כשהמצב היה קשה בגשמיות התוועד על ההבדל בין אמונה לבטחון בתורת הרבי שליט"א מלך המשיח, ופתאום התעלינו למצב מרומם והרגשנו שהכל כבר בסדר, אין כלום, אין בעיות. אנו מביטים סביבנו על החדר בבית הרפואה שמעוטר בתמונות של הרבי ושלטים גאולתיים כמו, תחשוב טוב יהיה טוב, ספר אגרות קודש על השולחן, כרטיסי משיח וכרטיסי 7 מצות לעובדים הערביים, מתוועד עם כל מי שבא, אם זה אח רפואי או מבקר, ממש בית חב"ד שמי שמפעיל אותו זה לא אשר מאשר הרב נוטיק בעצמו.

ענין הפצת המעיינות היה חלק בלתי נפרד ממנו, עם הגעתנו לישיבה התוועד עמנו ועורר אותנו לצאת

לכתחילה אריבער

הת' עמרי שי' בנר

'ייעקב הלך לדרכו' לרגל ז' מר-חשון, ואחרי כמה שעות אני מתעורר למציאות קודרת, מורי ורבי הרב נוטיק .. נפטור??

מהתחלת הדרך הצטיירת אצלי כדמות על טבעית.

אני זוכר את היום הראשון שהגעתי לישיבה בתחילת כסלו תשע"ו... עוד באותו היום ישבנו ביחד לדבר

אוי.. כמה זעזוע וכאב ...

כעודי קם לחסידות בוקר, פותח את הפלאפון ורואה אל מול עיניי דבר שבחיים לא האמנתי שיכול לקרות... הרב נוטיק?? ע"ה?? אחחה.. עוצמת הכאב שהכתה בי לא אוכל להעביר במילים: עד אמצע הלילה רקדתי בחיות ענקית ב770 עם התמימים היוצאים במסגרת

ההתנהגות המיוחדת שלו זה משהו שאין לי איך לתאר.. על טבעי!

איך שהרב היה מחובר כל כך לתמימים והיה מדבר איתם בגובה העיניים וגם כן מתחבר אליהם בגובה העיניים... כל כך אהבתי לשבת בשיעורים מרותק ממש למהלך השיעור...

ההתוועדות שלך תמיד השאירו אותי בהרגשה כל כך פלאית מהסוג המיוחד שלהם, שהרב ידע לדבר לכל אחד לפי מצבו ועניינו וידע איך להרים כל אחד ואחד מהבוץ שהוא נמצא לדרגא גאולתית, איך להתחיל לשנות את החשיבה מגלותית לגאולתית..

אני לא אשכח אף פעם את האכפתיות הענקית שהייתה לך כלפי וכלפי משפחתי, שתמיד יהיה שלום, שכל מה שאני אעשה אני יהנה בו ושיהיה לי טוב בדרך החדשה שלי..

פשוט אין לי מילים, לעכל אני לא מעכל, לא הייתי ולא ראיתי כלום, בוקר אחד קמתי וראיתי את הבשורה המרה ופשוט חרב עלי עולמי.

למה הדברים האלה קורים אינני יודע, כואב לי להגיד את זה, אבל אני יודע שאתה מסתכל מהשמים ומחייך ואומר לכולנו: "חבר'ה? השתגעתי? מה אתם בוכים? תהיו בשמחה, תתחילו לחיות את המציאות האמיתית שמתרחשת סביבנו - הגאולה האמיתית והשלימה"..

אוי, אין לי מילים, מה עוד נותר לנו לעשות.. כמה החלטות מעל הטבע לקחתי.. למה זה מגיע לנו..

אני לא יודע מה חשבונות הבורא שם, אבל אני יודע דבר אחד, שהרבי שליט"א מלך המשיח לא נותר חייב! ושאני לא מרים ידיים! אני ממשיך בכל הכוח, מאמין שיש בי כוחות כל כך מיוחדים, זוכר שכל אדם הוא חלק משמעותי בבריאה, ומתקדם הלאה!! בכל הכוח! הרב אני מבטיח!

זה הזמן שצריך לבזבז את האוצרות! להשקיע את כל הכוחות! משיח מגיע! לחיות גאולה! כל אחד ואחד שיצא מהטבע שלו! מבצע קידוש! תמימים!!! זה מה

וראיתי מולי אדם שטבע הבריאה על כל איתנו לא עומדים כמכשול לנגדו, בן אדם שמסתכל על העולם מלמעלה ויודע שהוא מנהל אותו.

אני זוכר שדיברנו על הקשיים בבית ועל ההתמודדות השונות, ואני זוכר באיזה שמחה אמרת לי שהכל בסדר ונתת לי את הדרך המושלמת איך להתגבר על הדברים, בתקופה יותר מאוחרת בחיים הסברת לי שלדרך חיים הזאת יש שם מיוחד: "לכתחילה אריבער".

פעמים רבות דיברת איתי על התנהגות שלמעלה מהטבע ואיך שזוהי דרך הניצחון בחיים האלו. אלפי שיחות עם הרב לגבי כל התקופות בחיים.. על הקשיים במשפחה, על הקשיים בבית הספר, על ההתמודדות עם הצבא (ר"ל ור"ל), תומכי תמימים, התנהגות בחיי היומיום, איך לעצב את החיים שלי לרצון ולנחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א והפתרון סבב תמיד

במעגל אחד: לכתחילה אריבער, עשה טוב ובמילא יהיה סור מרע.. לא להסתכל אחורה ולא להתמקד במה הרע..

פשוט תעשה טוב. קח החלטה טובה שתשבור את הטבע שלך, רבות פעמים אמרת לי..

פעם אחר פעם יצאתי מהשיחות עם הרב נוטיק בהבנה, שמה שהרב אמר מצד הטבע לא יכול לקרות אף פעם, אבל אנחנו לא מוגבלים עם הטבע, אנחנו למעלה מהטבע!

כבר בתחילה תיארת לי איך תיראה הדרך הקשה שלי וכיצד אנחנו נעבור אותה ביחד, וצדקת.. צדקת ובגדול, כל הדברים שידעתי שלא יתכן שיקרו, פירטת והסברת בדיוק איך הם יקרו וביקשת שאתבטל להוראותיך, ואכן צדקת, אחרי שנים מפרכות של קשיים איזמים מכל מיני גורמים ונושאים, הכל נפתר לשלום כמו שתיארת שיקרה.

אני כותב את המילים ולא מפסיקות הדמעות לרדת על פני, כי בשבילי היית אדם כל כך מיוחד, שאני בכלל שואל את עצמי איך זה יכול להיות שאני מנסה לסכם מי היה האדם הכל כך ענק הזה, בעל המידות הענקיות, גאון בתורה, אדם יוצר סביבה, אדם ששינה לי את החיים.

מגיל 13 זכיתי להכיר אותך ופעם אחר פעם ידעתי שעומד מולי בן אדם שלא במימדים שלנו, שכל

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד
--
יחי המלך המשיח!

שהרב רוצה!!! שנחיה גאולה, שנביא את הגאולה
האמיתית והשלימה, חיילי בית דוד אנחנו, אנחנו לא
מוותרים! לקחת החלטות טובות ולשבור את הטבע
שלנו, רק כך נשבור את הטבע שהוא העלם והסתר
ונביא את ההתגלות של מלכנו משיחנו שליט"א!!!

ניפגש בגאולה תיכף ומיד ממש אתה יודע...

הרב נוטיק, אני אוהב אותך, תודה לך על הכל.

לחיות משיח - גם כשלא נוח

הח' לוי שי' גרינוג

הוא דיבר בלהט ובהתלהבות על כך שהגיע הזמן
להביא את הרבי שליט"א מלך המשיח לבני הישיבות,
הגיעה השעה לייסד שיעורי חסידות גם במעוזים
ליטאיים וסרוגים.

לא רק זאת, אלא פתאום נשמע קולו
במין עוצמה שלווה בזאל,
באומרו: "לו איישר חיילי,
שהזאל היה מתרוקן
בסדר חסידות ערב,
כי כל התמימים
היו יוצאים להפיץ
וללמד ברבים!"..

מיד לאחר
מכן, הוא הוקף
בבחורים נרגשים
והבטיח לכולם
שהוא יסדר את הענין
(כרצונו הקדוש של הרבי
שליט"א) עם דבר האישורים
הנדרשים עם הנהלת הישיבה..

*

שמענו, ולקחנו לליבנו.. עוד באותו שבוע יצאנו
מספר תמימים לבני ברק! נכנסנו לפנימיה של ישיבה
ליטאית צעירה, שלפנו קוקה קולה (!) וצילומים של
ליקוטי שיחות ו'השיעור' הפך לבר קיימא!

דא עקא, לאחר שלושה שבועות, הגיע לפתע המשגיח
של אותה ישיבה, ועצר את השיעור בגופו.. הבחורים

לחיים לחיים..

לכתוב טור על הרב נוטיק? נדמה שמה שנכתוב רק
יגרע.

אבל... כל הרהור וזכרון מהרב נוטיק מריץ בקצב

מסחרר ומרגש את האנקטודות

ממנו, קצב שזועק כי בעצם

אסור לשתוק, למען

יידעו מיהו ה"ר' זלמן

נוטיק!"

זה היה בתחלת

שיעור א'. הרב

נוטיק הגיע אל

חבורת תמימים

קטנה שהתגודדה

בצידי ספריית

ה'דבר מלכות'

בתחילת סדר חסידות

ערב, משוחחת על דא ועל

הא בדבר פעילות ובענייני הפצה.

הרב נוטיק התקרב אלינו, וכממתיק סוד אמר לנו
בשקט, ש"הגיעה השעה לתנופה חדשה!" סתם ולא
פירש...

*

השעה כבר תשע. נותרה רק עוד חצי שעה לסיום
הסדר, כשהרב נוטיק קם ממקומו, השתיק את כולנו
בעדינות שקטה, והחל לדבר..

למדת הרבה, מוטל עליך להוסיף ב"לאפשא לה", ועוד באופן של חידוש!.. אולי תכתוב הערה כשתחזור?..".

בהשגחה פרטית, הת' דובי ציק שי' (שהיה איתי באותה העת) מצא לפתע את אחד הבחורים שהיו באחד השיעורים, וסוכם שממשיכים שבוע הבא בבית כנסת קרוב!..

וכך חזרנו לישיבה, משיחים בהתרגשות ב"מקלחת" החסידית של הרב נוטיק..

כך, כזה, היה הרב נוטיק. "א דבר-מלכות איד".

תמיד תמיד, בהתוועדויות הכה נפלאות שלו, מעולם לא נשכחה ההוראה של הרבי שליט"א "חיה תחיה את ימות המשיח, במחשבה, דיבור, ומעשה!". תמיד.

בשקט בשקט הוא הלך והפיץ שבע מצוות בני נח באזורים ערביים מובהקים, ויחד עם זאת, הוא דרש מהתמימים לשקוד על תורתם, כי כך הוא הרצון, ולא אחרת!

וכמו שנכתב על ידי המלך בכל דבר מלכות ודבר מלכות, "המעשה הוא העיקר". זה מה שאנו לומדים מר' זלמן שלנו.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

נמלטו בפחד מהפנימייה, ואנחנו מצאנו את עצמנו מובלים אחר כבוד אל הכניסה, עם אזהרות חוזרות ונשנות ש'גלות פנימי בענייני עבודת ה' ניכרת בהן במלוא עוזה.

כואבים, ו... מושפלים אנחנו מוצאים את עצמנו משוטטים (עיין מכתבו הידוע של הרבי שליט"א מלך המשיח לר' שלמה חיים קסלמן) ברחובות עיר התורה והפלאפל.

ביאושי כי מר, חייגתי אל הרב נוטיק, ובעודו עונה לשיחת הטלפון, החילתי מסביר לו את המצב העגום והלא כל כך מלבב, ומה אפשר לעשות..

שמעו נא, מעולם לא שיערתי לעצמי את מה שהולך לקרות..

הרב נוטיק החל בנועם, אך בתוקף - לצטט את דבר מלכות פנחס.. "איפה החי משיח שלך?.. הרבי שליט"א מלך המשיח אומר (וכאן עברנו לדבר מלכות קורח..). שאם תעשה את עבודתך כדבעי, הדברים יפעלו את פעולתם!.. הרי (אתם אוחזים?..) כל מציאותך צריכה להיות מציאות של "יפצו"!

איפה (דבר מלכות ויגש) התוקף היהודי והחסידותי שלך?!.. "אולי", הטעים הרב נוטיק בקולו "אתה לא לומד מספיק לאחרונה?.. עצר קמעא, והמשיך: "הרבי שליט"א אומר הרי (דבר מלכות לך לך, כן?..) שגם אם

דורש טוב לכל תלמיד

הת' מנחם שי' סגן

במבצע השונים, באכפתיות, במבטך האוהב והתומך - נטעת בנו את ההכרה הכי הכרחית ונדרשת בישיבה שיש כאן "על מי להשען". למישהו אכפת. למישהו נוגע.

אני בטוח שגם עכשיו אכפת לך מאיתנו... הרב נוטיק תביא את הגאולה!

הרב זלמן היקר.

אני הייתי מאותם 'תמימים' שלמרות כל פעולותיך הצלחנו 'לחמוק' מהרדאר הרגיש שלך...

אך בעצם נוכחותך, בדרישות שלום הקבועות שלך, בהתעניינות המתמדת,

שהשמחה במעונו

הת' זעליג שי' צייטקין

אמרתי לא בשום אופן ונימוס וכו'. אבל מבחינת הרב נוטיק הנושא היה חתום ונעול. ואחר קביעת 'עבד המלך' לא ניתן לערער. זה היה כמובן יום הולדת שעד היום אני לא שוכח. ולא נראה לי שאשכח. האכפתיות של הרב נוטיק מכל אחד ואחד ולא משנה מי אתה ומאיפה אתה, זו הנקודה היסודית שמלווה ואף ברירה מילתא שתלווה אותי כל החיים.

הרב נוטיק בשבילי. שנה אחת בשיעור ב. שבת אחת לפני יום הולדתי הרב נוטיק התארח בישיבה ואחד התמימים פלט שביום שני יש לי יום הולדת. הרב נוטיק הביט בי בעיניו המחייכות כמו שרק הוא יודע וקבע עובדה שאת יום ההולדת נחגוג בביתו. הייתי בהלם ולא ידעתי איך להגיב, כמובן כמו כל אחד שקיבל חינוך רוסי

בשביל מה צריכים אותך...

הת' אליה שי' בן עזרא

הרבה ברעוא דרעוין שאחד יעזור לשני בישיבה וזה המעלה הגדולה, לא רק ליהודי בחוץ במבצעים אלא גם ובעיקר לחברים בישיבה על ספסל הלימודים / בפנימייה / בחדר אוכל / במקווה בכל מקום לעזור ונתינה לחבר מהישיבה, שם נמדד אהבת ישראל אמיתית, עוד אמר שמי שהולך להקהיל קהילות מובטח לו שיהיה שליח בבית חב"ד ... זכור לי שהייתי מקבל פיק ברכיים לדבר בבתי כנסיות או במקומות, נזכרתי שהיה אומר את זה, וזה המריץ אותי לדבר בלי בושה וגאווה חסידית לדבר על השיחה של הרבי בדיוק איך שכתוב בלי לשנות או ליפות. עם כל מיני תוספות.

3. בשנת תשע"ד נערכה בירושלים הפגנת המיליון נגד הרצון לגייס לצבא את תלמידי הישיבות. בהוראת רבני כלל הציבור החרדי נקראו תלמידי כל הישיבות להשתתף בעצרת. גם התלמידים מראשל"צ הגיעו כולם, ונצלו את האירוע להעביר את הדעה החרפה של הרבי בענין הזה. הרב נוטיק סיפר שלאחר סיום האירוע, הוא היה תשוש מעמידה מרובה. התמימים

אם נתבונן בכל חלקיקי הזכרונות, הסיפורים האירועים במחיצת איש גדול זה, ניתן יהיה לראות כי הם סובבים סביב אהבת ישראל וענין האחדות בכלל. ניתן לומר כי גם במאמרי חסידות בחר תמיד ללמד מאמרים שעוסקים בגילוי נקודת האחדות בכל הבריאה וכך גם בין כל בני ישראל. זכיתי לחיות בצל הרב נוטיק בכמה פרקים בחיי. גם כתלמיד בישיבה קטנה בתורת אמת הרי 'הרב נוטיק' היה הרוח החיה אצלנו, אחר כך כשעברתי ללמוד בראשון לציון שם היה המשפיע בה"א הידיעה, כך גם בקהילתי בגילה גם שם הרב נוטיק היה מגיע הרבה, כך שמילדותי דמותו ליוותה אותי.

1. היתה תקופה כלשהי בגילה אשר היו צריכים לחזק את האחדות בין כל סוגי אנ"ש בקהילה, הרב נוטיק הגיע עם כל בני משפחתו לקהילה ובמשך כמעט לילה שלם עסק באחדות, עם כל בני משפחתו. אפילו הילדים הקטנים היו חדורים בזה כמו משפיעים קטנים שהפיצו נקודות יהדות למסובים ובעיקר לילדים.
2. זכור לי בישיבה קטנה (תו"א) שהיה מגיע ומתוועד

או החלטות טובות קטנות, שתמיד היה חוזר ואומר לקחת החלטה טובה קטנה, לנסות כמה ימים, לאחר שמצליח - לקחת עוד החלטה להמשיך עוד כמה ימים בשביל שלא ישכח...

5. דרכו בלימוד: ראשית לקרוא את המאמר עד הסוף (ביטול וקבלת עול) אח"כ לנסות להבין דברי הרבי שהם דא"ח, ומתוך זה היה אחר כך מבהיר ומאיר במשלים מופלאים ובשפה קולחת ועממית מאוד. הוא ידע לגייס כל אירוע בעולם כדי להסביר את המאמר בצורה חיה אצלנו התלמידים.

6. ראינו בו המוביל את כל הישיבה וסוּחב עליו את כל העולם והבעיות של כולם, וראו זאת שכל פעם היו כאלה (שנראו מוזרים לעין) שהולכים אחריו ומלווים אותו והוא סוּחב בשמחה את כל התיקונים והאבודים עוזר מחזקם ומשמחם תמיד, היה תמיד מתחיל התוועדות בניגון שמח לרומם את כולם. מה לומדים מהרב נוטיק? מילה אחת: אכפתיות ללכד כל עם ישראל.

הציעו לו להתוועד עם הבחורים באחד מבתי אנ"ש שתרם את ביתו לכך, אך הוא סיפר שמצא טרמפ עם כמה חסידים ושכב כל הדרך מתחת לספסלים... כי רצה לנסוע עם כאלה שאינם מאנ"ש.

4. בתקופתי בישיבה גדולה היה רגיל לבוא פעמיים בשבוע למשך 5 שעות כל פעם, כשהזמן מלא בשיחות אישיות עם תלמידים, שיעורים כיתתיים, וגם שיעורים מרתקים לכלל הישיבה, כשהוא היה מגיע ידעו שיהיה היום מעניין, תמיד הגיע עם סיפור חדש הוראה חדשה למשל מבצע קידוש... הפצה בישיבות תיכוניות... בכלל ניכר איך תמיד היה מחנך לנסות להשפיע ולעזור לעוד יהודי, כולם ידעו לגשת אליו כי ידעו שיקבלו מענה ועזרה והצלה בכל המצטרך.

כשהייתי מתבונן בו היה נדמה לי כמו שהוא בעצם כמו ה'מציל בבריכה'... היה עוזר הרבה למתקשים ולכאלה שהיו להם קשיים בין בהתנהלות מול המשגיח, בין בהתנהלות מול היום-יום. עסק כל הזמן בנתינת עצות, בגישורים, במבצעים קטנטנים

שום דבר מיוחד...

הת' צפריד שי' ולנו

שלו והיה עוזר גם (ובעיקר) כשזו טרחה עצומה ועל חשבון זמן יקר שמזמן לא נשאר ממנו עודף. מכאן נבעה לדעתי החיות הלבבי מובנת שלו בחיות והתלהבות ל'מבצע קידוש' עד השעות הקטנות לאחר התוועדות ארוכה עם התמימים.

מכאן הגיעה החיוך הנצחי והראיה הגאולתית בכל דבר.

אפשר להיות כמו הרב נוטיק? הדבר שהיה הכי בולט שהיה חוזר ואומר תתחיל ב'ועשה טוב' וממילא תמנע מהרע. תתחיל בקטן אבל בענק ועד הסוף.

מתוך 'ים' האירועים, זכרונות, שיחות, שיעורים והתוועדות של המשפיע הבלתי נשכח, אז בעצם - מה היה ה'זהיר טפיו' שלו? בעצם לא נמצא דבר יחיד שבולט, היתה רשימה ארוכה שכל דבר היה חשוב לו לא פחות.

אך הבולט ביותר - זו הנימה האישית לכל בחור כשהוא מדבר איתו הוא רק איתו וכרגע הוא הכי חשוב לו (זו היתה הרגשה שלי בכל פעם מחדש).

זו האהבת ישראל העצומה שהיתה לו, כשמישהו צריך עזרה חש את הכאב והצרה של האחר כאילו היתה

הזכרונות רק מכאיבים יותר... אני מנסה לצייר את ההתועדות שיש עכשיו למעלה.
דין... צריכים עכשיו גאולה. הם בטוח לא מוותרים ומרעישים שם למעלה עולמית.
הרב גינזבורג דופק על השולחן רבי, רבי, רבי.
הרב נוטיק עם שלוש אצבעות אומר תקשיבו בית הוי' ככה". עד מתי!

להיות משוגעים

הת' שלום דובער שי' קראוס

מה לומדים מהרב נוטיק? בהכל הלך עד הסוף, ככל דבר שעשה, גם בדברים הכי קטנים הלך עד הסוף ותמיד ידע לשכנע אותנו שזה נורמלי, ואם אתה עושה משהו ונראה לך שמסתכלים עליך מוזר, סימן שאתה לא עושה את זה באמת.
אני זוכר ששבת אחת יצאתי למבצע קידוש וכל הזמן אמרתי למולע שי' מזרחי, תראה איזה משוגעים אנחנו, מסתובבים פה עם כובעים

וחליפות [בין היושבים בעלמא דבר] ושואלים אנשים שיוצאים ממסיבות אם הם רוצים לעשות קידוש, וכולם נעבעך מסריטים... אבל אצל הרב נוטיק זה היה 'פשוט'...
תכל'ס צריכים להיות משוגעים!
הנורמליים זה אף פעם לא האנשים שמשנים משהו. גם בעולם, כל ההמצאות כל הרעיונות, הכל, זה רק המשוגעים. צריכים להיות משוגעים על רעבע-רעבע.

הרב הצעיר

הרה"ת ברוך שניאור שי' קראוס

המשפיע ר' זלמן. ר' זלמן חי את התמימים. את ההוויה הצעירה. ולכן הצליח לדבר בשפה שלהם תמיד. 'להתערבב'. האכפתיות הכנה שלו. כולנו ידענו שהטלפון הראשון הוא לרב נוטיק שקודם כל ירגיע את הרוחות...
זה היה מדהים איך גם אחרי 5 60 טלפונים כאלה, הוא לא היה מתייאש. אותה נימה של אימון אמיתי ורצון להתקדם. לחשוב ביחד איך אפשר להמשיך מכאן.
הנקודה הכי חזקה שאני ראיתי אצל הרב נוטיק (מלבד השמחה האמיתית, הראייה הגאולתית, השליחות

שהוא חי, המבצעים 'ההזויים' שהגה, אהבת ישראל כנה ועוד) זה הנושא של עשה טוב ו(ממילא) סור מרע. לא דיבר על מה לא, אלא על איך ומה כן.
ו... זה עבד! כן, איתו זה פשוט עבד. ובאותו ענין, דאג שתמיד נהיה בעשייה.
כשעסוקים בעשייה, כך אמר, באופן ממילא נטענים. זה ממלא את הנותן הרבה יותר מהמקבל. ועוד ועוד.

חלק ו'

ומצוות לע"ע פונה אליו ושואל: נזכרתי ממש עכשיו שראש השנה היום וצריך לאכול תפוח בדבש, איפה אפשר להשיג כאן באזור?

ענה לו החסיד: חכה זמן מה, אני מתפלל ובוא לאכול אצלי סעודת חג!... (שמעתי כנ"ל גם על ר' משה סלונים שהיה איתו בכפר חב"ד פעם בראש השנה).

(הרב בניציון פרישמץ)

ח. שמעתי משמו של החסיד ר' לייבל מוצ'קין: באחת ממחלקות תומכי תמימים מאחורי מסך הברזל הגיע ידיעה כי מסוכן בעבורם ההישארות במקומם ומוכרחים הם לברוח.

ישבו יחד רבני הישיבה וחשבו כיצד תתנהל הבריחה. אפשרות אחת - לברוח בדרך ארוכה, ואפשרות שניה קצרה היא אמנם אך בשלב כלשהו בדרך עוברים בחוף ים. וד"ל. לאחר זמן רב שלא הגיעו להכרעה, הוחלט כי ילכו לר' חוניע מרוזוב (מזכיר כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ) והוא יכריע.

פירט לפניו ר' פרץ מוצ'קין (מרבני הישיבה) את אפשרויות הבריחה ור' חוניע ענה בפשיטות:

"א גוף אן א נשמה ניט שייך" - הצלת גוף ללא נשמה לא שייך]. התפעל ר' פרץ מהתשובה הכל כך פשוטה ואכן ברחו בדרך הארוכה.

ט. בשנת הקבוצה שלי התוועד איתנו הרה"ח ר' איצ'ה שפרינגר ע"ה וסיפר שבזמנו היתה תלויה מודעה בפנימייה, שבה נכתב הוראה מהנהלת הישיבה שאסור לתמימים ללכת ברחוב קינגסטון!

י. ישבתי פעם בהתוועדות בחודש תשרי ב770 והתוועד עמנו אורחי המלך א' השלוחים.

בשלב כל שהוא בהתוועדות פנה אל אחד הבחורים ושאל:

בן כמה אתה? ענה הבחור: 16. שאל אותו השליח: ואתה כבר יודע 16 פרקי תניא בע"פ?

ענה הבחור: לא. המשיך השליח: אתה לא יודע 16 פרקי תניא בע"פ?! אז מה עשית 16 שנה בעולם הזה?!... כך עבר בחור בחור בהתוועדות. ומאז התחלתי להשקיע בלימוד תניא בע"פ.

(הרב לייבמץ)

א. ביום כיפור אחד נכנס מקורב ל770, ולאחר כמה דק' חשב לעצמו בקול: "בכל בית כנסת רגיל ישנם יהודים שבוכים על החטאים שעשו במהלך השנה, ואילו כאן אף אחד לא בוכה?" השיב לו אחד האברכים האמריקאים: "בלויבאוויטש לא חוטאים ולא בוכים".

ב. אחד מעמודי התווך של עבודת התפילה זה הענין של: "ואבדתם מהרה" - לאבד את המהירות!...

ג. בהשגחה פרטית פרק מ"א בתניא יוצא בעמוד נ"ו.

מידי בוקר כשאנו מתכווננים לתפלה ע"י לימוד פרק מ"א (עד 'המלך'), אדמו"ר הזקן תובע מאיתנו: נו.. נו.. נו.. אתם בעניין? אתם תופסים באמת?

ד. כתוב בתניא פרק ג' שחכמה ובינה "הן הם אב ואם". אמר אחד המשפיעים שמוכרחים לחיות עם כך שחסידות זה ממש אבא ואמא שלנו..

ה. משל לבחינת ה'חכמה':

בשואה האיומה, סבי (הרה"ח ר' אברהם ע"ה ליסון) היה מוכרח לברוח מהנאצים ימ"ש דרך שדות ויערות. היות והיה חושך מוחלט הוא לא ידע מתי יש בורות בדרך בהם עלול הוא ליפול. בכל פעם שהיה ברק, מספר ר' אברהם הייתי חייב 'לתפוס' אותו ולנצל את מקסימום ההתרכזות שלי בדרך, לראות לאור הברק את הדרך שמולי. וכך הצלחתי לברוח עוד כמה עשרות מטרים ולהציל את חיי. זה מה שכתוב בחסידות שחכמה היא 'ברק המבריק'.

ו. למה כשסיפרו לעם ישראל שמשה רבינו הסתלק היו כאלו (שבט לוי) שלא הסכימו עם כך והכריזו לכולם כי משה רבינו חי וקיים, ואילו כשהודיעו שאהרון הסתלק אף אחד לא חשב כי הוא חי, וקיבלו את זה חלק?

פשוט מאוד: משה אמר שהוא יחזור!

(המשפיע הרב חיים משה אלפרוביץ)

ז. שמעתי על א' החסידים בליל ראש השנה באחת השנים החל להתכונן לתפילת 'ערבית של ליל ראש השנה' כיאה לחסיד שלוקח את הדברים ברצינות. ההכנות לתפילה היו כל כך רציניות עד כדי כך שרק לאחר חצות ליל הוא רק סיים אותם [!!!]. זמן מה לפני שהתחיל להתפלל, נכנס ל770 יהודי שאינו שומר תורה

כינוס גאולה ומשיח - "מלכות שבתפארת"
התוועדות חסידותית - ו' אייר ה'תש"פ - אתר הישיבה

מהותו של יום

הרב בנציון פרישמן - משפיע שיעור ב'

ענייני גאולה ומשיח, למצוא את ענייני הגאולה בתוך כל חלקי התורה, ובמיוחד ב"מאמרים ולקוטי שיחות של נשיא דורנו".

ביום הזה, אנחנו זוכים להתוועד ביחד על מנת לטכס עצה ולהחיות אצל עצמנו את כל ענייני הגאולה ובמיוחד את "הדרך הישרה" - לימוד ענייני משיח וגאולה, ואין מתאים יותר מאשר לתלמידי ישיבתנו הקדושה - ישיבת תומכי תמימים ראשון לציון, הידועה והמפורסמת במעלותיה במיוחד בלימוד ענייני גאולה ומשיח כדבעי - לחיות עם הדברים כמו שצריך ולפעול בהם כפי שנדרש מהתמימים בדורנו.

לחיים, לחיים, יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

יום ו' באייר נחרת בימי ההיסטוריה החב"דית כיום בעל משמעות רבה - בהמשך להתעוררות העצומה של כ"ח ניסן - "עשו כל אשר ביכולתכם", זכינו שביום זה הרבי שליט"א מלך המשיח מקבל את הכרזת החסידים, את הצהרתם המוחלטת, את התקשרותם, את קבלת הנשיאות והמלכות - בהכרזת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

ביום הזה, המצוין בספירה "מלכות שבתפארת", קיבלנו את ההוראה הברורה ביותר, מהי הדרך הישרה הקלה והמהירה להביא את ביאת משיח - שזהו ע"י לימוד

"והימים האלו נזכרים ונעשים"

הרב זלמן נוטיק - משפיע ואשי

תמונה ראשונה: אני מגיע ל'מקוה' ביום חמישי בחמש ורבע לפנות בוקר ואני פוגש שם את ר' דוד נחשון, את ר' שמריה הראל ואת - יבחל"ח - ר' אבי טאוב ע"ה. ואני שואל אותם "מה אתם עושים כאן?", אתם הרי בארץ". הם אומרים לי: "הבאנו מהארץ מאות חתימות של פסקי דין של רבנים שהרבי צריך להתגלות תיכף ומי"ד ממ"ש, ואנחנו נמסור את זה בידיים של הרבי לפני שהרבי נכנס למקוה. בבקשה אל תפרסם שאנחנו

תמימים יקרים!, זכיתי להיות נוכח אצל הרבי מלך המשיח שליט"א מו' ניסן תנש"א עד י"ג סיון תנש"א, כשיומיים לאחר מכן התקיימה חתונתי ויצאתי לשליחותי בעולם הזה בהקמת וביסוס הישיבה גדולה של "תורת אמת" ולאחר-מכן "ראשון לציון". לסכם את כל חוויות קיץ תנש"א, בהם הייתי, חוויתי והשתתפתי - מאד קשה, אבל אספר לכם על שתי תמונות שזכורות לי במיוחד מאותם ימים:

לפני כל אנ"ש והתמימים ב-770 בליקוט 'תזריע', במשך 38 דקות, כיון שאני ידעתי טוב את הליקוט של 'תזריע', וכך זכיתי שעמדתי ולימדתי את כל הקהל שיעור בענייני גאולה ומשיח הראשון בעולם, מיד אחרי ההוראה של הרבי מלך המשיח שליט"א - זה התמונה השניה שיש לי בראש.

ה'תמונות' הללו הן מזכרת נצח. הן מלמדות שתי תנועות - מצד אחד חסידים שפורצים ומביאים את ההתגלות באופן של 'מלמטה למעלה', לאידך וביחד עם זה - הדרך שבה הרבי מלך המשיח שליט"א לוקח את ה'קאך' העצום הזה ומחבר אותו למציאות העולם על ידי הדרישה ללמוד עניני גאולה ומשיח. והימים האלה נזכרים ונעשים על ידיכם, אתם התמימים בדור הזה!

פה, אנחנו לא נכנסים ל-770, לא מתפללים במנין של הרבי, אנחנו עושים את זה בסודי סודות". לאחר-מכן הם אכן עומדים בכניסה ל'מקוה' של הרבי, ונותנים לרבי את החתימות, והרבי מקבל את זה בסבר פנים יפות ומבקש מהם שילכו לקרוא זאת על הציון, והם קוראים את זה על הציון של הרבי הריי"צ ועל הציון של הרבנית חי' מושקא - זה תמונה אחת שזכורה לי במיוחד.

תמונה שניה שבראש שלי בוערת חזק: ש"פ תזריע-מצורע, הרבי מורה ללמוד ענייני גאולה ומשיח, והרבי מתבטא "בלקוטי שיחות של נשיא דורנו" (בנוסף לזוהר מדרשים, גמרא וכו'). ואחרי סיום ההתוועדות, אחרי 'מנחה', אני זוכה להיות הראשון בעולם שמוסר שיעור

גילוי ה"מלכות שבתפארת"

הרב שמעון ויצהנדל - ראש הישיבה

שחזרת על עצמה בשיחות תנש"א-תשנ"ב במיוחד, כמה משפטים כמעט קבועים בדבר ה'עליה מלמטה למעלה' לקבלת המשקה. זה ענין נפלא שלא שמים לב אליו כיצד מייחס הרבי שליט"א כוחות רוחניים וענין מאותה חלוקת המשקה וה'עליה' מלמטה למעלה והרי ענין הכרזת ה'יחי' בפעם הראשונה היתה על ידי אותה 'עליה מלמטה למעלה' כדלקמן.

והנה בשבת זו התבטא הרבי בשיחה ש"זוכים לשמוע ההכרזה בכל סדר השתלשלות", ולאחמ"כ במהלך החלוקה אכן הייתה הכרזת ה'יחי' ע"י הרה"ח ר' דוד שי' נחשון. אבי מתאר שבזמן שר' דוד דיבר, כובעו של הרבי שליט"א היה שמוט כלפי מטה והסתיר קצת את העיניים, והרבי חיך חצי חיוך. לפני שר' דוד התחיל לדבר אבי הגיש את הכוס שלו, והרבי שליט"א התחיל למזוג לו, וכל זמן שר' דוד דיבר הרבי ממשיך למזוג ולמזוג לו, עד שנשפך לו על היד המשקה, וכך הרבי מוזג עד שר' דוד מסיים את דבריו ומכריז את ה"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד". כך סיפר ר' אבי.

ולגופו של ענין: אנחנו מציינים כאן את ר' אייר, שבו נתגלה ה"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד". נשים לב שהכרזה זו נתגלתה בקשר עם הרייכקייט של 'דבר מלכות' תזריע מצורע תנש"א. ולכאורה יש קשר בין סגנון ותוכן ההכרזה למבואר ב'דבר מלכות' הנ"ל. תוכנה של השיחה שהמשכת ה'תוהו' ל'תיקון' הוא לא ע"י "מלכות בטוהרתה", אלא ע"י "מלכות שבתפארת"

תמימים, יחי המלך המשיח! הענין של 'לחיות ולהחיות' - 'תאריכים' זה אחד החידושים המצויים ביותר בתורתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכלל ובדבר מלכות במיוחד והפעם התמימים גילו את מעלת התאריך ו' אייר.

[מאמר המוסגר: לאחרונה יהודי יקר זכה 'לסיים' את לימוד כל מאמרי הרבי שליט"א ברצף (תמימים: אל תגידו 'אנחנו לא יכולים', אדרבה גם אתם מסוגלים לקבל כזו החלטה ללמוד את כל תורתו הקדושה!) אותו יהודי רשם לעצמו כמה ענינים פלאיים ביניהם - שכמה וכמה מאמרים נאמרים על ידי הרבי שליט"א מלך המשיח ב'המשכים' מסוג כזה: בשנה מסויימת אומר מאמר (לדוגמא מאמרי פרשת פרה) ומתחיל לבאר ענין מסויים, כעבור עשר שנים בתאריך זה ממשיך לבאר מה שדיבר באותו תאריך לפני עשר שנים, וכעבור עשר שנים שוב ממשיך לבאר אותו ענין וכך עד ארבע פעמים (לדוגמא ש"פ פרה תשי"ח, ש"פ פרה תשכ"ח, ש"פ פרה תשל"ח, ש"פ פרה תשמ"ח), זאת בנוסף למאמרים שאומר תמיד בתחילה שהמאמר נאמר בתאריך זה ע"י כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ לפני חמישים שנה, לפני ארבעים שנה וכד' הרבה].

בקשר לזה, ברצוני לפתוח בזכרון חי מהכרזת ה'יחי' מאותו ר' אייר, כפי שסיפר לי החסיד היקר ר' אבי טאוב, (עיינתי ביומנים הנפלאים שב'דברי משיח' ולא מצאתי זאת בסגנון החי שתיאר הנ"ל ובפרט ש'תוהו' דליבא לא כתיבי אינשי). ובהקדים: ישנה נקודה

גאולה ומשיח בתורה ופרסומה בכל העולם. זו ההחלטה שצריכים לצאת מהכינוס הזה - לגלות את ה"מלכות שבתפארת" דווקא, ללמוד בעיון ענייני משיח וגאולה, לכתוב הערות על משיח, להסביר את חייו הנצחיים של משיח שזה עיקר חידושו של משיח (כמפורש בקונטרס 'ענינה'). זאת ועוד: גם כמות ואיכות ההכרזה מפורשת בשיחה. אם הרבי שליט"א אומר שההכרזה היא בכל סדר ההשתלשלות כל שכן שהיא בטלפונים ובשיחות אישיות. זו עבודתנו מעבר ללימוד וסדרי הישיבה - להרחיב את מעגל אנשי הטלפונים שאנו קשורים איתם, ללמוד ענייני משיח עם כל סוגי האנשים ולזעזע את כל סדר ההשתלשלות באותה התרגשות של הכרזת היחי' שהיתה אז בו' אייר בפעם הראשונה - וביתר שאת, ע"י ה'מעשה' ('אדוננו'), ה'לימוד' וה'דיבור' ('מורנו'), והמחשבה ('ורבינו') - בענייני גאולה ומשיח, עד לגילוי היחידה, 'עצמות הנשמה' - "מלך המשיח לעולם ועד".

שדווקא היא 'הדרך הישרה' להמשכת אורות דתוהו בכלים דתיקון. [אגב, הביטוי "דרך ישרה וקלה" נמצאת בתניא פרק לב לגבי קיום מצות ואהבת לרעך כמוך "דרך ישרה וקלה לבוא לידי קיום מצות ואהבת לרעך כמוך"], בהערה 105 בשיחה אף מבאר כי שני חלקי ה"מלכות שבתפארת" הם שני סימנים יסודיים במשיח - הן 'מלך' ("מלכות") והן 'הוגה בתורה' ("תפארת"). כלומר: יש במשיח שני חלקים שמהווים ענין אחד והוא ה'מלכות' שבו וה'תורה' שבו ודווקא החיבור ביניהם הוא "הדרך הישרה" לגילוי בפועל ממש.

והנה נשים לב כי זה גם סגנון ההכרזה הנ"ל. לא מסתפקים רק ב"יחי המלך המשיח" - ענין מלכות בטהרתה, אלא "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח" כלומר החיבור של מלכות עם תפארת.

תמימים יקרים! "מלכות שבתפארת" ו"הכרזה שנשמעת בכל סדר השתלשלות" זה "ענינו של תמים"! לימוד ענייני

"להביא לימות המשיח" בפועל ממש

הרב שלמה זלמן לנדא - משפיע ורב קהילת חב"ד ועונה ומשפיע ישיבת חב"ד באר שבע

בעלי תשובה בכל העולם, והרבי אומר שעם כל זה עדיין לא 'פעלנו פעולתו', כי צריך להגיע לגאולה האמיתית והשלמה, וזה עיקר המטרה, ועל כן צריכים להבין שזה משאת נפשו של הרבי, זה השליחות שלו בעולם, וזה הענין של כל הפעולות של כל הארבעים שנה, באנ"ש ומסביב לאנ"ש, בכל העולם כולו, ולהבדיל שבע מצוות בני נח אצל הגויים, הכל זה "להביא לימות המשיח"!

ועד שהרבי אומר שהענין של "להביא לימות המשיח" צריך להיות עיקר ענינו של כל חסיד, ובמילא מיד כשהוא קם בבוקר, מיד כשניעור משנתו, צריך להיות מיד חדור באור ואוויר של משיח, אז אם כן הרבי רוצה מכל אחד שעבודתו תהי' מצד 'יחידה' ולמעלה מיחידה, שזהו הענין של עבודה בשמחה ובטוב לבב - מבלי להתפעל מעצמו, ומבלי להתפעל מהעולם, ומבלי להתפעל ממניעות ועיכובים בשום דבר!, כל אחד צריך לדעת שהוא הולך בשליחות של עצמות ומהות, ובמילא כל אלה שהולכים לשליחות, כפי שהרבי אומר בשיחות - "המלאך הולך לפניהם" ועוזר, וכל הענינים נעשים מעל הטבע, לפנים משורת הדין.

וזה הענין של היום הזה - שהגענו למאורעות הגאולה בשנת תש"נ ותנש"א, שהקב"ה פרסם את הרבי בתור נביא, כשהרבי אמר שעומד להיות ניסים ואח"כ נפלאות, והעניינים התקיימו למטה מעשרה טפחים,

היום זה יום מיוחד, יום גדול וקדוש - יום ו' באייר, זה יום שהרבי מלך המשיח הסכים לענין של הכרזת 'יחי', עד שאמר שאפשר לברך 'שהחינו'. 'שהחינו' מברכים על דבר שאפשר לנגוע בו ("הגיענו לזמן הזה"), ובאמת - הכריזו שלוש פעמים 'יחי אדוננו', והרבי קיבל את זה בשמחה, כפי שידוע במוצאי שבת, לפני מעריב הרבי מחה כפיים, ושרו 'יחי' וכו'.

צריכים להבין שהענין של הרבי מההתחלה זה להביא את הגאולה!, אחרי השואה כשכולם היו מיאוסים, הרבי אמר שהולך לרדת עכשיו אור חדש וסייעתא דשמיא גדולה והצלחה אלוקית, ואנשים צחקו, לא הבינו מה הרבי מדבר. ובפועל "שכינה מדברת מתוך גרונו", הרבי מלך המשיח הצליח והענינים מלמעלה הצליחו, והקב"ה באמת הודיע שיש כוחות מיוחדים, והאנשים חזרו בתשובה והרמב"ם כותב ש"הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין".

מסופר על הרבי ה'צמח צדק' שהוא פעם בא לאחד החסידים או לגבאי שלו ואמר שהוא כאילו לא עשה כלום עם הזמן שלו, אמר החסיד לרבי, שהרבי הדפיס הרבה ספרים, והרבי ביטל את זה, החסיד ניסה להגיד עוד הרבה פעולות וכל מה שהוא אמר לא עזר, עד שהוא אמר שהרבי עשה בעל תשובה אחד, ואז הרבי אמר לו - "כן, מה שלום הבעל תשובה, זה כן"; הרבי פעל אלפי

דברי משיח

בשביל מה צריכים אותך?!

ישנם כאלה שטוענים, שישנם ענינים שאינם שייכים להם ולמקומם. ולמשל - זה שהוא יודע שפלוגי נמצא במשרדו אפילו ביום ראשון (דאף שביום ראשון רוב האנשים פנויים ממלאכתם, הרי יש כאלו שאינם רוצים להפסיד יום אחד מעסקם והולכים למשרדם גם ביום ראשון, אך לפועל אינם עסוקים ביום זה כל כך), ומכיון שאז הוא פנוי, הרי קל יותר לפעול על הזולת, ואפשר לגשת אליו ולדבר איתו בנוגע להנחת תפילין, ללמוד תורה איתו וכיו"ב - אבל הוא טוען שאינו רוצה ללכת למקום הפלוגי באומרו: אין זה עניני, אני בעל עסק, ולא עשיתי את זה כבר משך זמן, ואדרבה - מזמן ברחתי מזה ("איך בין שוין לאנג אוועק פון דעם"), והלה הרי לא יבוא אלי - אפילו אם אינו יודע במה מדובר, וכל שכן באם הוא יודע...

. . ויתרה מזה - טוען הוא - הוא מעדיף ללמוד פנימיות התורה מתוך תענוג ("געשמאק") ובניגון ובקול גדול כפי שצריך להיות, ועד שהוא מעורר את תשומת ליבם של ההולכים ברחוב, כששומעים קול גדול רצים כדי לראות במה מדובר (בשעת מ'הערט א הויכן קול קומט מען צו לויפן זעען וואס דאס איז), ואומרים להם שהוא לומד כעת תורה, ובזה גופא הוא צועק שצריך ללמוד רמב"ם, ואז ההוא מתעניין מי ה' הרמב"ם ומדוע לומדים את ספרו, אף שהרמב"ם לא היה רב בעירו... אלא חי וחבר את ספריו לפני מאות שנים, ועונים לו וכו', עד שפועלים עליו ללמוד רמב"ם ג"כ.

ואם כן, מה לו לצאת ממקומו וללכת למשרדו של פלוגי ולעוררו להניח תפילין וכיו"ב? אין זה עניני - טוען הוא!

ועל זה אומרים לו: "אתית לקרתא", שהוא צריך לצאת ממקומו בגלל שאותו יהודי נמצא במצב של פיקוח נפש! והוא צריך לצאת ממקומו ולחפש יהודים ולעוררם בנוגע לכל עניני יהדות, כולל - ליטול זוג תפילין ולצאת לרחוב ולהניח תפילין עם יהודים ולברך איתם מילה במילה, ולענות אחריו אמן (עם כל הפירושים והר"ת שבזה, כולל שהוא בגימטריא "הוי" אדנ-י"), וכן ללמוד עמו תורה וכו' וכו'.

עד שבבני-ברק צפצפו הטילים שכולם ידעו שהנה הרבי אמר שיהי' "אראנו נפלאות" וזה מתקיים בפועל ממש ואין מה לפחד. ובמילא אחרי שהקב"ה פרסם את הרבי בתור נביא, מגיע הרבי ואומר לחסידים בכ"ח ניסן - "נו, על מה אתם מחכים?", והם לא הבינו מה הרבי רוצה, ובסוף התברר שהרבי רוצה את החתימות של 'קבלת המלכות' - שלזה הוא הסכים וקיבל בשמחה והורה "כפלים להוסיף בזה" וכו'.

ובמילא צריך לדעת שזה הענין - הענין הוא "משיח"! גם אלו שחתמו כבר על 'קבלת המלכות' צריכים העיקר לעשות בשמחה את מה שהרבי רוצה, ומוסיף והולך באור, ובפרט בתקופה זו, שרואים שהקב"ה רוצה מהיהודים תוספת שמחה, תוספת חיות, תוספת מצוות ומעשים טובים, תוספת אהבת חנם ממש בלי גבול - 'עצמות הנפש', בלי חשבונות כלל!, ובמילא בהמשך לחתימה ובנוסף לחתימה צריך גם פעולות!, כפי שהרבי כותב במכתב בתחילת הנשיאות שהוא רוצה לדעת אם אנ"ש בארץ הקודש הולכים איתו - שיש לו תוכנית לפעול פעולות נרחבות בארץ הקודש. ובמילא מי שיחתום - שיחתום כלפי הקב"ה, וידע שזה מחייב וזה מזכה ולא "יעשה טובות" ולא יחתום בגלל ש"לא היה לו ברירה", אלא יחתום מתוך פנימיות הנפש!

וההצלחה במעשה בפועל מוכיחה שהולכים בשליחות של הרבי, ובפרט עכשיו יש ניסים וניסי ניסים ובאין ערוך, ברוך ה' מתגברים ביתר שאת הניסים והסייעתא דשמיא וכל ההצלחות בכל הענינים, רק צריכים לזכור שעושים טובה לעצמנו, וצריך לפעול את מה שהרבי רוצה ולהסיר את כל הדאגות, (דאגה זה אותיות: א', ג', ד', ה', חסר ב' - שזה 'בטחון' בה', ו'בטחון' - הרבי ה'צמח-צדק' אומר שזה דבקות בה', כמו טיח שדבוק בכותל), לחזק יותר את האמונה, ע"י הדבורים וההתוועדויות ("האמנתי כי אדבר"), ולימוד השיחות הקדושות, וההתחזקות ביחד זה מעורר את האמונה שהרגשנו ביחד ב'077, וכל אחד מרגיש את ההצלחה האלוקית בעבודה ובשליחות, וממילא ה' עוזר ויעזור שכולנו נמשיך לפעול ולעשות מתוך שמחה, ונביא את הגאולה עד לשלימותה בעזרת ה'. יחי המלך המשיח לעולם ועד!

עושים 'אנשים'. אכן כן זה היה הרב נוטיק. הוא יכול היה לכתוב המון ספרים (דבר שדווקא לאחר מחלתו שנמנע ממנו להיפגש ישירות עם מושפעי החל להרבות בו. את החוברת הנפלאה 'אגרת השמחה' הוא כתב את כל כולה בבית הרפואה בין טיפול לטיפול!), אך התמסר כל כולו לעשות 'אנשים'.

במסגרת מדור זה 'מפנקסו של משפיע' יש בנותן טעם להביא שוב את מכתבו שכתב לאחר מחלת המשפיע הרב גינזבורג ע"ה. מילים אלו יפות ונכונות שבעתים במצבנו הנוכחי.

הזאת והוא פורס לפני את שיטת הרב לוי יצחק הלא היא שיטת הרבי מלך המשיח שליט"א, האומרת:

א. להוסיף בשמחה ובבטחון בה', והבטחון עצמו יביא את הישועה.

ב. שלא יפגעו ח"ו סדרי הישיבה. אדרבה ואדרבה דווקא בעת הזאת יש להוסיף (על אף הקושי שבדבר) בהקפדה יתירה על סדרי הישיבה הן בנגלה והן בחסידות לזכותו ולרפואתו, ובוודאי שהשינוי הרוחני יביא תיכף ומיד את השינוי הגשמי כפשוטו ממש בגוף ובנפש.

בשיחות נא-נב הרבי מתוועד עם החסידים וגם עם הקב"ה, והרבי מורה לחסידים וגם לקב"ה כיצד יש לנהוג בתקופה החדשה. תוכן הדברים הוא שבתקופה זו (בניגוד לתקופות קודמות) אין צורך שלפני כל עליה תהיה ירידה ולפני כל התפתחות יהיה משבר כי בימות המשיח העליה היא מטוב לטוב בקדושה גופא ואין ירידה כלל ועיקר. ובוודאי שאנו כחסידים אומרים אמנן אחרי דבריו של הרבי מלך המשיח וגם הקב"ה אומר אמנן, ותיכף ומיד רואים את הדברים בעיני בשר.

בנוסף לכל הנ"ל:

כל אחד מהתמימים בנוסף לשמירת הסדרים בהקפדה יתירה ובמילוי מדוייק כדבעי למהוי, יגש ל'עשה לך רב' שלו וישאל מה היא ההחלטה האישית שעליו לקבל כדי לזרז ולמהר יותר את רפואתו של הרב חלוי"צ גינזבורג. על כל אחד להתבונן בדברי הרבי רי"צ 'האהבה היא חוט המקשר...' וכל תלמיד חש ללא ספק את אהבתו העצומה של הרב חלוי"צ גינזבורג לכל אחד מהתמימים (בעוד שבכל ישיבה בכל העולם כולו ובכל חוג שהוא מנוצלים ימי בין הזמנים למנוחת אנשי הצוות, יש איש אחד בעולם - והשי"ת ישלח לו

מתוך שלל הכשרונות של משפיענו הגה"ח ר' זלמן נוטיק, היה כשרון אחד שעליו היה דווה ליבו שהוא לא מנוצל אצלו כראוי והוא הכתיבה. כל מי שבא במגע עם כשרונו הספרותי ידע כי הוא יודע לבטא את עצמו בצורה מדויקת ובהירה בכתב, ואף מקפיד מאד על הניסוח של הדברים. אולם עקב כל עיסוקיו, היה מנוע מלעסוק בכתיבה. היה מאד משתדל להכתיב לבחורים 'הערות' שלו אך הדבר לקח לו זמן עקב הדיוק שלו בכל מילה הכתובה. הרב נוטיק אמר כמה פעמים כי אחד ההבדלים בין חסידים למתנגדים הוא כי המתנגדים עושים 'ספרים' וחסידים

ב"ה, יום חמישי ר"ח תמוז

לאחי ורעי התמימים - שלום וברכה!

בשנתיים האחרונות חוותה ישיבתנו הקדושה כמה משברים בתחומים שונים ומגוונים, חלקם בעניני בריאות ל"ע (שפגעו בהנהלה הקדושה ובמספר בחורים) והן מבחינה כלכלית.

אנו יודעים וגם זוכים לראות בחוש שלא עוזב הרועה את צאן מרעיתו ולא רק שהישיבה לא התמוטטה ח"ו, אדרבה היא נמצאת בתנופת פיתוח שלא היתה כמוה הן בגשמיות ובמיוחד ברוחניות - ביטוי חד לכך שהרבי שליט"א חי וקיים ופועל בישיבתנו הקדושה לרוממה ולהקימה מאותם קשיים שאינם פשוטים כלל ועיקר.

הרבי שליט"א מלך המשיח מלמדנו בשיחותיו הקדושות שיש לזכור כמה דברים:

א. שהקב"ה הוא טוב ומטבע הטוב להיטיב.

ב. שהוא משגיח בהשגחה פרטית בכל פרט בבריאה כיצד להיטיב לו ובמיוחד על עם ישראל, עם קרובו. שאהבתו לכל אחד ואחד מהם הוא כמו לבן יחיד שנולד להורים זקנים לעת זקנתם.

ומוסיף הרבי עוד יתרה מזו -

ג. שכשם שאבא דואג לבנו לא רק ברוחניות אלא גם בגשמיות, כך גם אבינו הרבי מלך המשיח שליט"א דואג לכללות הישיבה הן בגשמיות והן ברוחניות. וככל שנאמין בזה יותר, נבין ונרגיש ונשתדל להיות בשמחה - כך במהרה יותר הכל יתהפך לטובה בטוב הנראה והנגלה.

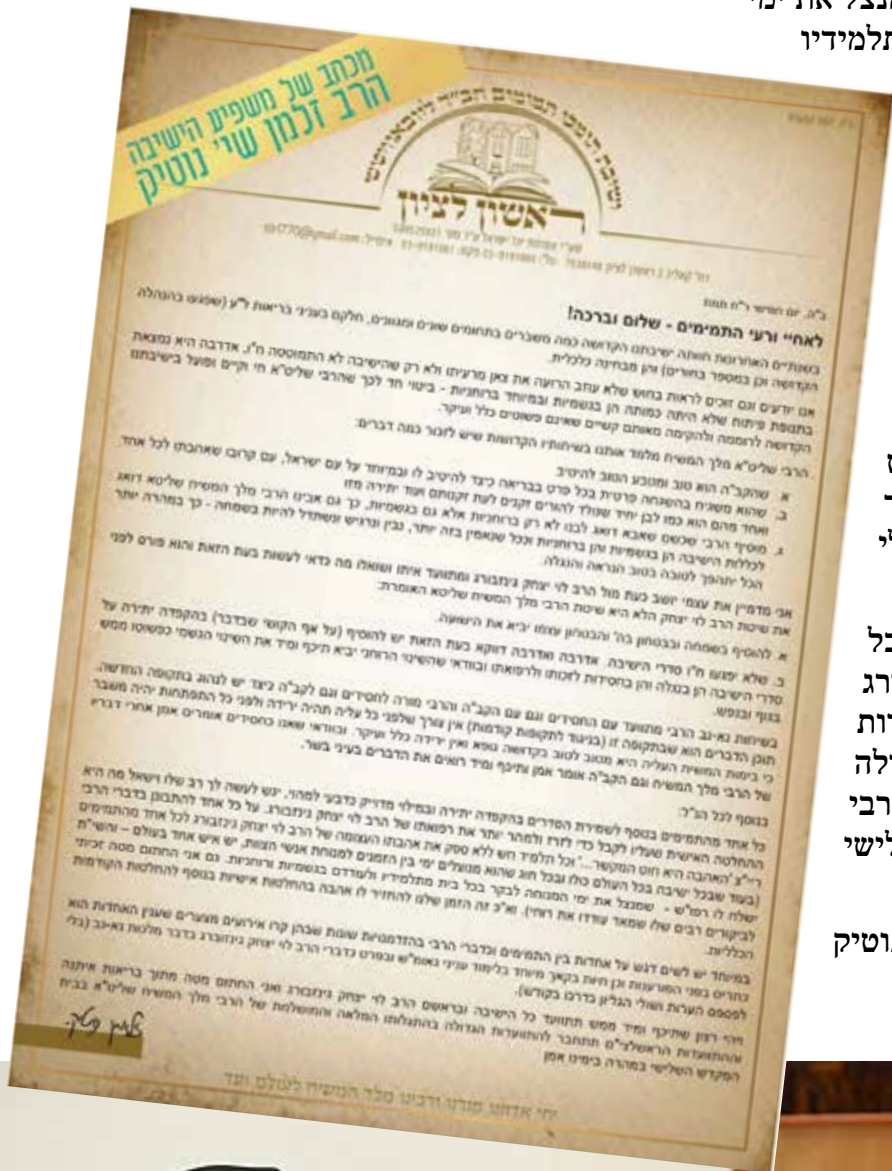
אני מדמיין את עצמי יושב כעת מול הרב לוי יצחק גינזבורג ומתוועד איתו ושואלו מה כדאי לעשות בעת

רפו"ש - שבמשך עשרות שנות עבודתו, מנצל את ימי המנוחה לבקר בכל בית של כל אחד מתלמידיו ולעודדם בגשמיות ורוחניות. גם אני זכיתי לביקורים רבים שלו שמאד עודדו את רוחי). וא"כ זה הזמן שלנו להחזיר לו אהבה בהחלטות אישיות בנוסף להחלטות הקודמות הכלליות.

כמיוחד יש לשים דגש על אחדות בין התמימים וכדברי הרבי בהזדמנויות שונות שבהן קרו אירועים מצערים שענין האחדות הוא כתריס בפני הפורענות, וכן חיות בקאך מיוחד בלימוד עניני גאומ"ש ובפרט כדברי הרב חלוי"צ גינזבורג בדבר מלכות נא-נב (בלי לפספס הערות ושולי הגליון כדרכו בקודש).

ויהי רצון שתיכף ומיד ממש תתועד כל הישיבה ובראשם הרב לוי יצחק גינזבורג ואני הח"מ מתוך בריאות איתנה, והתוועדות הראשל"צים תתחבר להתוועדות הגדולה בהתגלותו המלאה והמושלמת של הרבי מלך המשיח שליט"א בבית המקדש השלישי במהרה בימינו אמן.

זלמן נוטיק

להבהרת גדר 'ממונות'.

המדור נלקט ונערך ע"י רה"י הרב שמעון שי' ויצהנדלר והוגה ע"י הרב יוסף יצחק שי' רוך ר"מ שיעור א' לעיונא. השתתף ב'פלפול התלמידים' הת' שניאור זלמן שי' קעניג (שיעור ב').

הננו שבים ומדגישים כי ניסוח הדברים הוא אך ורק בדעת קצרה שלנו ואנו שוב פונים לקוראים וללומדים לתת דעתם על הדברים שבחלקם הם מחודשים ויש בהם יסודות שיש לעיין בהם הרבה.

זכות העיסוק והעיון בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בוודאי פועל פעולתו להביא את ההתגלות המיידית, שהרי על תורה נאמר 'חירות ממלאך המוות' – חיים נצחיים בפועל ממש.

ילפינן" (כתובות מ, ב. קידושין ג, ב).

משמעות הדברים היא בשנים²:

טעם זה שהוא יסוד הכלל הקשו תוס' בכ"מ (ב"מ שם וכן בסנהדרין) הרי דווקא ממונא "טפי אנן מחמירין" והחומר בממונות הוא בפרט עיקרי – אין הולכין בממון אחר הרוב וא"כ בטל טעם ה'כלל'. מסגנון תירוצי התוס' נראה כי אין הכי נמי – כלל זה הוא רק באופנים מסויימים ולדוגמא המבואר בב"מ שם ללמוד מציאת גט ע"פ סימנים (שזהו איסור 'אשת איש') מציאת שטרי ממון – שרק שם 'אין למדין איסורא דאשת איש' – מממון משום שהוא אכן חמור טפי שהרי גם ב'אשת איש' גזרו ש'אין הולכין אחר הרוב'. ממשמעות דברי התוס' (ובעיקר מתירוץ השני שם) היה נראה להרבה מפרשים כי אכן כן, הכלל 'אין למדין איסורא ממונא' הוא רק באופנים מסויימים בהם ה'איסור' חמור כהממון, ולפי זה הקשו מסוגיות הש"ס מהם נראה ברור כי כלל זה אמור בכל אופן ולא רק ב'אשת איש' וכן הקשו שהרי גם 'ממונא מאיסורא לא ילפינן' כמפורש בקידושין ג, ב והרי שם 'איסורא' הוא החמור. את ישובי המפרשים לכך ניתן לחלק לשלש דרכים: א. באופן כללי בעלי ה'כללים' דחו את דברי התוס' ולדבריהם הכלל הנ"ל אינו מסובב מסברא חיצונית [למושג 'סברא חיצונית' ראה לקו"ש ח"ב ע' 110 הערה 14] של 'חומר' או 'קולא' * ויישבו באופן אחר את הדברים (ראה 'יד מלאכי' ערך 'איסורא מממונא לא ילפינן, ראה פני יהושע בבא מציעא כז, ב ד"ה איבעיא

לרגל התחלת לימוד מסכת 'בבא מציעא' בשיבות תומכי תמימים – הננו פותחים בזאת את מדור 'אוצרות תורתו של משיח על סוגיות הש"ס' בעיונים במסכת בבא מציעא. בבואנו להיכנס למסכת זו, שומה עלינו להקדים לכל לראש כמה מהיסודות העיקריים של מהות המסכת שהם 'דיני ממונות' והמסתעף. המושג 'דיני ממונות' לעצמו נידון הרבה בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ובעיקר במהותו הפנימית ובשוני בינו לבין 'דיני איסורים' ו'דיני נפשות'.

במדור הנוכחי מביאים אנו את התחלת הדברים המהווים מעין מבוא ראשוני למבוא הכללי והפעם נעסוק בענין המובא ריבוי פעמים בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א – הכלל 'ממונא מאיסורא לא ילפינן' וביאורו. בגליונות הבאים ניווכח כי כלל זה יש לו שייכות עמוקה

א. אחד מכללי הלימוד והפסיקה בתורה הוא הכלל: "איסורא מממונא לא ילפינן" (ברכות יט, ב. בבא מציעא כ, ב) או "ממונא מאיסורא לא

[1] הקדמה: הכלל 'איסורא מממונא לא ילפינן' מובא עשרות פעמים בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, אולם כאשר מעיינים ומדקדקים בלשונו מוצאים שינויי לשונות בהצגת – ובעיקר בהסברת – כלל זה. והנה כאשר מעיינים בסוגיה זו ניתן להיווכח כי הנוסח השונה שנאמר בכמה מהשיחות בהסברת הכלל, שייך למהלכים שונים הקיימים בראשונים בסוגיות הש"ס ובמפרשים בהסברתו. לכן ב'פנים' חילקנו את שתי הסגנונות הבאים בשיחות ל'שני ביאורים' ואף חידדנו את הדברים בסגנון שידגיש את ההבדל בין שני הסגנונות – וזאת על סמך העיון במפרשים – וכפי שנרחיב כאן ובגליונות הבאים. ואף כאן נבקש מקהל הלומדים לעיין בדבר.

[2] בכדי להבין היטב את כל האמור בפנים נציג בקצרה את מקורות הכלל ועיקרי השיטות בכלל זה. הנה בד' סוגיות בש"ס מצינו את יסוד הכלל ש"אין למדין איסור ממון (וכן להיפך אין למדין ממון מאיסור). הכלל נאמר בש"ס כדבר פשוט (בב"מ כ, ב נאמר בלשון קושיה "אל רב עמרם לרבה היכי פשיט מר איסורא מממונא") ובלי יוצא מן הכלל (ברכות יט, ב, קידושין ג, ב ועוד). אין כל ביאור וסיבה לכלל זה ובראשונים ביארו כי עיקר הסיבה כי ממון הוא 'קל' (רש"י ברכות שם ובארוכה תוד"ה איסורא בב"מ כ, ב). והנה לפי

א. 'איסורא' ו'ממונא' אינם שני חלקים שונים בתורה³, אלא שני דרכי לימוד אשר לכל דרך לימוד ישנם 'כללי לימוד' מיוחדים לדרך זו. ומכיוון ש'כללי הלימוד' שונים ב'איסורא' ו'ממונא', הרי אי אפשר להסיק מסקנה מכלל לימודי ב'ממונא'

ועוד – ולכאורה זו דעת הרמב"ם שכתב בהלכות כלאים פ"י הכ"ט כי הטעם שרק בהשבת אבידה חוששין לכבוד הבריות ואין ללמוד מכאן לכלאים בציצית משום שאבידה היא "לאו של ממונ" ולכן אין למדים ממנו ועיין לחם משנה שכן הבין). ב. ישנם מפרשים דאין הכי נמי דברי תוס' שרירים וקיימים ומצד עיקר הדין ניתן אכן ללמוד 'איסורא' מ'ממונא' (ראה לדוגמא שו"ת חיים שאל ח"ב סימן לח ועוד הרבה), אלא שיש לחפש בכל אחד טעם מדוע אין ללמוד והאם הוא אכן 'חמור' יותר מהממונ. וב'אנציקלופדיה תלמודית' הפנו לשו"ת 'באר יעקב' סוף חלק או"ח שביאר כי מצד עצם הסברא אכן נוכל ללמוד 'איסורא' מ'ממונא' כשהאיסור קל, אך בפועל אין לך איסור או ממונ שאין בו גם קולא וגם חומרא ולכן בפועל לא יהיה ניתן ללמוד לא ממונ מאיסור ולא איסור ממונ והכל על מקומו בא בשלום. ג. כ"ק אדמו"ר הזקן בשו"ת (סימן כח [וסימן: יחי]) בחר לו דרך נפלאה ליישב הדברים. בתשובה ב"ענין היתר עגונה שהשיב בארוכה להרב הקדוש דבארדיטשוב ז"ל" ביאר את דברי התוס' באופן חדש ואלו הם עיקרי הדברים [כדאי לעיין בספר 'כללי הפוסקים וההוראה' להגר"י שי' פרקש כללים צג-צד שביאר יפה את הדברים]: א. הכלל של אין למדין ממונא מאיסורא ולהיפך הוא חלק בלתי נפרד מהמידות שהתורה נדרשת בהם שאין למדין כלל אחד מן השני ואין זה קשור לחומרא או קולא. ב. כל דברי התוס' בב"מ שם הם לא על הלימוד עצמו בעניני דאורייתא אלא אך ורק בענינים התלויים בסברא ושיקול הדעת של רבנן [ראוי לשים לב: אדה"ז לא מחלק בין איסור דרבנן לאיסור דאורייתא כמו שהבינו אחרים – נסמנו באנציק"ת, אלא בין 'סברא' של רבנן ושיקול דעת לבין פסק דין]. ועל כך קאי דברי התוס' שאין הכי נמי את הסברא עצמה ניתן כן להקיש מממונ לאיסור ולהיפך, אולם למרות זאת הרי לפסוק דין על יסוד סברא זו, הרי לא בכל אופן ניתן ובפרט כאשר יש 'חומרא' באיסור שאין בממונ כמו באשת איש. ולחביבותא דמילתא נציג את עיקרי הדברים בלשונו הקדוש: תוכן חלק זה של התשובה עוסק בסוגיה בב"מ כז, ב – האם וכיצד ניתן ללמוד דיני שני 'סימנים' של הבעל המת הנוגע לאיסורים (איסור אשת איש) מדיני ממונות – סימנים בהשבת אבידה והם בהמשך לשיטת התוס': וזלה"ק: ובר מן דין נמי ודאי לא כתבו התוס' מדרבנן הוא דמחמירין באיסור אשת איש טפי

לדין ב'איסורא'. דוגמא והוכחה לדבר: כשם ש'דיני נפשות' ו'דיני ממונות', או 'דיני טומאה' ו'דיני איסור' – אינם חלקים שונים ובכל זאת 'לא ילפינן' אחד מהשני (ועד"ז ב'דיני ממונות' גופא ישנם כו"כ חלקים – מטלטלין, נכסי דלא נידי,

מבממונא אלא בדבר ששנו חכמים במשנה ולא כתיבא כלל באורייתא וגם לא קבלה והלכה למשה מסיני רק היא סברת הלב ושיקול הדעת דחכמי המשנה והתלמוד כאשר נמסרה להם תורה שבעל פה להבין ולהורות בה לפי שיקול דעתם דעת תורה ודעת נוטה להקל ולהחמיר בשל תורה לזכות ולחייב כו' ולזאת אם שיקול דעתם נוטה לסברא אחת וסברוה חכמים לדון בה איזה דבר שבממונ וסברא זו עצמה שייכא ג"כ לענין איסור והיתר קשה הדבר לחלק ביניהם חילוק גמור אם לא מצד חומרא בעלמא באיסורים שהם חמורים ודאי מממונ הקל אבל לא לומר שיש איסור גמור דאורייתא נגד סברא זו עצמה דסברוה בדבר שבממונ, כמו סברא זו דלא חיישינן לב' יוסף בן שמעון כשלא הוחזקו שהיא סברת הלב ושיקול הדעת וכן כל כהאי גוונא. אבל בדבר הכתוב בתורה כמו סימנים דאבדה אי סימנים דאורייתא דילפינן מדכתיב וכן תעשה לשמלתו שהוא קרא יתירה אלא ללמדך מה שמלה כו' כדתנן אף השמלה בכלל היתה כו'... הרי התורה נדרשת ב"ג מדות שנמסרו למשה רבינו עליו השלום דוקא וללמוד דבר מדבר שהוא בנין אב שבי"ג מדות שנמסרו למשה רבינו עליו השלום לא נמסר אלא ללמוד איסור מאיסור ולא ממונ מאיסור כדאיתא בפ"ד דכתובות (דף מ"ו ע"ב) ע"ש בתוס' ומסתמא דהוא הדין איסור מממונ ואפשר דכל שכן הוא דממונ קל". עכ"ל. והנה ב'כללי הפוסקים וההוראה' ביאר את עומק דבריו כך: מכיוון ש'ממונ' מיוסד על 'סברא' ו'שיקול דעת' הרי זה גדרו ולכן פוסקים גם לפועל על פיו, אולם 'איסור' מצד עצמו אינו תלוי ב'סברא' ולכן אין הכי נמי שאולי ניתן להשתמש בסברא – אך לא דווקא לפסיקת דין ורק באופנים מסוימים. עיי"ש (ושם כתב לעיין בשו"ת צמח צדק שנראה בכמה אופנים ויבואר בעז"ה בגליונות הבאים). ולאחר שסקרנו את כללות השיטות נחזור לסכם כך: הכלל של 'איסורא' ממונא לא ילפינן יש בו באופן כללי ב' דעות (או ליתר דיוק ב' אופנים) – א. מצד מידות שהתורה נדרשת בהם אין ללמוד כלל מ'איסור' ל'ממונ' ולהיפך. היינו שהם 'שני חלקים בתורה' (כפי הנוסח השני שכתבנו ב'פנים') ב. בעניני סברא ושיקול דעת – שהוא יסודי 'כללי הלימוד' של ממונות שבהם מכריעים על פי יסודות אלו' הרי אי אפשר ללמוד ל'איסורא' ששם 'כללי הלימוד' שונים שסברא ושיקול דעת הם רק סניף לעצם הפסק ושם הרי כל מקרה לגופו

עבדים - שאין למדים מאחד על השני⁴ ועד"ז
(ב'איסורא') - הרי כן הוא תוכן הכלל ש'איסורא
ממונא לא ילפינן'.

(שיחת י"ג תשרי תשל"ז - שיחות קודש ח"א ע' 66,
לקו"ש ח"ה ע' 390-389, שיחת ש"פ במדבר תשל"ט,
שיחת יום ב' דחג השבועות תשמ"א - שיחות קודש

ויש ענינים שמעיקרא דדינא ניתן ללמוד וכנ"ל בארוכה -
וזה הניסוח הראשון שכתבנו בפנים. בגליונות הבאים יורחב
יותר המסקנות העולות משני מהלכים אלו.

* הנה האמור בפנים ש'קולא' או 'חומרא' היא סברא חיצונית,
כן היא דעת רוב המפרשים, אולם בתוספות בשבועות ל, ב
ד"ה 'אבל' פירשו כי ה'קולא' בממון אינו 'סברא חיצונית'
אלא שייך לעצם גדר מהותו של ה'ממון' שניתן למחילה'
ולכן מצד היותו נתון לדעת בני אדם מהותו שונה [עין
בארוכה בלקו"ש ח"ב בהר ב'], ולפי זה הרי 'קולא' בממון
אינו סברא חיצונית אלא יסוד 'כללי הלימוד' של ממון שהוא
נתון לדעת בני אדם. ודו"ק. ויבואר בארוכה בגליונות הבאים.

[3] בענין 'חלקים שונים בתורה' מרחיב כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א בריבוי שיחות לבאר כיצד מחד התורה היא
'תורה אחת' היינו שהן חכמתה והן מטרתה (חכמה ורצון)
והן דרך וכללי לימודה שווים הם - ובד בבד יכול להיות
'חלקים שונים' כשהיא יורדת למטה - ראה לקוטי שיחות
ח"ט ראה א' הערה 32 ובארוכה לקו"ש ח"ט ע' 157 ואילך.
וראה בשיחות שנשמנו בפנים. והנה בשיחות שם הסגנון הוא
ש'ממונא' ו'איסורא' הם 'דרכי לימוד' שונות הרי בדרך כלל
מחדד ומבהיר כי דבר פשוט שהתורה 'אחת', אך בשיחות
שהנוסח הוא ש'ממונא' ו'איסורא' הם גדרים שונים הנוסח
הוא כי 'למרות שזה תורה אחת' אין זה סתירה שיש בה כמה
חילוקים ולפי זה נכתב הנוסח שבפנים.

[4] הנה לפי המבואר בארוכה בהערה 2 שההבדל בין 'כללי
לימוד' של ממונות ל'כללי לימוד' של 'איסורים' הוא בכך
שב'ממונות' ה'כלל' הוא סברא ושיקול דעת וב'איסור' סברא
ושיקול דעת אינו ה'כלל' אלא רק כעין סברא חיצונית, יש
לעין במה שונה 'כללי לימוד' של מטלטלין ל'כללי לימוד'
של מקרקעי ועבדים? אולם המעיין בשו"ת אדה"ז שם ייוכח
כי אכן יש גם בדיני ממונות גופא הבדלי סברות כגון ב'חזקת
ממון' - עיין בהערות ב'כללי הפוסקים' מקושיית הפני
יהושע בב"מ שם - הרי סברת 'חזקת ממון' שונה במטלטלי

ח"ג ע' 618-617, שיחת ש"פ האזינו ש"פ שובה
תשמ"ג⁵ התוועדויות ע' 81 ועוד).

ב. למרות שהתורה היא 'תורה אחת' - יש בה כמה
חלקים ולכל חלק יש דינים וגדרים⁶ מיוחדים משלו⁷
ולכן 'איסורא ממונא לא ילפינן'

(שיחת ו' תשרי תשמ"ה - התוועדויות ח"א ע' 126)⁸.

ממקרקעי ועבדים. ויבואר בגליונות הבאים.

[5] ושם בארוכה מדגיש שהיסוד הוא 'כללי לימוד' וההבדל
בין 'איסורא' ל'ממונא' זה רק מצד ש'ישנם כללים מיוחדים
בלימוד עניני איסורא, וכללים מיוחדים בלימוד עניני ממונא
. . ועד"ז ישנם חילוקים בדרכי הלימוד דהלכה ואגדה. וראה
הערה הקודמת.

[6] בו' תשרי שם הלשון כפנים 'דינים וגדרים' ובלקו"ש
חל"ג ע' 86 הלשון הוא "גדרים וכללים", ולכאורה בחל"ג
הכוונה אכן שהם 'שני חלקים' של תורה אחת כפנים. ויל"ע.

[7] לפי המבואר בהערה 2 המשמעות של 'דינים וגדרים'
משלו' אינו 'חומרא' או 'קולא' אלא כלשון אדה"ז "התורה
נדרשת בי"ג מדות שנמסרו למשה רבינו עליו השלום דוקא
וללמוד דבר מדבר שהוא בנין אב שבי"ג מדות שנמסרו למשה
רבינו עליו השלום לא נמסר אלא ללמוד איסור מאיסור ולא
ממון מאיסור". ולפי זה אינו שייך לעצם המושג 'ממון' או
לעצם המושג 'איסור', אולם מלשון הרמב"ם שנזכר שם
נראה כי הוא שייך ל'לאו של ממון' דייקא. ויל"ע עוד. [ענין
נוסף שיש לעיין לפי ניסוח זה: מצינו קושיה בכמה אחרונים
(ראה שו"ת נודע ביהודה מהדו"ק אבן העזר סימן פב ד"ה
ומה) דהרי כל ממונא הוא גם איסור [גזל], [ועד"ז הקשה
בשו"ת חוות יאיר סימן רה על מקור הדין ש'השבת אבידה'
נחשבת בברכות יט, ב 'לממונא' ולכן מצד כבוד הבריות
אין משיבים האבידה 'פעמים שאתה מתעלם', והרי השבת
אבידה מצוה היא). עיי"ש בדבריהם. אולם מלשון הרמב"ם
שכתב 'לאו של ממון' משמע שהוא קשור דייקא ל'ממון'.
ויבואר בגליונות הבאים].

[8] ושם: "אולם כשמעיינים בעומק ניתן כן ללמוד סברא
השייכת לממונות לאיסורים אך לא דין" ולכאורה הן הן
הדברים המתבארים בניסוח שבפנים שמצד ה'גדר' של
חוקי כללי הלימוד אין ללמוד ממון מאיסור, אך מצד פרטי
הסברות כן שייך, והן דברי אדה"ז.

אוצר הטוב

הת' שלום דובנר שי' יומטוביאן

כי אכן לשון זו נמצאת בכמה פוסקים, אולם בתשמ"ח חתם הדיון באומרו 'שלעת עתה' מצא לשון זו רק בשו"ת הריב"ש.

אך המעיין בספרים שהובאו בגליון החייל שם הערה 18 יוכח עד כמה לשון קדשו מדוייקת: מה שכתב שבודאי נמצא בכמה מקומות, אכן כן לשון זו נמצאת בפני יהושע, בעצמות יוסף, מהר"ם שי"ק ועוד.

אך המעיין בדבריהם יגלה כי תוכן דבריהם היא ממש אותו תוכן וכמעט לשון הריב"ש! [חלק מהם אף מציינים אליו וגם אלו שלא מציינים ממש כותבים אותו תוכן ולא רק לשון הריב"ש], וא"כ אין הכי נמי 'נמצא בכמה מקומות' כריב"ש, אך אינם מקור בפני עצמו משום שהם כותבים את תוכן חידושו, ועל כך בתשמ"ח חתם את הדיון וכתב כי 'לעת עתה' מצא רק את הריב"ש ולא עוד פוסקים אחרים שכותבים לשון זו, אך לא מצד שיטת הריב"ש, אלא כשיטתם שלהם.

בסגנון אחר: המראי מקום שהובאו בהערה בהחייל אינם מקורות נוספים על הריב"ש, אלא המשך לשון הריב"ש, ולכן יש לחפש מקור נוסף.

ואף כאן ניתן לראות גודל הדיוק בכל אות ותג בדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, אשר גם לאחרי עשרות שנים שהתגלו שיטות אלקטרוניות לחיפוש מראי מקום, הרי עד עתה דברי הרבי שליט"א שרירים וקיימים ומדוייקים.

בגליון החייל 35 במדור 'אוצרות' הערה 18 דנו בציון שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א החל משנת ה'תשד"מ מציינ כמקור למובא בלקו"ת ש"השליח כמותו דהמשלח ממש": 'שו"ת הריב"ש סימן רכח" ומאז נלווה ציון זה לכל השיחות בענין זה.

ובהמשך לזה כתבו כי בשיחת ש"פ תולדות תשמ"ח הערה 13 מציינ בסגנון מיוחד: "לע"ע מצאתי רק בתשובות הריב"ש סרכ"ח". ובהמשך להערה זו ציינו לכמה ספרים מגדולי האחרונים שאף הם כתבו לשון זו של הריב"ש.

וכנראה הכוונה היתה להעיר על כך שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כותב כי "לע"ע מצאתי רק...", אולם לפועל מצינו זאת בעוד מקורות.

והנה בשיחת ש"פ תולדות תשד"מ (נדפס בלקו"ש חכ"ה ע' 340) הערה 6 - שהיא היתה הפעם הראשונה שציינ לשו"ת הריב"ש - כותב וזלה"ק:

"וכן הוא לשון הריב"ש . . . ובוודאי נמצא בכמה מקומות" (ההדגשה לא במקור). ובשיחת י"ב תמוז תשמ"ה (אות ל"א) אומר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "ויתרה מזו כמותו ממש (כהלשון שהובא בכמה פוסקים)".

ובשטחיות היה נראה לומר כי החל משנת תשד"מ כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כותב כי לשון זו נמצאת בריב"ש וראוי לחפש בעוד מקומות, ובהמשך לזה אמר בתשמ"ה

שיטת הרמב"ם בדעת רבי חייא

הקדמה: כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א¹ אומר בשיחת ש"פ קרח היתש"נ סי"ג בקשר לשיעורי תורה: "וכדאי לקשר די שיעורים (עכ"פ מזמן לזמן) מיט אן ענין אין ספר הרמב"ם (ובפרט פון דעם שיעור היומי), ובפרט אז בכמה ענינים וואס מילערנט אין גמרא וכיו"ב, קען אין דעם צוקומען הסברה ועיון דורך זעען וואס דער רמב"ם פסקינט בענין זה", עכלה"ק. ומכאן רואים חשיבות לימוד הרמב"ם (גם) בקשר ללימוד הגמ' שע"ז נתוסף הסברה ועיון בלימוד הגמ'. הענין הבא להלן מבטא ביותר כוונת קדשו.

איתא בגמרא (ב"מ ג, א) תני רבי חייא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידים אותו שיש לו חמשים זוז נותן לו חמשים זוז וישבע על השאר, שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מק"ו.

היינו שכשם שה'מודה במקצת הטענה' כגון שטענו מנה והודה לו בחמישים, ישבע על השאר, כך יהיה גם בכופר בכל שבאו עליו עדים שחייב שבועה על השאר כמודה במקצת הטענה, וזאת למדים מק"ו.

וכן פסק הרמב"ם להלכה בהל' טוען ונטען פ"ד ה"י: "מנה לי בידך, אין לך בידי כלום, והעדים מעידים שעדיין יש לו אצלו חמישים. פסקו כל הגאונים הלכה שישלם חמישים, וישבע על השאר, שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים, מק"ו".

[1] וראה גם שיחת אחש"פ ה'תשד"מ, שא' הסיבות לתקנת לימוד הרמב"ם היא, שבישיבות שלומדים עניני ממונות וכדו', לא תמיד מסתכלים ברמב"ם.

[2] וראה גם רמב"ם הלי' עדות פכ"ב ה"ב, ובנ"כ שם.

[3] תיבה זו אינה כתובה בגמ', ומזה משמע שלדעת הרמב"ם שהנתבע טוען שכרגע אין לך בידי כלום, אך לויית ופרעתי לגמרי, ואז קשה משו"ע חו"מ סי' פ"ז ס"ה,

והנה הקשה ה'לחם משנה' על לשון הרמב"ם "פסקו כל הגאונים", דמאחר שמהגמ' משמע כך מפני שקיי"ל (כת"ק דרבן גמליאל - בגמ' ד.) ש'טענו חטים והודה לו בשעורים - פטור, כר' חייא שההודאה צ"ל ממין הטענה, לא ממין אחר. מהי כוונת הרמב"ם באומרו 'פסקו כל הגאונים הלכה' שמשמע שלולא זאת, לא היתה כך ההלכה, הרי הי' צריך לומר זאת בפשיטות כבשאר ההלכות? וכן הקשה בשו"ת הרשב"א (ח"ג סי' נא).

ומתרץ הרשב"א שמהגמ' לא משמע דוקא כהדין הזה שכתב הרמב"ם דהרי לגבי כופר בכל ובאו עדים שאמרו שחייב במקצת, בכל זאת לא נשבע על מה שלא העידו, דלא כמודה במקצת, ובלשון הגמ': "א"ר זירא, ואם איתא לדר' חייא קמייתא, משתבע אשאר", ומשמע מפשטות לשון הגמ' שלא נשבע.

אך בכל זאת פסקו כל הגאונים הלכה שחייב, משום שר' חייא כת"ק דר' גמליאל סבירא ליה ש'טענו חטים והודה לו בשעורים - פטור, וכך קיי"ל.

והקשו על תירוץ זה מהרשב"א מתוד"ה "בטענו", וז"ל התוס' (שבועות מו, א):

וה"ר יוסף בה"ר ברוך אומר דאינו ראייה, דאפילו מאן דפטר בטענו חטין והודה בשעורין, אפשר דפליג אדרבי חייא, משום דאיכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן אינן בתורת הזמה. ור' חייא תורת הזמה לא פריך כדאמרי' התם. וכן צריך לומר לר' יוחנן דפליג אדר' חייא בירושלמי דפרק קמא דבבא

ובנ"כ שם. שאינו נשבע מדין מודה במקצת, ראה במיוחד בשפתי כהן שם, וצ"ע. ועפ"ז הבנת הגמ' היא באופן אחר, שמדובר בלויית ופרעתי, כנ"ל בש"פ קרח ה'תש"נ, שע"י לימוד הרמב"ם, מתווסף הסברה ועיון בגמ', ואכ"מ.

[4] אבל ראה הגהות מיימוניות לרמב"ם שם.

[5] ביחוד לפי ביאור הרשב"א על המילים בגמ' (ג, ב) אבל העדאת עדים דליכא למימר הכי", עיי"ש.

מציצא אע"ג דפטר בטענו חטין והודה בשעורים לעיל וע"כ צריך לומר דפריך תורת הזמה. עכ"ל התוס'.

היינו שדברי ר' חייא שתורת הזמה לא פריך אינם מקובלים, ולא כך סובר מי שאמר 'טענו בחיטים והודה לו בשעורים - פטור'.

וז"ל הגמ' (ד,א) בדברי ר' חייא: אלא פריך הכי מה להצד השוה שבהן שכן אינן בתורת הזמה תאמר בעדים שישנן בתורת הזמה. הא לא קשיא רבי חייא תורת הזמה לא פריך. עכ"ל הגמ'. ובזה לא הסכימו עימו.

והנה קשה מדברי הר' יוסף ב"ר ברוך שהראה שגם מי שפטר בטענו חיטים והודה לו בשעורים, אפשר דלית ליה דר' חייא, וממילא אין ראיה שהלכה כר' חייא, מזה שקיי"ל שפטור בטענו חטים וגו'.

ואם כן קשה: איך פסקו כל הגאונים כר' חייא, דהרי כל יסוד פסק הגאונים, לפי ביאור הרשב"א, הוא רק לפי הגמ' טענו בחיטים.. פטור, שכאן מסכימים לדעת ר' חייא וכך נשאר להלכה, והנה מראה התוס' בשבועות שאפשר שגם מי שאומר 'טענו בחיטים.. פטור' חולק על ר' חייא, וקשה על פסק הגאונים, לדעת הרשב"א בשו"ת שם?

ויש ליישב זה בדרך אפשר, דאפשר לומר שהרשב"א והלח"מ חולקים על ר' יוסף ב"ר ברוך, ואומרים שמי שאומר ש'טענו בחיטים והודה לו בשעורים

פטור' ודאי יסבור ג"כ כר' חייא שהעדאת עדים מחייבת שבועה.

ובמה שאמר ר' חייא תורת הזמה לא פריך" ג"כ יוכרחו לסבור כמותו, דהנה הטעם שתורת הזמה לא פריך, מפרש רש"י (ד,א ד"ה 'תורת הזמה לא פריך'), שדין התורה שעד אחד מחייבו שבועה, ועד אחד, אם היה מצטרף עם עד נוסף היה בתורת הזמה, ואעפ"כ הוא מחייב את הנתבע בשבועת התורה. ואם איתא דהעדאת העדים אינה גדולה מהודאת פיו שכן אינו בהזמה, אם כך גם עד אחד לא היה יכול לחייב בשבועה את הנתבע, שהרי אינו בהזמה⁵.

ומוכח, שאליבא דאמת גם המ"ד 'טענו חיטים והודה לו בשעורים פטור' אין לו ביאור (מספיק) מדוע הוא יוכל לפרוך מתורת הזמה, והתוס' סתם בטעם הדבר, והרי אפוישי במחלוקת - בין ר' חייא לבין מ"ד פטור - לא מפשינן, ולפי ביאור רש"י ודאי שהוא לא יוכל לפרוך מתורת הזמה, ומסתבר שסובר כר' חייא.

ומתורצת קושיית המקשים על הרשב"א, וכן קושיית הלח"מ על הרמב"ם. הן עצם הקושיא, והן התשובה עלי'.

וע"י לימוד הרמב"ם, מזרזים הזמן דימות המשיח - הערה 17 בקונטרס הלכות של תושבע"פ אינן בטלין לעולם ה'תשנ"ב, שאז יראו מעלתו בספר הרמב"ם - שאינו בטל לעולם, אפי' בעולם התחי' (שם).

כל גליונות 'החיייל' בקליק אחד!

did.li/chayal

אימייל: hachayal@rashlatz.com

לקבלת קישור ופרטים בוואצאפ: 051-2770660

ראה זה חדש

**הופיע! פותחים את 'זמן חורף' בהתמסרות לעיונא
84 עמודי מפרשים על הדפים הראשונים של מסכת 'בבא מציעא'**

- מבית היוצר של תות"ל ראשל"צ -

להשיג בהמייל דמערנכת החייל, בישיבה,

אצל הנציג ב770, ובקישור זה:

did.li/rashlatz

יחי אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הת' משה צבי פנזנר (שיעור א')

חיצוניות עתיק, משא"כ בשאר המקומות דלעיל מדובר על הא"ס שנמצא ברדל"א (כפי הלשון בד"ה פדה בשלום שם סי"א: "פנימיות עתיק (א"ס שברדל"א"), וזה דיוק הלשון "שעיקר הענין דעתיק הוא הא"ס שברדל"א", וכשיתגלה פני' עתיק, יתגלה שהמציאות האמיתית דכל הנמצאים היא אמיתת המצאו, כמבואר בקונטרסים הנ"ל, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י הרבי מלך המשיח שליט"א, תיכף ומיד ממש ממש בממש בפשטות.

ב. ויש להוסיף ביאור בענין החילוק בין רדל"א לבין א"ס שברדל"א, ובענין פנימיות וחיצוניות עתיק בכלל, דהנה מובא בחסידות שבעתיק יש ז' תחתונות (שהן ע"ד ז' מדות), ויש ג' ראשונות הנקראות תלת רישין, שהן ע"ד חב"ד דעתיק. ומובן כי ביחס לז' תחתונות דעתיק (המתלבשות באריך), הנה כל התלת רישין נקראות "פנימיות" עתיק, וכידוע שמוחין בכלל הן למעלה מעולמות.

ובתלת רישין גופא, הנה "הראש העליון" הוא הנקרא רדל"א (כלשון הצ"צ באוה"ת שם), וממילא רדל"א הוא פנימיות עתיק ביחס לב' רישין האחרים.

והנה על פי זה, רדל"א הוא דוגמת ענין החכמה, והוא חכ' דעתיק. והנה מבואר בכמה מקומות בדא"ח (החל מהגה"ה בתניא פרק ל"ה), שאור א"ס מאיר בחכ', מפני שחכ' היא ביטול לגמרי והיא פשיטות לכן דוקא בה שורה אוא"ס. ומובן שיש כאן שתי בחינות: יש את החכ' עצמה, שאמנם היא בחי' אין ופשיטות, אבל יחד עם זאת היא ראשית ההשתלשלות, ויש את האוא"ס השורה בחכ', שהחכ' היא רק דוגמת כלי אל האוא"ס.

וככל המשל הזה המבואר לגבי חכ' דאצילות, יש לבאר בדקות יותר בחכ' דעתיק הנקראת רדל"א, שיש את הרדל"א מצד עצמו, ויש את הא"ס שברדל"א, ולגבי הא"ס שברדל"א - הנה רדל"א עצמו הוא ל"חיצוניות עתיק" יחשב, כדברי הצ"צ.

[כדאי כמראה מקום נוסף לכללות הענין בדעת הצמח צדק בפנימיות עתיק - להוסיף כי באוה"ת שם, ע"פ המצויין בספר הליקוטים דא"ח להצ"צ, לאוה"ת על חנוכה עמ' רצג, 586 מבואר ש'כובע ישועה' זה כתר דעתיק, שלמעלה מכל ע"ס דעתיק, וזהו פנימיות עתיק, דהרגא הנעלית ביתר בעתיק].

גליון זה יוצא לאור בימים הסמוכים לפטירת משפיענו הגה"ח ר' זלמן ניסן פינחס ע"ה נוטיק. אין זה סוד כי הרב נוטיק בין שלל עיסוקיו היה מתכנה להגיה ולשים עין על גליון 'החייל', כמה פעמים העיר כי כמו שיש את המדור 'א ווארט אין נגלה' ואת המדור 'עתיק' משיחנו יש גם להוסיף מדור שיעסוק בחידושים בחסידות שיכתבו דווקא על ידי התמימים, וכדרכו הוסיף כי זהו אחד מחידושו של הרבי מלך המשיח שליט"א שתמימים יכתבו 'חידושים' בחסידות ודוקא בענינים עמוקים, שזוהי הטעימה העיקרית מימות המשיח בהם אנו נמצאים עתה.

בכל ל"ו הגליונות שיצאו עד כה לא אסתייעא מילתא למדור הזה, אך דווקא בגליון זה היוצא לאור בעת רגע קשה זה, הרי הרב נוטיק חוזר ואומר שכל ענין צריך לגלות בו את הטוב הגלוי ולכן אנו פותחים בזאת את המדור החדש. המדור בהגהתו המדוקדקת של משפיע שיעור ב' הרה"ח הרה"ת לב שיי' לייבמן ות"ח לו על כך.

רישא דלא אתידע

א. בקונטרס י"ט כסלו (וכן קונטרס חנוכה) תשנ"ב, מבואר שפנימיות עתיק היא הדרגא ד"רישא דלא אתידע", חכמה דעתיק, ששם נמצא הא"ס בעצמו - בכל עצמותו וזהו "עיקר הענין דעתיק", שיתגלה דוקא בגאולה האמיתית והשלימה, כדאיתא בפע"ח שער הק"ש פט"ו, משא"כ בימי שלמה התגלה רק עתיק סתם ולא עיקר ענינו.

והנה באור התורה להצ"צ על פרשת בלק (עמ' א'מג), כותב בהחילוק בין 'שעשועים' ל'בכר': "עוד יש לומר כי שעשועים הוא המשכת פנימי' עתיק, משא"כ רכ"ב, נר"נ, עדיין ההמשכה מחיצוניות עתיק הנק' רדל"א כו". עכלה"ק. זאת אומרת שרדל"א הוא לא יותר מאשר חיצוניות עתיק - לכאורה היפך המבואר בקונטרסים הנ"ל מתשנ"ב, מיוסד על ד"ה "פדה בשלום" העת"ר, שרדל"א הוא פנימיות עתיק? [וכן הוא גם בקונטרס ענינה של תורת החסידות בתחילתו].

ולולי דמסתפינא - אולי יש לומר: שהצ"צ מדבר על רדל"א מצד עצמו (ולא א"ס שברדל"א) - והוא הנקרא

הלמדן

/ סיפורו של 'תמים'

שבת הפצה בעיר התורה - חלק ראשון

וחלק בחורי ישיבות סקרנים שאוהבים אחרי סעודת שבת בישיבה להסתובב בין הבתי כנסת ולהיכנס קצת ל'אקשן' שמספק מידי שבוע בשמו"ס השבועי - ר' אריה דרשן.

בפינה יושבים להם שלשה שנראים כל כך שונים כאן בנוף הבני-ברקי: יצחק אלחנן קיי. הלל צייטלין ושניאור פרידמן, עם דגלונים על הכובעים והחליפות והבעות פנים חב"דיות. יצחק אלחנן יושב ומעיין בליקוטי שיחות. הלל צייטלין מטמין בחומשים 'דבר מלכות' ו'כרטיסי משיח' ושניאור פרידמן יושב רותח מרמת הקיצוניות והשנאה לחסידים שמשדר ללא הרף הדרשן המבוגר כפוף הקומה.

דומה כי ככל שר' אריה דרשן המשיך לדבר, כך אמרותיו הפכו להיות יותר קיצוניות וחריפות. שניאור פרידמן הביט על קהל המאזינים והתפלא מהתגובות. חיוכים ואפילו פרצי צחוק... "אני יגיד לכם ווארט איום ונורא... אפילו את ה'יום כיפור', את 'אחת בשנה' הם הפכו ל'פסל ומסיכה'... חושבים כמו גויים שפעם בשנה מגיעים לטמפל מקשטים אותו יפה, מלבישים את הארון קודש בלבן. קונים נעליים לבנות וחלוק לבן כמו אחות בחדר ניתוח, בוחרים איזה בעל כרס שיסלסל בקולו וכך הם בטוחים שהבורא ברוך הוא סולח להם! גויים! גויים! גמורים! אצל הבריסקער רב לא היה כזה דבר לסלסל ב'כל נדרי' ובכלל 'כל נדרי' אמרו בלחש ובמהירות. זה מנהג בלבד. העיקר היה בברכת ה'שהחיינו' שם הדאורייתא על היום טוב... הבריסקער רב היה אומר כי ביום כיפור צריך להיות בשמחה כי יש דין של 'שמחת יום טוב'. מי שחושב ש'שמחת יום טוב' זה להיות מזוללי בשר וקוגל, הרמב"ם כותב עליו שזה רק 'שמחת כרסו'... איי הבריסקר רב... יש חושבים שהבריסקער רב היה 'עמוד האמת' וכל התוארים של העבודה זרה שהגויים החרדים הכניסו... כל

פוק"י

צאצקעס

"אתם יודעים מה זה 'יהודי'? . . זה להיות 'בובה' של התיירה. איי שמעתי בעצמי מר' חצ'קל [הערת מערכת החייל: אולי הכוונה לר"י חברון ר' יחזקאל סרנא] כי הסיבה שלגויים יש צאצקלאך [-בובות] של עבודה זרה היא, כי אצלנו היהודי עצמו הוא ה'צאצקלע'... אצלנו אין תמונות של צדיקים ואין כלים וקישוטים מכסף וזהב, יש רק תיירה! קינדרלאך! כל מי שאתם רואים אצלו צאצקלאך כאלה... זה הכל מנהגי גויים. גויים גמורים [הערת מערכת החייל: עפ"ל]. יהודי צריך להיות בעצמו ה'בובה'. איך יהודים מסתפרים? רק איך שכתוב בתיירה. איך אוכלים רק מה שכתוב בתיירה. איך ומתי מחייכים רק מה שכתוב בתיירה... ומה הדבר שמרגש ומשמח? רק מה שכתוב בתורה. בתיירה לא כתוב ניגונים ובתיירה לא כתוב פסיכולוגים!... בתיירה כתוב שהתיירה משמחת ומרגשת אותנו! לא יותר! השאר זה הכל שקר!... איי איי איי זה הדיברה השניה "לא תעשה לך פסל וכל תמונה..." אל תעשו בובות... לא שיריים... לא ריקודים ולא ניגונים... תהיו אתם בעצמכם ה'פסל' של התיירה! שלא יהיה לכם כל רצון אחר".

ליל שבת פרשת יתרו. 10 בלילה. ר' אריה דרשן בדרשתו השבועית בבית מדרש החשוך 'בית ברורמן' בבני ברק. סביב שולחנות עתיקים ומגורדים יושבים כמה מנינים. חלקם מבוגרים

'חלוקת התוארים' החדשה זה הכל מהאוניברסיטה של הגויים, אתם יודעים מה היה הבריסקער רב? הוא היה ה'בובה' של הרבוננו של עולם! הוא פשוט היה יהודי, עבד ה'! זה מה שרש"י אומר לנו בדיברה הראשונה בפרשה 'על מנת כן הוצאתי אתכם שתהיו לי עבדים...' איי עבדים... לא בעלי כרס המתלבשים בכגדי צבעונים ומסלסלים בשירי עוגבים דמתקרי נגינה חסידית..."

די. שניאור פרידמן לא יכל כבר לסבול. אפילו נגד יום כיפור הוא מדבר? "שוב פעם אני נגרר אחרי ה'יצחק אלחנן' הזה. למה זה תמיד קורה לי? יצחק אלחנן החליט לנסוע לשבת לבני ברק ואני כמו טיפש בסקרנותי נגררתי אחריו. בינתיים עוד לא עשינו קידוש ואנו יושבים בבית כנסת עם אנשים הזויים ממש..." שניאור המהורהר לא הצליח כבר להתרכז. הרעב נתן בו אותותיו.

הוא שב והביט לעבר יצחק אלחנן ולא הצליח להבין מאיפה יש לו את שלוות הנפש הזו לשמוע את דבריו הקיצוניים של ר' אריה דרשן, לשתוק ולהמשיך ללמוד. "תגיד אתה מצליח להקשיב למה שהוא מדבר וגם ללמוד 'ליקוט'?" "... יצחק אלחנן הביט לעברו וענה ברפיון "אני מכיר את הדרשות האלה מאז שאני ילד.

אבל תראה איזה השגחה פרטית, אני רוצה להראות לו את ה'ליקוט' שאני בדיוק לומד עכשיו - 'ליקוט' ליתרו בחלק כ"ו על כפיית הגויים לקיום 'שבע מצוות בני נח'. הנקודה של גוי שהוא רק יכול להיות קשור להשם בכפייה. זה מה שר' אריה דרשן מתאר, הרבי מלך המשיח שליט"א מסביר שזה העבודה של גוי. אך ביהודי יש 'בחירה' בגוף הגשמי. יהודי לוקח 'עובדין דחול' 'לשם שמים', הוא יותר מ'בובה'... מאיפה מי שלא לומד חסידות מבין בעבודה זרה בכלל?..."

שניאור ציפה שיצחק אלחנן ישתף אותו בתחושותיו, אולי יספר לו על ילדותו, אך במקום זאת, יצחק אלחנן המשיך 'להסביר זאת' על פי ה'ליקוט' של יתרו מה סובר הדרשן המטורף ומה הרבי סובר,

והוא יצחק אלחנן כאילו בסך הכל 'מאזין מהצד לכל הדין'. "אז המשפיע ר' אהרקע כן צודק", הרהר פרידמן, "בן אדם יצחק אלחנן הוא לא, אולי הוא מלאך, אך התורה ניתנה לבני אדם... כמו שכתוב ב'ליקוט' בחלק ח"י... לחג השבועות", חיקה אז ר' אהרקע את יצחק אלחנן... שניאור פרידמן הגיע לכאן מתוך סקרנות להכיר את יצחק אלחנן ומשפחתו, אך בינתיים מהרגע שהגיעו עד עכשיו מלבד גיחה קצרה לביתו של יצחק אלחנן להניח את הדברים, עוד לא היו בבית ואפילו לא עשו קידוש. הלל צייטלין עסוק בחלוקת כמויות 'שיחת הגאולה' וחברות 'דבר מלכות' בבתי הכנסת כאשר יצחק אלחנן נותן לו את מסלול בתי הכנסת, כשהוא עצמו עסוק בסיום ה'ליקוטים'.

"תגיד את האמת אתה לא רעב? כבר עשר בלילה..." הפנה שניאור פרידמן את שאלתו להלל, אך הלל ענה בקולו הצפצפני כשהוא מנסה לחקות את ר' אריה דרשן "רעב? ... שומו שמים... יהודי הוא בובה של התיירה... התיירה אמרה לחלק 'דבר מלכות'... אז ממילא אני לא רעב..." לרגע שניאור פרידמן חיך מההומור, אך הלל המשיך "אתה יודע מה? הדרשן הזה מתאים לי מאד. הוא צודק. אני מזדהה איתו יותר ממה שאני מתחבר למשפיע ר' אהרקע! אין עולם! יש רק מה שהתורה אומרת..." שניאור נדהם "אתה לא מבין שהוא שונא חסידים והוא סתם עוד מתנגד יותר גרוע מאלה המתוארים בספר הזכרונות? הוא לא מתכוון ש'אין עוד מלבדו', הוא פשוט לא יודע מה שהוא מדבר, אם הוא היה פותח את הפה על חב"ד היית פתאום מאד מבין מה הוא חושב עליך"..." אך הלל צייטלין נותר בשלו "עדיף קיצוניים שאומרים את מה שהם חושבים, מאשר דרשנים שמנסים לדבר יפה".

שניאור נותר בודד. "למה תמיד אני נגרר אחרי הקיצוניות הזו? גם בחברון נגררתי אחריהם וגם בבני ברק..." לרגע הוא הרהר ללכת לבית כנסת חב"ד ולנסות להתארח אצל מישהו, אך בשבת

עצמו לא יכול לדבר, רק אם הקב"ה יעשה אותו כ'ציפור המדברת' ויפתח את פיו...".

כל הנוכחים סובבו פניהם בתימהון לעבר יצחק אלחנן, רק ר' אריה דרשן לא הגיב. הוא הכיר היטב את יצחק אלחנן. את אביו ואת אמו - - -

לרגע שניאור פרידמן נרגע, בכל זאת יצחק אלחנן יודע איך לפתוח ואפילו להחמיא לרב המטורלל הזה. אך הוא לא צפה את ההמשך...

"הרמב"ם בהלכות מלכים כותב שהדרך להשפיע על אומות העולם לקיים שבע מצוות בני נח הוא דווקא בכפיה, ועליהם לעשות זאת רק בגלל שמשוה רבינו ציווה ולא מצד שהם מבינים זאת בשכלם... הענין הזה יהיה גם אצל מלך המשיח, לכן הרמב"ם כותב שהוא 'יכוף כל ישראל'... אך אצל יהודי יש גם עבודה של 'לא לשמה'. לכן ה'יכוף' של משיח הוא גם בדרכי נועם, זה השיחה שהמלך המשיח אומר כאן בלק...".

שניאור עמד בחוץ בהלם. פחות מהאומץ של יצחק אלחנן, יותר מהתגובה. שקט מוחלט היה בקהל. אולי מההעזה ראשוני, אולי מההעזה של בחור חבד"י להיכנס למעוז המעוזים ולהתחיל לדבר דווקא על שבע מצוות בני נח ועל מלך המשיח!...

ר' אריה דרשן שתק בהתחלה, אך כאשר ההקשבה ליצחק אלחנן היתה בשיאה הוא גדע את דבריו בלעג:

"נורא נוראות... יש כאלה שהפכו את הלכות עבודה זרה להלכות מלכים... קיבלתי מר' וועלוועל צצ'יק ששמע מהבריסקער רב כי את הלכות מלכים כתב הרמב"ם רק כדי לא לסיים בהלכות ממרים...".

כולם חייכו, אך יצחק אלחנן לא חשב לסיים. "עיקר יסוד ההבדל בין ישראל לעמים הוא בבחירה בגוף הגשמי של היהודי 'הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם', יהודי במהותו למעלה מהעולם גם אם הוא נדמה לעולם, והתפקיד של יהודי לרומם את ה'תחתון' עצמו, לכן אצל יהודים ה'יכוף' של מלך

חורפית בעשר בלילה מי יקבל אותו? הוא לא מכיר בבני ברק חב"דניקים, מלבד אולי קרוב רחוק של אמא, אך הוא בטח לא מכיר אותו ולדפוק בשעה כזו? זה רק יצחק אלחנן יכול... לא הוא.

"תראה איזה 'אותיות' של מלך ב'ליקוט' הזה, הרבי מלך המשיח שליט"א מסביר כי גוי מוכרח לקבל שבע מצוות רק מצד 'יכוף', כי המהות של יכוף הוא קבלת עול מלכות וזה עיקר הענין של קיום מצוות אצל גוי, ובהערה 61 המלך מסביר שזה ענין של 'יכוף כל ישראל' של מלך המשיח! אז גם אנחנו צריכים 'לכוף' את כולם לקבל את המלכות! חייבים כאן עכשיו לדבר על השיחה על כפיית אומות לקיים שבע מצוות! מוכרחים! הרבי מלך המשיח שליט"א מחייב אותנו!" - - -

שניאור פרידמן הסתחרר... כאן? מול כל הקהל המוסת הזה?... בחושך הבני ברקי של ליל שבת יצחק אלחנן יעזיז לדבר? מול הדרשן הנורא הזה?... ועוד מה לדבר? מילא לחזור ענין על הפרשה, אך להסביר להפיץ שבע מצוות?... "לא! אני לא יהיה כאן! ילך כאן אש ואפילו מכות!"...

הוא יצא החוצה והתיישב על ספסל, אך ניסה לעקוב מבחוץ. בעצם אפילו הלל צייטלין נתקף חרדה. "מילא לחלק חומר בתוך הסידורים, אבל לדבר מולם?... איך הם יתנו לו? זו ממש משימת התאבדות..."

הלל הביט ביצחק אלחנן ושם לב כי הוא מתכוונן... לגרוע מכל... הוא הביט שוב בליקוטי שיחות רפרף אחורה וקדימה, שינן את הנקודה וכשהרגיש שר' אריה עומד לפני סיום, הוא... נעמד - - -

שניאור שעמד בחלון, עצם את עיניו מפחד! אפילו הלל צייטלין התרחק כמה ספסלים אחורה!

"הרב אמר שיהודי הוא בובה... מה שהרב אומר יש לזה מקור בחסידות חב"ד, זה הסיבה שאומרים כל פעם לפני שמונה עשרה "א-ד-נ-י שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך", יהודי אומר לקב"ה כי הוא מצד

המשיח הוא גם בדרכי נועם כך מסביר כאן בשיחה הרבי שליט"א מלך המ...".

"שקץ תשקצנו... תתביישו לכם... אין חינוך.... בזמני היו קורעים לו את הספר בשבת וסוקלים אותו. אוי ואבוי מה שעכשיו הגאון הצדיק ר' יצחק אלחנן ספקטור מרגיש בשמים... תשנה את השם שלך, במקום שם קדוש כמו יצחק אלחנן... תתפללו על אחמד בן לייזר וחנה המשוגעת שישוב מדרכו הרעה" - - -

בבת אחת כל בית הכנסת קפא בתדהמה. לא על דבריו של יצחק אלחנן, אלא על לשונו הבוטה של ר' אריה דרשן. חלק מהמתפללים רק עכשיו זיהו כי הבחור החב"די הזה, הוא בעצם העילוי האגדי יצחק אלחנן, בנם של ר' לייזר וחנה קיי. הזוג הזה היה קדוש בשכונה. חלק ריחמו עליהם על מחלתה של האם ועל הבן שעבר לחב"ד, אך רובם ראו בהם אנשים גבוהים. לבזות אותם ככה בבית כנסת? מול בנם?...

מתוך הקהל נעמד יהודי מבוגר, התקרב לר' אריה דרשן וניסה לומר לו משהו, אך ר' אריה איבד את עשתונותיו. הוא ירד בעצמו מהבימה והחל להתקרב ליצחק אלחנן כשגופו רועד מכעס, תוך כדי שהוא ממלמל "יד העדים תהיה בו בראשונה... מצוה בגדול".... אך היהודי המבוגר ניגש לר' אריה, בעדינות תפס בזרועו וחסם אותו בגופו. "ר' אריה, 'האדם ניכר בכעסו...' ר' אלה [הערת מערכת החייל: אולי הכוונה למשגיח של 'כפר חסידים' ר' אליהו לאפיין] הרי אמר שה'כעס' הוא גילוי האמת, אך 'אמת אמר אל יברא'... זה יזיק לבריאותכם... תלכו הביתה לנוח...". יצחק אלחנן הכיר את היהודי המבוגר היטב, היה זה הגבאי החביב ר' נח. אמרו עליו כי למרות היותו איש פשוט הצליח במשך למעלה מחמשים שנה להיות גבאי בבית כנסת של מאות בעלי גאוה'ניקס מובהקים, אך מעולם איש לא נפגע. הוא ידע תמיד לנווט בין העליות והכיבודים. ר' נח היה תלמיד מובהק של ר' אליהו לאפיין וממנו למד את תורת המידות למרות היותו איש פשוט. עשרות פעמים ר' נח היה משוחח עם יצחק אלחנן כילד, אך עכשיו משום מה הוא פנה מול עיניו של ר' אריה ליצחק אלחנן ואמר בקפידה "כשאדם משכמו ומעלה מדבר אסור להתערב בדבריו, הרי המשנה אומרת 'וחילופיהם בגולם'". דומה היה כי ר' אריה נרגע והחל לפסוע לעבר היציאה, אולם כשעמד כבר ליד הדלת ראה

מולו את הלל צייטלין עטור בדגלון על החליפה והכובע ובידיו חבילת 'דבר מלכות'... לרגע הלל קפא על עמדו בפחד מפניו הבורקות של ר' אריה, אך כאשר שם לב כי שניאור פרידמן מביט בהם מהצד, הוא אזר אומץ והגיש חוברת 'דבר מלכות' לר' אריה - - -

גופו של ר' אריה החל לרעוד בבעתה. הוא תפס את חוברת ה'דבר מלכות' הלבנה ו... ניסה לקרוע אותה... אך באותו רגע קרה משהו מוזר. אחד הבחורים מתוך הקהל, מגולח למשעי עם בלורית ענקית שפיצח כל העת גרעינים, תפס את ידו של ר' אריה, הוציא מידו את ה'דבר מלכות' ובמבע מפחיד אמר לו. "אתה יודע שבלי חב"ד בחורים כאן היו מתקלקלים... הדרשות שלך רק מצחיקות ולא יותר, הנוער בשכונה כאן עם רגל בחוץ. תגיד תודה לחב"ד שמקרבים יהודים ואל תתעלם מהמצב. עם שטויות על להיות 'כובות של רבוננו של עולם' וקללות וגידופים לא מקרבים אף אחד. אם יצחק אלחנן קיי לא היה נהיה חבדצקער, הוא בטח היה נהיה אתאיסט כמו הבן שלך יצחק אלחנן. אז תפסיק לבלבל את הראש, זקן ממרא שכמותך" - - -

בכל אותה עת של המאומה לא היה ניכר על יצחק אלחנן התפעלות, אפילו היה נדמה לשניאור פרידמן כי הוא נהנה מהבלאגן שהוא יוצר, אך כאשר הבחור החל לדבר, יצחק אלחנן נרעד "זה... זה אריה קרליץ"... החבר שלו לשעבר שלעג לו כאשר המגיד-שיעור ר' לייזר קלופט זרק את הלקוטי שיחות חלק טו באמצע השיעור! עכשיו הוא מתקיף את ר' אריה דרשן? ועל מה? על ביזוי חסידי הרבי מלך המשיח שליט"א! "העולם מוכן לגאולה", מלמל באושר...

*

1 בלילה. ליל שבת קודש.

רק לפני דקות יצאו שניאור, הלל ויצחק אלחנן מבית המדרש כשהם מסוחררים מרעב. שניאור פרידמן היה בעננים. כל הסיפורים על "העולם מוכן לגאולה", התממשו מול עיניו. שלוש שעות הם ישבו בבית המדרש הנחשב ל'שפיץ שבשפיץ' ב'הווי' הבני ברקי. בית המדרש היה כולו חשוך כמיטב המסורת, מלבד נורות חלשות שהשתלשלו מהתקרה שעבדו על גנרטור מרעיש. יצחק אלחנן ישב עם קבוצה שאירגן סביבו אריה קרליץ כשהוא

לא צבעו ולו פעם אחת את חדר המדרגות הזה, הכל מוזנח מלבד המעקה שנראה כי עבר שדרוגים והגבהות למיניהם, חלקם בצורה פרימיטיבית על ידי קשירת עצים וחלקם על ידי הוספת ברזלים. תמונה אחת או קישוט מאן דכר שמיא. יצחק אלחנן ראה את פליאתו של שניאור פרידמן מהתיקונים במעקה והסביר כי לכל שכן במרוצת השנים יש איזה 'חומרה' נוספת במצות ו'ועשית מעקה' גם בגודל ובשיעור וגם בחוזק לכן כל שכן עשה לו כאן תיקונים לקיים את המצוה בהידור יותר... "אצלנו בשיכון אם מישהו יעיז לעשות כזה דבר יקראו ל'ועדה לתרבות הדיור'... אז כאן ה'תרבות' זה ה'תיירה', הרהר שניאור בדבריו של ר' אריה דרשן.

מהרגע שהם נכנסו פנימה שניאור פרידמן כבר לא עסק בכלום. הוא רצה רק לאכול ולנוח. אך עכשיו אצל יצחק אלחנן קיי משהו נרעד. משהו בבית הזה מחזיר אותו אחורה. איזה פחד פנימי תוקף אותו. בטח עכשיו עם שני בחורים חב"דניקים כמו שהוא הביא. הוא במפורש הגיע מאוחר כדי לא להיתקל באבא. נגמרה התקופה שיצחק אלחנן חשב להפוך את אבא לחב"דניק ולגרום לו ללמוד שיחה עם אמא ביחד. המשפיע שלו אמר לו כי זה לא תפקידו. הוא מצווה לכבד את 'אביו ואת אמו'. את אבא בנפרד ואמא בנפרד ולא את אמא-אבא. "לכל אחד בחייו יש מטלות שמלך המשיח מטיל עליו לבצע. זה לא מהמטלות של יצחק אלחנן", הסביר-הבהיר לו המשפיע. יצחק אלחנן אף מצא לכך מקור. הרי התורה במפורש מחלקת בין 'כבוד אביו' ל'מורא אמו'. לכל אחד יש גדרים משלו ואין לערבם יחד. כאשר הוא כתב על כך לרבי מלך המשיח שליט"א הוא מצא רמז לכך [הערת מערכת החייל: אולי הכוונה גם לנלקט בספר 'אגרת החינוך' עמוד 287 ועוד].

במין אינסטינקט יצחק אלחנן נכנס כמעט על בהונות רגליו למטבת, אך כבר מזוית הדלת הופתע לראות פלטת שבת ועליה אוכל! "הרי אבא לא משתמש בזה בכלל", הרהר בתמיהה מבוהלת. "אצל אבא הרי האוכל עטוף בשני שקים המשאירים מעט

מבאר את ענין ה'בחירה בגוף הגשמי' שהיה במתן תורה ואת נצחיות חייו הגשמיים של משה רבינו ומלך המשיח שליט"א. בצורה גאונית הוא קישר להם את כל ה'ליקוטים' שבכרך כו. החל מה'ליקוט' המפורסם הפותח בנצחיות חיי משה רבינו, דרך ה'ליקוט' לפרשת בשלח על מאכל ה'מן' שהוא מאכל עצמי כמו פנימיות התורה המפרנס את הגוף הגשמי ממאכל הנשמה, כשהוא מתמקד במיוחד בהפצת שבע מצוות בני נח וגדר סימני 'בחזקת משיח' המתקיימים בהידור אצל הרבי מלך המשיח שליט"א.

אריה קרליץ היה בעננים. משום מה כרך ה'כו' של לקוטי שיחות תפס אותו, הוא ישב בעצמו עם שלשה בחורים דפדף והתלהב. "אתה קולט שזה רק חלק אחד מתוך עשרות. תראה כמה גאוניות וגיוון של נושאים. אתה באמת חושב שסתם יצחק אלחנן קיי העילוי של כל השכונה נמשך לחבדצקער רעבע? אתה יכול ללעוג על חב"ד עם הבדיחות התינוקיות של ר' אריה דרשן עד מחר. אתה לא חושב שרימו אותנו? אני כבר לא קונה מה שמכרו לנו כאן על חב"ד..."

הלל צייטלין לראשונה בחייו ישב עם שלשה בחורי ישיבה ולמד איתם את 'דבר מלכות' יתרו כשהוא מקריא ומבאר את ההבדל בין לוחות ראשונות ושניות, מלמעלה למטה ומלמטה למעלה ושלשת התקופות בגילוי מלך המשיח בדורנו.

רק שניאור פרידמן ישב והקשיב. אולי הוא חשש להנהיג וללמד, אולי הסקרנות הטבעית שבתה אותו. משהו אחד הפריע לו. הוא שם לב כי יצחק אלחנן מרגיש כאן מידי בבית. אז בעצם הוא לא ממש השתנה. הוא נותר בני ברק, רק הוא עכשיו במקום לשמוע דרשות מר' אריה דרשן ולעיין בכתבי בריסק, הוא 'חי' לקוטי שיחות. אז מה בעצם ההבדל?

עכשיו הם בדרך לביתו של יצחק אלחנן לעשות קידוש.

כבר בחדר המדרגות שניאור פרידמן הרגיש זרות. ריח עתיק וישן. דומה כי מאז שבנו את המקום

הסורג החלוד נותר כמו שהיה מאז ומתמיד כשעליו שארית מכלוב ציפורים ובתוכו שקיות עם חצאי מלפפונים ותפוחים של תרומות ומעשרות המחכים להרקב. היה זה הכלוב של הציפור שאמא קנתה לו בילדותו.

פעם כשאמא חזרה מבית הרפואה היא הביאה עמה כלוב בצבע כחול ובתוכו ציפור-שיר בזהבית. לא היה מאושר ממנו. יום-יום לפני שהלך לחיידר היה מאכיל את הציפור וכשהיה חוזר היה עומד לידה ומקשיב לזמירותיה... לפעמים אפילו באמצע הלילה היה מתעורר ומביט בציפור המנומנמת כשהוא מנסה ללטף אותה באצבעו...

עד לאותו יום. יצחק אלחנן חזר מהחיידר ורץ היישר לחלון. לציפור שלו. אך... הכלוב היה ריק.

"אמאאאא איפה... איפה הציפור?...?" אמא ישבה, הביטה בו בעינים עמוקות, החזיקה בידו ולחשה... "אבא אומר שאתה פחות משקיע בלימודים בגלל הציפור, אז הוא שחרר אותה" - - -

עיגולים שחורים החלו להסתובב סביבו... הוא פרץ בבכי כשהוא מזנק לחדר המדרגות ומדלג את כל המדרגות... "איפה הציפור... איפה הציפור..." הוא החל לרוץ ולהסתובב סביב הבית... ליד עץ האתרוגים של ר' גדליה הוא ראה חתול שחור מותיר את כנפיה והולך - - -

"זה ר' גדליה אמר לו לשחרר את הציפור לחתול... אבא ור' גדליה הם רעים. הם אנשים רשעים" - - -

מאז הכל נשכח. אבל דווקא עכשיו, כאן ליד הלל צייטלין ושניאור פרידמן זה חזר אליו. יצחק אלחנן חש שפניו רטובות, הוא ניסה לנגבם במהירות, רק שניאור פרידמן ראה וקפא... "לא. אבא ור' גדליה לא רעים", עברה ביצחק אלחנן מחשבה בוגרת, "הם בסך הכל רוצים להיות 'בובות' כמו שר' אריה אמר. 'בובות' לא חשות את שירת הציפורים" - - - יצחק אלחנן הסתובב לעבר שניאור פרידמן, הביט בעיניו הנדהמות-מה, הביט במטבח וכעס על עצמו "איך לא ערכתי את השולחן לקידוש, הם בטח רעבים מאד. אז בעצם אולי גם אני ממשך להתנהג כ'בובה' בני ברקית... כך אומר עלי ר' אהרןקע..."

*

חמש וחצי לפנות בוקר. ליד השולחן במטבח יושב

חום כדי לא להיכנס בשום צורה לדיני 'מגיס', מלבד המים שמונחים בכוונה על פתיליה קטנה מכוסה עם כל דיני 'גרופה וקטומה', כדי לא להיות כמו הצדוקים... אבא תמיד אמר "כך ראיתי אצל ר' גדליה. מים לשתייה מונחים על אש מכוסה כמו בזמן הש"ס, והאוכל ב'הטמנה' בלבד" [הערת מערכת החייל:.... "אז מה הפעם? אולי זה בשבילנו?...". לא יכול להיות!"]...

הוא נכנס לתוך המטבח ולרגע הוא ממש נרתע אחורה. על שולחן בסוף המטבח לאור חלוש, ישב אבא עם הטלית קטן הענקית, תחבושת מוזרה על עינו הימנית וסביבו עשרה ספרים מכל הסוגים כשהוא לומד חומש מתוך ה'מקראות גדולות' העתיק. משהו באבא היה נראה לו מוזר. כן, כנראה סבר הפנים המרוכך. "אתם מכירים את האבן עזרא על הדיברה הראשונה בפרשה?...?", שאל אבא במין נימוס לא מוכר. "זה ממש חסידות... ממש חסידות...". יצחק אלחנן היה בהלם. איזה רעד בלתי מוסבר תקף אותו לרגע והוא השתתק. אך דווקא הלל צייטלין הרגיש 'בבית' וענה "חסידות זה רק הרביים. רבותינו נשיאנו. השאר זה רק דרשות". שניאור פרידמן קפא. "הוא לא יודע כלום. ככה מגיבים על אחד מהראשונים?...". אך את הנעשה אין להשיב, עיניו של לייזער קיי בערו מכעס והוא פלט "ר' גדליה צדק... הם חושבים שהיהדות התחילה בבעל שם טוב"... אך הלל צייטלין לא חשב לשתוק והוא ליבה את האש "ואתם בטוחים שרק אתם יהודים. עכשיו שמענו את זה בבית כנסת שלכם".

בבת אחת לייזער קיי נעמד, סגר את הספרים ויצא בשתיקה רועמת מהמטבח! - - -

שניאור פרידמן התאדם. הוא התקרב להלל ולחש לו בכעס איום "אתה גם טיפש, גם חסר נימוס וגם רע לב. מה אתה מסכסך בין יצחק אלחנן לאבא שלו. כך מתנהג חסיד של הרבי שליט"א מלך המשיח? אתה סתם מופקר!... בדיוק כמו מלכי צדק הכהניסט".

יצחק אלחנן ננעל. הוא חש סתירות... "אם הלל היה לומד את ה'דבר מלכות' של 'תרו' עם הפענוחים' הוא היה רואה כי הרבי שליט"א מביא את ה'אבן עזרא' הזה גם בהערה 7 וגם בהערות הבאות!". בלי משים לב הוא פתח את חלון המטבח.

התיישב ליד בנו והמשיך להרהר כשהוא מביט בלקוטי שיחות "אומרים שאפילו הסטייפלר היה תקופה שהתקרב לדרך חב"ד ובביתו אחרי פטירתו נמצאו חוברות 'לקוטי שיחות'", כך שמע לייזער קיי בעצמו מדב בורר בעל מאפיית המצות שהיה קרוב לסטייפלער וסידר את ביתו אחר הפטירה, "שלא לדבר על ר' יצחק הוטנר שבכלל היה חבדצקער בנפשו, ואומרים שגם ר' משה שפירא למד בסתר מאמרי חב"ד ואפילו ציטט מהם".

מבלי משים לב הוא החל לדפדף ב'הוספות' לכרך הלקוטי שיחות. "עניני רפואה". רפואה? בתוך ספר של חידושים בתיירה? ר' גדליה היה אומר "נתנה תורה רשות לרופא בלבד לרפאות ולא למקובלים. לא מערבבים 'מוץ' בתיירה"... הוא כמעט סגר את הכרך בזלזול, אך משום מה עינו צדה במפתחות כותרת: 'טיפול בקאטראקט'... התחבשת על עינו הפריעה לו מאד... הוא דפדף ל'הוספות' ונרעד "שכותב שנחלשה אצלו הראי' מכמו שהיתה... ואקוה שיוכל לבשר בשו"ט שהולך וטוב מצב הראי' שלו... למותר להעירו להזהר בקידוש ובהבדלה שזה נוגע למאור עינו של אדם וכן בתוספת אומץ בעיניים של כבוד התורה ולומדי"...

"לא! לקחת מצוות ולהשתמש בהם לרפואת עינים?! זה ממש איסור! ביזוי מצווה של התיירה! הרמב"ם כותב חריף נגד זה! [הערת מערכת החייל: שטות גמור. ראה בארוכה לקו"ש ח"ט עקב (ה)]." הוא סגר את הספר בכעס, הביט לעבר החלון וקפץ בתדהמה! "איחרתי ותיקין!!"..." אור היום הפציע. שלושים וחמש שנה לא פיספס ר' לייזער קיי את המנין של יקירי בני ברק, המנין שבו מקפידים ש'קריאת שמע' תהיה בדיוק ברגע של ירוקת השמים ומתחילים את 'א-ד-נ-י' שפתי תפתח' ממש ברגע נץ החמה! ר' נח הגבאי יודע לסדר בדיוק את הזמנים כיצד גם בשבת וגם בחול, גם ביום כיפור ואפילו בערב פסח כשלא אומרים 'מזמור לתודה' יתחילו תמיד בדיוק ברגע ה'נץ' מבלי להתעכב ולחכות 'סתם'. "הרי מתפללים כאן תלמידי חכמים

רדום יצחק אלחנן. על השולחן ספרים פזורים ועליהם לקוטי שיחות חלק לו. יתרו. משום מה דווקא כאן בבית על השולחן של אבא הוא כמעט מסיים את ה'ליקוטים' ליתרו. הוא נרדם בעיצומו של הליקוט השני משנת הבשורה בתשנ"ב העוסק בכיבוד אב ואם, כשהוא מעיין בהערה השניה ב'ליקוט' בה מציין מלך המשיח ל'אבן עזרא' על עשרת הדיברות, עליו דיבר אבא עם הלל צייטלין.

הוא לא יכל להבחין כי אבא עומד לידו. מביט ב'ליקוט' וב'פענוח' שליידו - חומש מקראות גדולות פתוח בדיוק ב'אבן עזרא' על הדיברות... לייזער קיי הקשוח התרכך. באיזה תנועה לא רצונית הוא סידר את כיפת ה'יחי' הענקית של בנו יצחק אלחנן שהיתה שמוטה מעט, כשהוא מביט ברגש בפניו החיוורות של יצחק אלחנן הרדום על שולחנו. "בעצם אולי עדיף שיצחק אלחנן נהיה חבדצקער כמו אמא שלו, מאשר יצחק אלחנן בנו של ר' אריה דרשן שנהיה אפיקורס ומומר להכעיס ממש..." ניסה לייזער קיי לנחם את עצמו באיזה בדיל מחשבה לא רצונית. "הרי היו עוד גדולי ישראל שבניהם לא הלכו בדרך הישר. בכל זאת יצחק אלחנן שומר מצוות ויגע בתורה הרבה יותר מכל הבחורי ישיבות

שגדלים כאן בשכונה", חיזק את עצמו לייזער. "זה דור תהפוכות המה", אמר לו ר' גדליה לפני פטירתו כאשר שמע שיצחק אלחנן הלך לחב"ד. "וואס ווילסטו, לקחת ללייזער קלופט את חנה שכמעט היתה משודכת לו, אז אולי זה העונש מן השמים. יש דין ויש דיין ר' לייזער אל תשכח. כל האומר הקב"ה וותרן יותרו מעיו. היינו שיוצאי חלציו יפגמו, כך שמעתי מר' אליה בעצמו" - - -

ברגע שלייזער קיי נזכר בלייזער קלופט, דמו רתח. "הוא באמת נהיה ראש ישיבה, אך גם הוא נענש, הילדים שלו ארחי פרחי יושבי קרנות, אפילו לא אפיקורסים... סתם עמי ארצות ריקנים", עלתה מחשבה מרושעת-מרגיעה בליבו. "עדיף יצחק אלחנן שלנו. הוא עוד יכול להיות 'גדול', הרבה 'גדולים' עברו דרך של חיפוש ויגיעה". לייזער קיי

שלא מבטלים רגע לימוד התורה ואם נצטרך לחכות כמה רגעים ל'נץ' זה יגרום 'ביטול תורה'..."

ר' לייזער התבלבל. "אולי זה בעצם סימן מן השמים שהוא צריך לרחק את יצחק אלחנן, בגללו הוא פספס לראשונה תפילה ב'נץ'."

לרגע הוא חשב לעמוד ולהתפלל בבית ולרוץ לקריאת התורה, או אולי לשמוע קודם קריאת התורה ואחר כך להתפלל במניין אחר, הוא הביט לעבר השעון והמנין השני יתחיל רק בעוד חצי שעה.

הוא לא שם לב כי יצחק אלחנן כבר התעורר. בבת אחת הוא 'התנפל' עליו בכעסים "אתם... אתם... כל הדרך שלכם זה לא תיירה. תיירה זה רק תיירה... מערבבים בתיירה מושגים שלא שיערו אבותינו... יש רק תיירה". לרגע הוא עצר והרהר. בעצם הוא רק חוזר על סיסמאות נבובות. מה פירוש 'רק תיירה', באיזה עוד בית בשכונה יושב בחור כל הלילה ולומד?... לייזער קיי ניסה לחשוב מה באמת מפריע לו. "אולי זה הסמלים שהם שמים על הבגדים שלהם"... אבל הוא שמע בעצמו מר' גדליה שאמר כי ר' אלחנן וסרמן שמע מהחפץ חיים שאם היה יודע שאם ילך כל היום עם שלט 'יהודים אל תדברו לשון הרע' זה היה עוזר, הוא היה הולך עם שלט כזה... אז החבדצקערס מקיימים זאת..."

יצחק אלחנן לא היה שותף לכל מה שהתחולל בתוכו של אבא. מול עיניו היה ה'ליקוט' על 'כיבוד אב ואם' שהוא גם 'בין אדם למקום' וגם 'בין אדם לחבירו'... "אבא, אתה מרגיש טוב?... לא הלכת לשחרית?..."

לייזער קיי התאדם. "לא הלכתי... בגלל... בגלל" הוא הצביע לעבר כרך ה'ליקוטי שיחות' וצרח "זה

ממש מעשה שטן שלא הלכתי... אתם... אתם...". הוא השתתק. משהו בתוכו נתקע. הוא לא הצליח להבין איך כל הכעס והבוז לחב"ד התפוגגו. בעצם אין לו מה לומר עכשיו לבנו. אך הכבוד לא נתן לו לשתוק "אתם מערבבים בין העולם לתיירה... בשביל רפואת עיניים עושים קידוש?... בשביל עיניים הולכים לרופא... השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם". לרגע לייזער קיי נעצר התבונן במבטו של יצחק אלחנן ותפס כי בעצם יצחק אלחנן לא שותף למה שהיה איתו עם העינים. זה משהו אישי-אישי שלו, שקרה לו בפעם הראשונה בחייו

עם... עם בעל ה'ליקוטי שיחות'!... הוא לייזער קיי סובל מהעינים כבר כמה חדשים והנה יום אחד בנו יצחק אלחנן הגיע הביתה ועמו 'ליקוטי שיחות' והוא לייזער קיי במקום ללכת לתפילת שחרית בנץ החמה פתח את הספר ובעל הספר שלח לו מכתבים על רפואת עיניים!... רגע אז גם אשתו חנה נוהגת לקבל מבעל ה'ליקוטי שיחות' מכתבים. ובטח גם בנו יצחק אלחנן, והנה גם הוא עכשיו -

מצטרף למשפחה... - - -

"לא! לא! לא! זה נסיון!... זה איסור של 'בל תנחשו'! - - - נכון הוא דפדף בעצמו, אך זה שבדיוק הכרך הזה היה על השולחן, בדיוק בשעה שהוא נכנס למטבח, זה ממש 'בל תנחשו'..."

הוא הביט בשעון ושוב נרעד. המנין השני כבר התחיל! הוא התעטף במהירות בטליתו, הסיר את התחבושת מעינו כדי לא להכשל בטלטול ורץ בכבוד לבית הכנסת.

המנין השני כבר אחז באמצע פסוקי דזמרה. הוא הוציא בחטף סידור ומיהר למקומו הקבוע. כשהוא פתח את הסידור, בלי משים איזו חוברת דקיקה נפלה ממנו. הוא התכופף הרים אותה וזרם קטן עבר בו - "דבר מלכות מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

עכשיו

הדפסת ה'דבר מלכות' תלויה רק בך

קח חלק בהפצת הדבר מלכות
שלושה מסלולי תרומה לבחירתך

דירך 25 ש"ח לשם 50 חודשים בנוסף השתתפות בהגדלה על קוטר 1/2" וצורה של 1/2" מידת הקוטר - והשתתפות בהגדלה של כל האסכולות והקנייה לרצונך לוחם יקריב	שותף 50 ש"ח לשם 10 חודשים בנוסף השתתפות בהגדלה על מסבך שנתקבל מידת הקוטר - והקנייה לרצונך לוחם יקריב	תומך 100 ש"ח לשם 2 חודשים בנוסף השתתפות בהגדלה על חזק שנתקבל מידת הקוטר - והקנייה לרצונך לוחם יקריב
---	--	---

כל תרומה שתקבל בברכה!

היה שותף
today/dvarmalkhut • 054.377.1111

זרם מחשבות ופולפולים עברו במוחו על ההבדל החד בין 'לא תנחשו' ל'השגחה פרטית'. "מצד לו יתברך' הרי העולם לא מסוגל 'לעזור' לקדושה, זה רק קליפות ועביידה זרה זה הפירוש 'אין כלום רק תיירה', אך מצד 'תחתונים' הרי כל מה שקורה בכל רגע זה חלק מ'הדירה לו יתברך'. העולם עצמו הוא 'השגחה פרטית', התיירה משפיע על העולם.

איזה סוג של שלוה לא פתורה אפפה אותו. הוא התיישב בקצה בית הכנסת, פתח את הסידור והחל להתפלל. לבד... הוא הבין את הפסוקי דזמרה אחרת. "פסוקי דזמרה זה 'לוחות שניות', זה חיבור בין התיירה של משה לתורתו של משיח וזאת על ידי הראשי תיבות השלישי של 'דוד', לכן הפסוקי דזמרה כולם עוסקים ב'תחתונים' איך הם 'לו יתברך'. מאות אמרות, פתגמים, ביאורי מילים הציפו את מוחו.

בית הכנסת התרוקן. רק הגבאי ר' נח עמד בצד והתבונן. "המשגיח ר' אל'ה היה אומר שהשמחה הכי גדולה בעולם זה כאשר אבא מוצא את בנו האובד... הנה... ר' לייזער... סוף סוף הוא לא מתפלל כמו 'בובה', הוא התחיל לחיות". דמעות מילאו את ר' נח הגבאי הכל-יכול. גם הוא 'איבד' שני בנים אי שם בקיבוץ... "אולי אבקש מאלחננק'ה קיי שיהיה איתם בקשר, אולי גם הם יבואו אלי לשבת..." - - -

*

ר' לייזער סיים את התפילה לראשונה בחייו כמעט בחצות יום. בהליכה מהירה הוא צעד לביתו. "אולי נאכל סעודת שבת ביחד עם חנה ויצחק אלחנן"? עלתה בו מחשבה קלילה... אך כבר מעבר לדלת הוא הבין שמשהו אחר מתרחש. הוא שמע המולה. בחשש מה הוא נכנס הביתה ובסלון הבית יושבים וצורחים חמשה בחורים. יצחק אלחנן עם הספרים, לידו שני החברים עם הדגלונים ואיתם שני בחורים גלויי ראש ומגולחים... הם יושבים ומתווכחים. הוא כבר לא הקשיב... גופו רעד. בפועל ממש "זה נפתלי בנו של ר' לייזער קלופט ויצחק אלחנן בנו האפיקורס של... של ר' אריה דרשן" - - -

המשן יבוא בעז"ה...

משהו בתוכו הסתחרר. אולי הדלקת בעין. אולי רצף האירועים והמפגש עם יצחק אלחנן. לייזער קיי במשך שלושים וחמש שנה עומד כל התפילה, התיישב במבוכה כשמילות התפילה מסתחררות סביבו. חוברת ה'דבר מלכות' היתה פתוחה בסעיף ד'. האותיות ריקדו מול עיניו "ב' ענינים שצריכים להיות בלימוד התורה של יהודי: . . הביטול שלו צריך להיות שאינו מרגיש את עצמו כמציאות בפני עצמו . מה להלן באימה וביראה . . אף כאן . . "ב. הידיעה שהתורה ניתנה למטה בארץ דווקא . . שצריכה להיות מציאות של אדם . . וכתוצאה מכך ישנם ב' ענינים . . שיהי' 'דירה לו יתברך' . . שתהי' מציאות של תחתונים . . לפי גדרי ומנהגי ה"תחתונים" . . ע"י ניצול מנהגי ונימוסי המקום לעשות את דירתו ולהרחיבה . . ע"פ הוראות התורה . . משה הממוצע המחבר..."

"ר' לייזער...? התפללתם?... שנקרא לד"ר רוטשילד שיבדוק אתכם?...? היה זה ר' נח הגבאי שחש כי משהו אצל ר' לייזער קיי לא בסדר.

ר' לייזער הביט סביבו וקלט כי בעצם מתחילים קריאת התורה! "נרדמתי?...? שאל בכושה את ר' נח?...? "לא, אתם יושבים כבר חצי שעה וקוראים בחוברת הזו... כל הסידורים בבית כנסת מלאים בזה... אוי שובבים הקינדרלאך האלה... איי שובבים החיילים של החדצקער..."

כל קריאת התורה מוחו העצום של ר' לייזער קיי חשב על ה'דבר מלכות'. "אז בעצם מתן תיירה מורכב מלוחות ראשונות ושניות, 'לו יתברך' ו'דירה', והמטרה שהיין של הקידוש וההבדלה ישפיע על העין הגשמית זה 'תחתונים' של ה'לוחות שניות'. לראשונה בחייו הוא בהה במתפללים אותם הכיר עשרות שנים וחש איזה ניכור "העיקר זה הרי לגלות את שלשת הראשי תיבות ב'מיד"... עשרות משפטים ואימרות שאשתו חנה היתה אומרת על 'לקחת את העולם' ב'דור הגאולה' ועל 'ממוצע המחבר' - התחברו לו לפאזל אחד גדול. הוא חש בפועל ממש כי הוא עומד בשבת 'מתן תורה' ולמוחו חודרת לה תובנה חדשה שתמיד היתה ממש לידו והנה היא זועקת מכל מילה של ה'בעל קורא'... כל ענין של ה'תיירה' זה לבקוע את העולם התחתון.

הת' אוריה שיחי' סילברמן, שיעור ב'

א

בלקוטי שיחות פרשת ויגש תנש"א (חל"ה) מבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א את החילוק בין שני היעודים שמובאים בהפטרה ד"ויגש", מצד אחד כתוב "ועבדי דוד מלך עליהם", ומצד שני כתוב "ודוד עבדי נשיא להם לעולם" ומסביר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שמדובר בשני ענינים במלך המשיח עצמו (ולא שמדובר בשני אנשים שונים קיסר - מלך, פלגי קיסר - נשיא), והפסוק "ועבדי דוד מלך עליהם" מדבר על פעולתו של מלך המשיח בהנהגת המלכות שלו שהיא בדרך חידוש שהעולם יתקן, כי ע"י יהיה חידוש בכל העולם וזלה"ק: "ויתקן את העולם כולו לעבוד את השם... ולא יהיה עסק כל העולם... אלא לדעת את השם בלבד".

ומכל הנ"ל משמע שפעולתו של מלך המשיח ("ועבדי דוד מלך") תהיה על העולם כולו. (ומבאר קצת לפני"ז בסעיף ד' שדווקא במלך כתוב: "מלך עליהם" ולא להם, כי פעולתו של המלך היא בדרך רוממות (משא"כ הנשיא השפעתו היא בדרך קירוב, שילמד את עמ"י ויורה להם דרך התורה - ומשמע לכאורה שע"י קר השפעתו אינה על העולם), כ"ז הוא לפי הסברת הפסוקים "ועבדי דוד מלך עליהם", "ודוד עבדי נשיא להם לעולם" (בענין הנוגע למלך ונשיא)).

ב

וע"פ כל הנ"ל צריך להבין דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בד"מ ויגש וזלה"ק: "וי"ל... שרואים כיום איך שבנ"י יכולים לעמוד בעניני היהודים עם כל התוקף והבעלבתישקייט גם על אומות העולם... שעומדים מיד לפני הגאולה - שבה יתגלה בפועל כיצד "ודוד עבדי נשיא להם", "וידעו הגויים כי אני ה'".

[1] ספה"ש תשנ"ב ח"א עמ' 225.

[2] ספר השיחות תשמ"ח ח"ב עמ' 384 ואילך.

[3] אבל ענין זה שמש"ח יפעל בתור מלך גם בעולם ("שיתקן את כל העולם כולו") הוא שונה ממה שהיה אצל

והרי לפי מה שהוסבר בשיחת ויגש תנש"א (חל"ה) שהפס' "ועבדי דוד מלך עליהם" מדבר בעיקר על אופן המלוכה על העולם, משא"כ בפס' "ודוד עבדי נשיא להם לעולם" מדבר בעיקר על בני"י ופחות על אומות העולם. וא"כ אינו מובן מדוע בד"מ ויגש שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מדבר על פעולת מלך המשיח בגאולה על אומות העולם, ומדוע מצטט הפסוק "ודוד עבדי נשיא להם לעולם" שקאי על הפעולה על בני"י, והי' מתאים יותר להביא הפסוק "ועבדי דוד מלך עליהם" שמדבר על הפעולה באומות העולם.

ג

ואולי יש לתרץ, שדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בד"מ ויגש הם גם על אוה"ע, ויש כאן שני יעודים: א. "ודוד עבדי נשיא להם לעולם" - שזה מדבר על התוקף של היהודי (כלפי עצמו) וכלפי שאר היהודים בעניני יהדות, וב. "וידעו הגויים כי אני הוי" - שביעוד זה מדובר גם על אומות העולם, ולכן ביעוד הראשון כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אומר דוקא "ודוד עבדי נשיא להם לעולם" ולא את היעוד "ועבדי דוד מלך עליהם" (התוקף גם על אוה"ע) מרומז ביעוד "וידעו הגויים כי אני הוי".

אולי אפשר עוד לתרץ זאת ע"פ שיחת אחש"פ תשמ"ח ששם מבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שע"י קר החידוש דמשיח צדקנו לגבי דוד המלך וכל מלכי ישראל, מתבטא בהשפעה והפעולה באו"ה, וזהו ע"ד הביאור בפסוק "ועבדי דוד מלך עליהם", כנ"ל משיחת ויחי תנש"א.

ומוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ואומר שמלך המשיח יפעל שלימות מוחלטת בקיום תומ"צ, אך זה שיפעל שלימות מוחלטת בקיום תומ"צ זה אינו עיקר חידושו (-מעלתו בתור מלך) כי זה כבר היה בזמן שלמה ובזמן חזקיה³, אלא עיקר החידוש במלך

שלמה, שאצל שלמה לא היה אמיתית ענין השלום, משא"כ אצל משיח שיתקן את כל העולם בשלימות (מאמר ד"ה פדה בשלום תשל"ז, ספה"מ יו"ד-י"ט כסלו עמ' שסח-ט).

[4] אבל עיין לקו"ש חח"י עמ' 271 ואילך, ששם מבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שעיקר ענינו של משיח

וכמו שמבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מסביר לפנ"ז בדבר מלכות ויגש וזלה"ק: "התוקף של הגשת יהודה ליוסף שבא ע"י הקשר עם הקב"ה שלמעלה מהנהגת העולם (כפי שיתגלה לע"ל) היא הכנה הנותנת את הכח להבאת הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יתגלה בתכלית השלימות בכל העולם כולו התוקף ד"ודוד עבדי נשיא להם לעולם" ...כך שזה פועל גם על כל האומות "וידעו הגויים כי אני ה'" - שהתוקף הוא הגורם לידיעת הגויים.

ה

ואולי יש לומר שחילוק זה הוא ע"ד דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בליקוטי שיחות⁵ שמבאר הטעם שעליית שני מסתיימת באמצע דברי יוסף אל אחיו ("להחיות לכם לפליטה...") והמשך דברי יוסף אל אחיו ("וישימני לאב לפרעה ומושל בכל...") ממשיכים רק בעליית שלישי? ולמה לא באים כל דבריו בעליה אחת?

ועל כך מבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, שהחלק הראשון שבדברי יוסף אל אחיו "למחיה שלחני אלוקים לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה" מדבר בעניין זה שיוסף פרנס (בגשמיות) את עם ישראל.

והחלק השני בדברי יוסף ("ואתה... וישימני לאב לפרעה ומושל בכל ארץ מצרים") שה' שמו שליט גם על ארץ מצרים (כשמו כן הוא יוסף מלשון הוספה שלא רק שיחזק את עם ישראל בשלמות תורה ומצוות, אלא גם תהיה שליטתו על המצריים, כהפירוש ב"יוסף ה' לי בן אחר", והכוונה בזה שמהפך גם את ה"אחר" - מי שאינו שייך לקדושה והופך אותו שיהיה "בן" לה), ופעולתו תהיה כלפי העולם. ומשום זה העלייה מסתיימת באמצע דברי יוסף, מאחר שבדברי יוסף יש שני עניינים. והוא ע"ד שני העניינים במלך המשיח, פעולתו על או"ה, והשפעה על בני"י.

[5] חלק ל עמ' 222 ואילך.

המשיח זה מה שיתקן את כל העולם כולו ואת האומות שבו לעבוד את ה'.

וע"פ כל הנ"ל מתורץ השאלה מד"מ ויגש שמביא בקשר לאו"ה הפסוק "ודוד עבדי נשיא להם לעולם". כי בפסוק "ודוד עבדי נשיא להם לעולם" נכלל גם הענין שיהודי עומד עם כל התוקף והבעלבתישקייט בעניני יהדות, כי ענין זה שהיהודי עומד עם כל התוקף והבעלבתישקייט זה לא עיקר החידוש בעניני יהדות, אלא שפועל התוקף גם על או"ה. והראיה לזה: שענין זה שיהודי עומד עם כל התוקף והבעלבתישקייט בעניני יהודים היה כבר בימי שלמה, וא"כ זה נכלל ב"ועבדי דוד מלך עליהם".

ד

וצריך להבין בשני התירוצים:

להתירוץ הראשון קשה: כי לפי זה מובן שזה שיהודי עומד עם כל התוקף והבעלבתישקייט בעניני היהודים זהו רק כלפי יהודים (התוקף בעניני יהודים) ולא נכלל בזה התוקף של יהודי בעניני יהדות גם כלפי הגויים. ובשיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באחרון של פסח תשמ"ח מובן, שזה שיהודי עומד בכל התוקף כלפי הגויים זה נכלל ב"ודוד עבדי נשיא להם לעולם!"

וגם לתירוץ השני יוקשה מהו כפילות הפסוקים גם "ודוד עבדי נשיא... וגם "וידעו הגויים כי אני הוי", והי' מספיק רק הפסוק ש"ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

ואולי יש לתרץ בפשטות (כתירוץ הב'): שבהמשך לכך שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מביא את הפסוק (יעוד) "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", (שבזה מתבטא התוקף של היהודים בעניני יהדות גם כלפי הגויים), ומביא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א עוד פסוק (יעוד) שמורה שע"י שיהודי עומד עם כל התוקף בעניני יהדות, הרי זה מביא גם לכך ש"וידעו הגויים" שגם הגויים ידעו - "כי אני הוי' וגו'".

הוא לפעול שלימות התו"מ. ואולי י"ל שכאן הוא מדבר על מעלתו בתור מלך ושם מדבר על תפקידו כמשיח.

גליון זה נדפס לז"נ המשפיע האהוב

הרה"ח הרה"ת ר' זלמן ניסן פנחס בן הרה"ח הרה"ת ר' יעקב ע"ה נוטיק

הידעת?

ראש טוב

פעם (בשנים הראשונות) נכנס כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לחדר שבו מכר בחור אחד ספרים, בחדר שרר בלגאן רב, כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שאלו אם הוא אוהב מה קורה בחדר, וכשהבחור ענה לחיוב נענה "יש לך ראש טוב..".

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!!

בי"ה

הרבי מלך המשיח שליט"א דורש:

עשו כל אשר ביכלתכם

להביא בפועל את משיח צדקנו!

כלל תלמידי התמימים שליט"א מתעקשים להבאת הגאולה! בהוספה אמיתית בלתי מוגבלת בלימוד ענייני גאולה ומשיח, הפצת בשורת הגאולה וזהות הגואל, אהבת ישראל, ובפרט **סירה וטארה וריקודיק, שאמה ואאונה!** כדרכו ורצונו של המשפיע הגה"ח וכו' הרב זלמן נוטיק ע"ה.

"בילע המות לנצח ומחה ה' אלוקים דמעה מעל כל פנים!" "ובקשו את ה' אלוקיהם ואת דויד מלכם אמון!"

לקוטי בתו לקוטי

זוהי חסידות!

אבי נ"ע הוכתר על ידי זקני החסידים בתואר: "ה'חובת הלבבות" של תורת ועבודת החסידות".

הספר "חובת הלבבות" נבדל משאר ספרי המוסר, בכך שבכל שעריו אף העמוקים ביותר, ישנה בחינה וראיה מוכחת המאמת את נושא הענינים.

אבי, נשיאם של חסידי חב"ד, היה בעל בחינה. כל מה שאמר הן בדברי חסידות שלו והן בעבודת הכלל, היה מבטא בצורה ברורה אחרי שהענין היה ברור ובהיר אצלו בתכלית הבהירות, על ידי בחינה מסויימת.

היה זה בקיץ תרנ"ה, אבי חי אז בנאות דשא, נתאספו כמה משכילים גדולים - לא מהמשכילים הזולים שקראו ספר אפיקורסי ואכלו עוגה עם חלב ובכך נעשו משכילים, אלא משכילים אמיתיים - ושאלו את אבי שאלות שונות.

אחת השאלות היתה:

תורת החסידות מהי? - מצד אחד - אמרו המשכילים - נראה שתורת החסידות היא פילוסופיה דתית עמוקה העוסקת ומוצאת הסברה מקיפה על הענינים העמוקים של מציאות הבורא ובריאת העולם. ומאידך גיסא - תורת חב"ד מדליקה בלב האדם להב' שלהבת בשעת קיום מצוות ומביאה את האדם לדרגא הגבוהה ביותר של השתפכות הנפש בשעת התפלה, מעודדת ומלהיבה את האדם לאהבת ישראל. תורת חב"ד - הטעימו המשכילים - כוללת שני קטבים נוגדים לכאורה: הבנה קרה ורגש לווהט.

אכן - ענה להם אבי - זוהי חסידות, הרגש הלוהט והנלהב בתוך ההבנה השכלית בלווית בחינה מסויימת.

מתי ההבנה החסידית אמיתית? - כשהמבין מתפלל עם אותה הבנה שהבין והשיג. התפלה הנלהבת היא הבחינה של ההבנה האמיתית! ומתי התפלה אמיתית? - כשאחרי התפלה מתנהגים במדות טובות. ההתנהגות הטובה במשך כל היום הנה הבחינה של העבודה שבלב בה עבד האדם בשעת תפלתו.

/ לקוטי דיבורים ח"ג ליקוט כב

לזכות

חברי מערכת החייל

שע"י תות"ל ראשל"צ

העושים לילות כימים

נְשֵׂה שְׂמֵחָה בְּמַעֲוֹנָם

ברכת מזל טוב לרבני ובוגרי ישיבתנו

הרה"ח **מנחם** שי' וזוגתו תחי' **מאור**

לרגל הולדת הבת שתחי'

*

הרה"ח ר' **לוי יוסף יצחק** שי' וזוגתו תחי' **קראוס**

לרגל הולדת הבת שתחי'

*

הרה"ח ר' **אהרן אברהם** שי' וזוגתו תחי' **קעניג**

לרגל הולדת הבן שליט"א ולזקניהם

*

יזכו לגדלם לתורה - ועד ל'תורה חדשה מאתי תצא' - לחופה - ועד לכנסת ישראל עם הקב"ה - ומעשים טובים ומאירים של ימות המשיח, ועוד והוא העיקר לגדלם להיות שלוחים בפועל ממש של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ובונים בתי חב"ד בכל פינה בעולם בפועל - מתוך מנוחת הנפש והגוף ברחבות של ימות המשיח בהם נמצאים עתה

לנחת רוח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

*

ברכת מזל טוב מזל טוב חסידותית לבבית

לחתן

הרב התמים **אליהו** שי' **רטובסקי**

לרגל יום חתונתו ושמחת ליבו

עב"ג שתחי'

יהיה הבנין, בית חב"ד בפועל ממש בלי כל פשטלאך, שלוחים נאמנים של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בפועל ובגלוי - בנין עדי עדי מואר במאור שבתורה ובבשורת הגאולה מתוך מנוחה, שלווה ורחבות של ימות המשיח בהם נמצאים עתה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

עד מתי?! עד מתי?! עד מתי!?!

מזועזעים עד דכדוכה של נפש מהאסון המבהיל בהילקח מאיתנו אבינו משפיענו, מטובי מקושרי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, אוהב ישראל במסירות נפש, מסור ונתון בגופו ונפשו לחינוך וקירוב כל אחד ואחד מתלמידיו בסבר פנים מאירות. לא החזיק טיבותא לנפשיה, מגדולי מפיצי מעיינות החסידות ובשורת הגאולה והגואל

הגאון החסיד הרה"ח הרה"ת

זלמן ניסן פינחס ע"ה נומטיק

משפיע ומנהל רוחני דישיבותינו

אהה?! במה נתנחם!!?

והחי יתן אל ליבו

בהליכה במידותיו החסידותיים באהבת ישראל ללא כל גבול מתוך אמונה ובטחון גמור בבשורת הגאולה ובהפצתה, נראה במוחש מיד ממש את התממשות בשורת הגאולה בהתגלותו המיידית של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בחסד וברחמים מתוך חיים נצחיים בגלוי ממש!

הנהלת וצוות הישיבה תלמידי התמימים ועד בוגרי הישיבה
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

הנגיד

צחי אלברט קדמי

מבעלי 'קדמי ביטוחים'

לברכה והצלחה למשפחת קדמי

וחברת 'קדמי ביטוחים'

בטוב הנראה והנגלה

בגאולה האמיתית והשלמה

בחטות קדמי ביטוחים • 2770 *

לזכות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א